

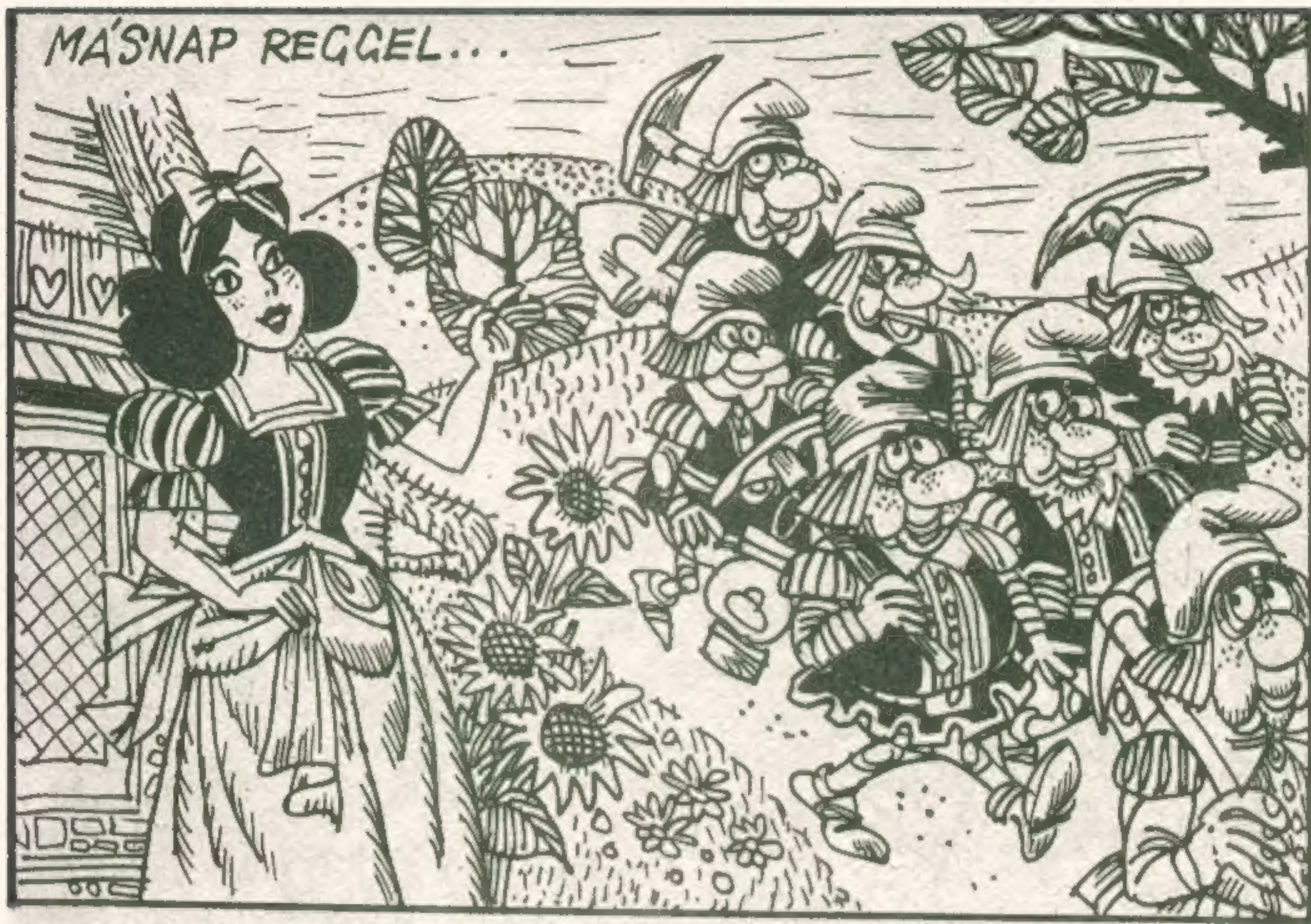
Kahloka

SZKENNELÉS ÉS UTÓMUNKÁK:
HURAM IMRE
2013

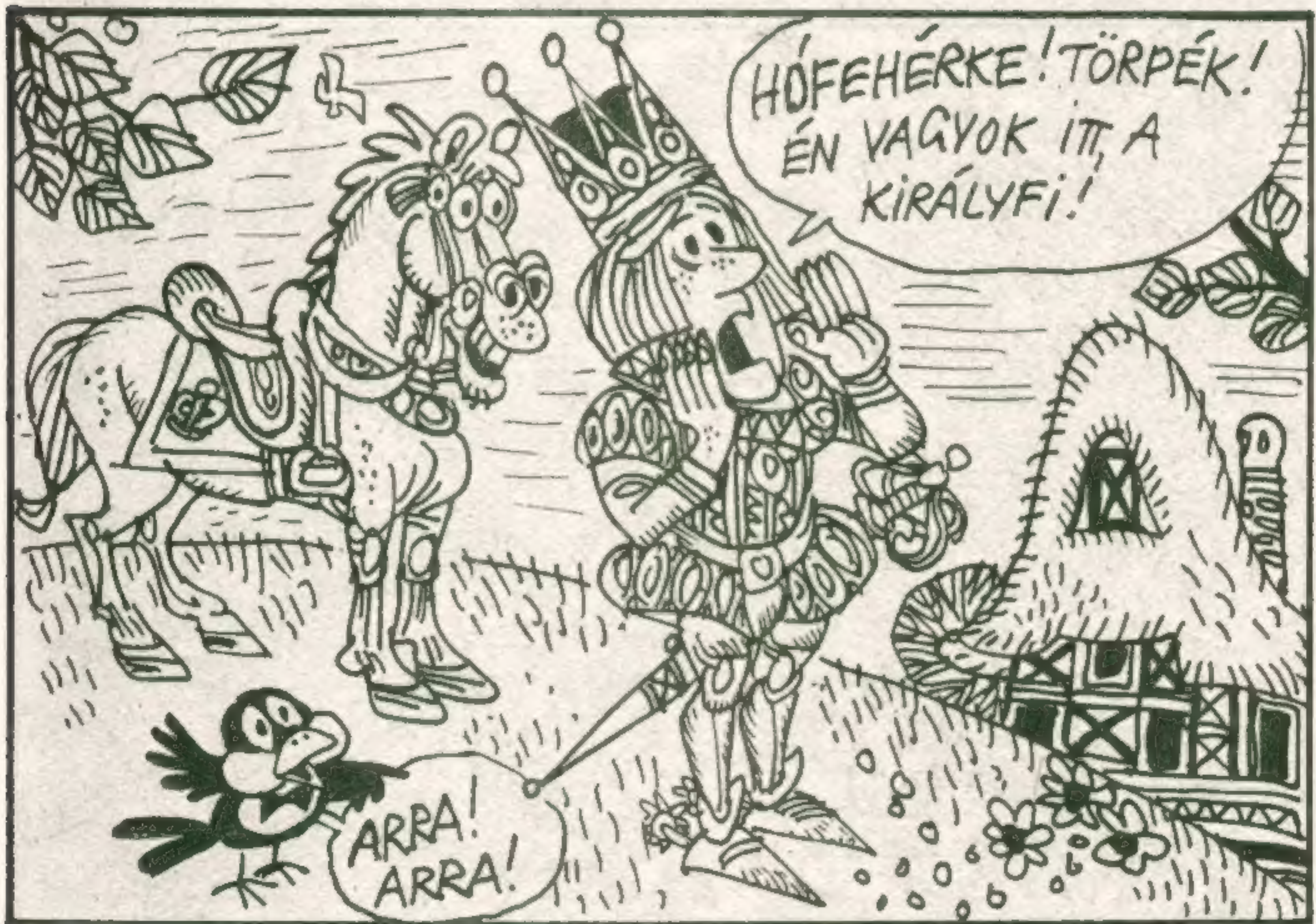

RÉMTÖRTÉNET

(Szereplők: két fenegyerek, akik meg akarják ijeszteni őr-ségen álló társukat.)

— Nem megy ki a fejem-ből ez a Kelevéz. Olyan nyeg-lén ment az őr-ségre, mint aki egy cseppet sem fél.

— Hm... Erről könnyen meggyőződhetünk. Ijesszük meg az ürgét!

— Remek! Nekem van is egy ötletem. Láttad az Alfa holdbázist? Abban szerepelt néhány idegen bolygóról szár-mazó úr, akik úgy néztek ki, mintha kifordították volna őket. Mindenféle húsok, meg cafatok lógtak a testükön, és...

— Elég...! A frászt hozod az emberre. Már örültem, hogy elfelejtettem őket. An-nak idején napokig nem tud-tam aludni.

— Várj! Az alvásról jut

eszembe. Egyik éjjel azt ál-modtam, hogy sétálok a te-metőben, és hirtelen vacogó fogak zaját hallom a hátam mögött. Villámgyorsan meg-fordulok, és egy koponyát pil-lantok meg a levegőben, amely zölden foszforeszkál, és ördögi vigyorral arra kér, hogy...

— Ne...! Ne folytasd. In-kább gyere közelebb... már alig látlak. Hol a fenében vagy?

— Itt állok melletted. Na, figyelj! Akkor csináljuk azt,...

— Őö... muszáj nekünk itt kint beszélgetni?... Valami neszt hallottam.

— Jóságos égl... Miféle neszt?

— Ne ordíts... Ott valami fehér folt imbolyog...

— Té... té... tényleg. És közeledik!

— Izé... most jut eszem-be, hogy nekem vissza kell mennem, mert...

— Persze, persze... nekem is. Rohanjunk...!

(Ijedten elrohannak. Jön az őr.)

Őr: Hm... két ostoba őz-gida lehetett. Sajnálom, hogy ennyire rájuk ijesztettem...

RAKONCÁTLAN FELNŐTTEK

Kisegítő munkaerők

— Csülökpörkölt négy személyre ... Nincs ennél egysze-
rűbb étel a világon!

Modern idők

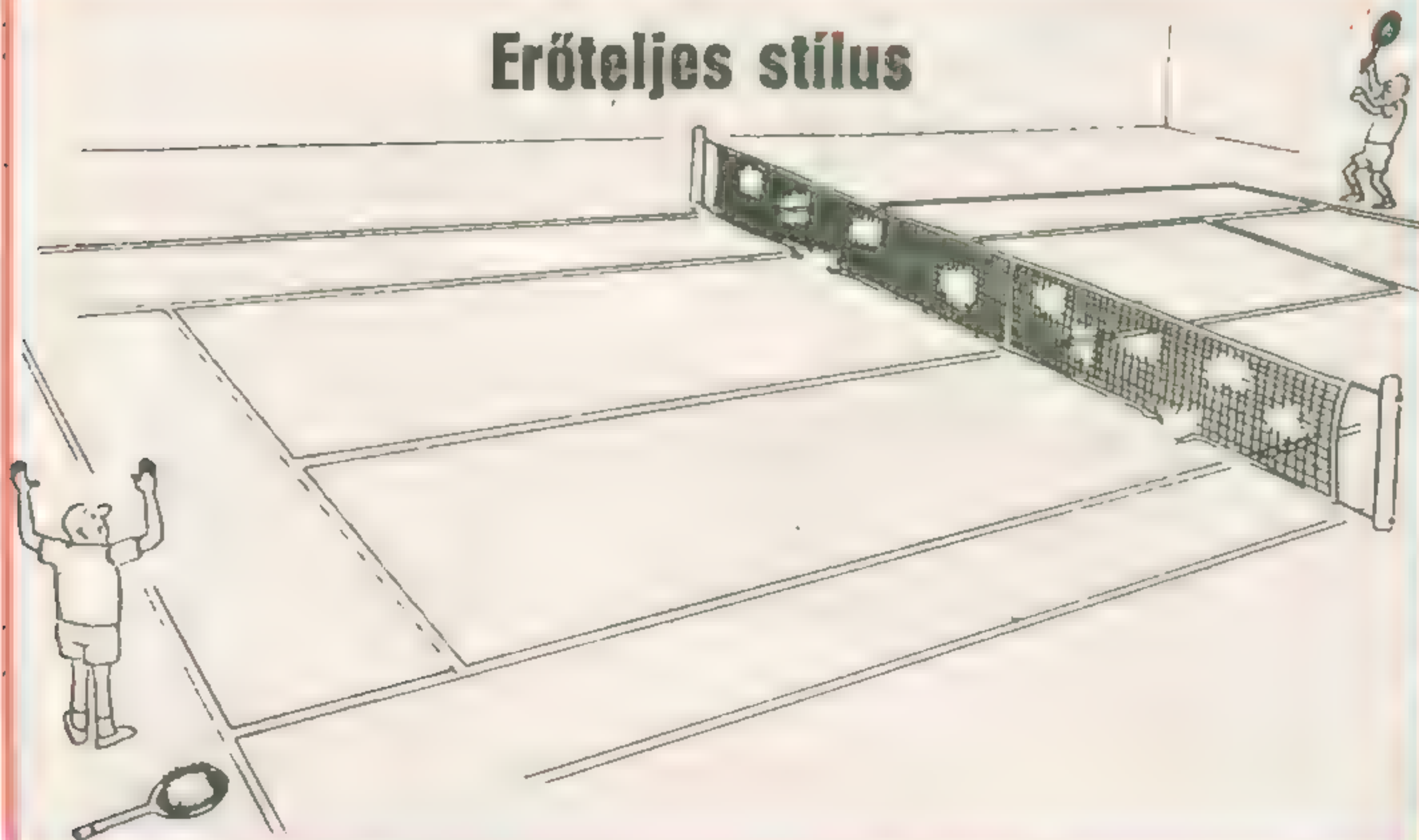
– Ezeknek a mai gyerekeknek nincs idejük kirándulni.
Kénytelenek beköltözni a városba...

Szigor

— Na, emberek, elég volt a lubickolásból. Végül is hadgyakorlaton vagyunk, a mindenségit...!

Erőtéljes stílus

Ballépés

Hivatástudat

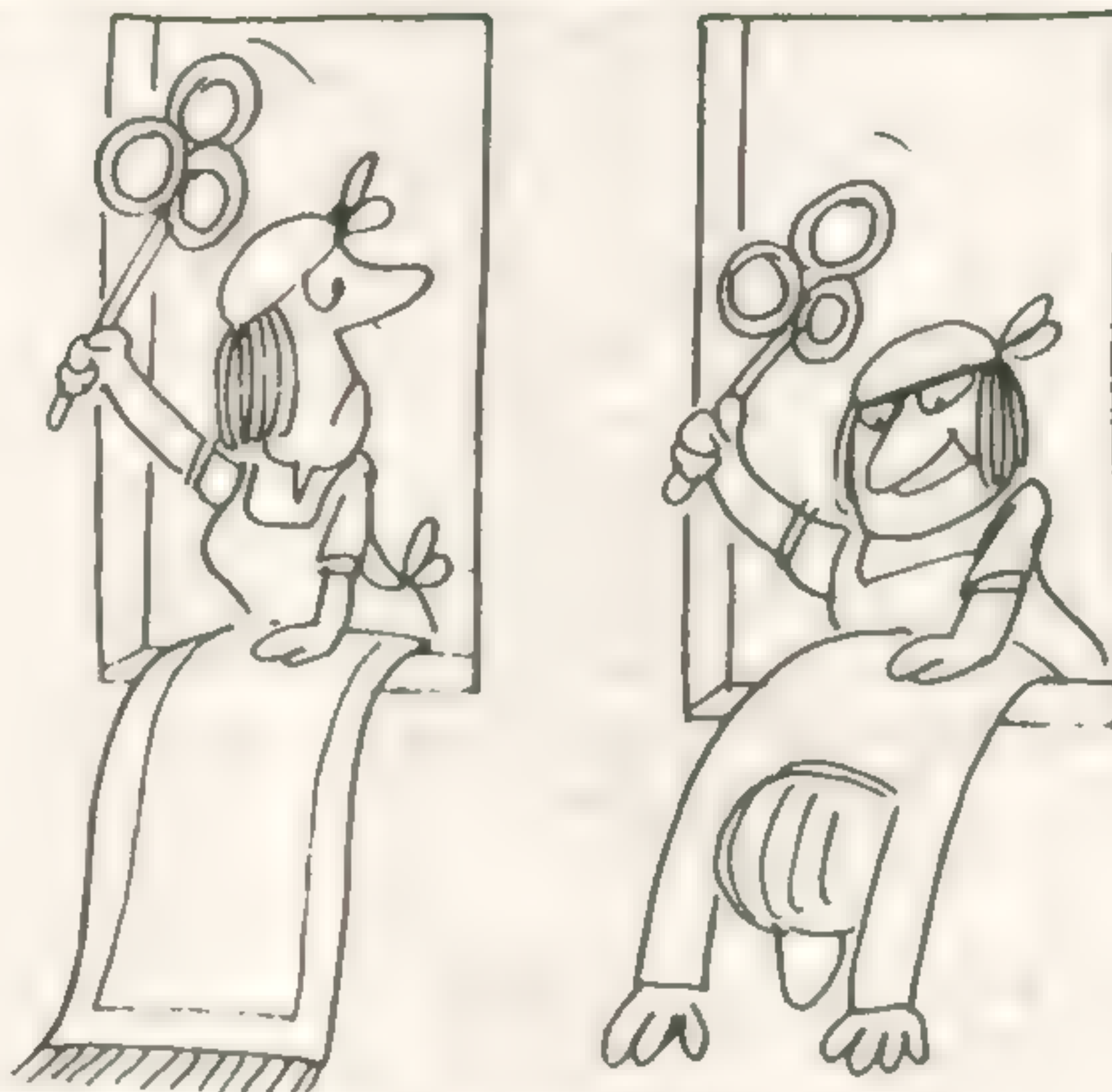
Mi van ?

— Mondom: PÉNZT,
VAGY ÉLETET...!

Nagy

különbség

- A tiéd is gyakran porosodik, Vilmám?
- Ellenkezőleg. Az enyém gyakran elázik!

Sürgös műtét

A MI KIS KÉPERNYŐNK

TÉVÉ-BASIC-TANFOLYAM

— Mai adásunkat kedves ifjú nézőink biztatására állítottuk össze. No, nem azért, mintha a számítástechnikára kellene őket buzdítanunk, hiszen ez már úgy folyik belőlük, mint zacskós tejből a lé... A jövőt szeretnénk megmutatni nekik! Hát akkor bele minden kilobájt és lássunk neki, RUN...! Minden chipkelődés nélkül mondjuk, hogy a háték, a zéikszek és a kedvesen becézett kommondorok korában a technika nekik dolgozik. Képzeljünk el egy olyan programot, amelynek alapján a holnap diákjai majd bemutatják otthon kedves szüleiknek az év végi bizonyítványukat... Nem kell hozzá szubrutin, elég egy kis egyszerű rutin is, máris tele lesz az ősök feje mindenféle pókokkal, karakterekkel és printekkel, s amíg azokon kiigazodnak, kedves gyermekük már régen befejezte az általános iskolát, leérettségizett, sőt megszerezte a diplomát is! Csak arra kell vigyázni, hogy a diplomaosztás idejéig

nehogy valamiképpen megtanulják például, hogy mi az a mátrixinverzió, az oszlopvektor vagy a veremtechnika, mert akkor mi esünk a verembe, s kiderül, hogy miből kaptunk fát... Hogy mi a fa — BASIC-nyelven? Hát, az egy őskorból megmaradt szimbólum. Töröljük!

UNOKÁINK SEM FOGJÁK LÁTNI

— Fájó és vérző szívvel mutatjuk be kedves nézőinknek azokat az értékes és patinás alkotásokat, amelyek hamarosan eltűnnek, a semmi ködébe vesznek, pedig egy-két milliócska év múlva legalább olyan kincseket jelenténe, mint a kőkorszaki szakik sziklarajzai... Ez az iskolapad-művészet! Nézzék meg ezeket az egyszerű vonalvezetésű ornamentikákat és figurális motívumokat, amelyek olyan szövegtöredékeket ölelnek körül, mint például: „Hülye Colos!” vagy „Szeretlek, Picurka!” vagy „Pukkadj meg!”... S íme, amott olyan aprócska betűk sorakoznak, mintha egy kó-

dexmásoló szerzetes gondos kezétől származnának: dátumok, tételek, adatok, kémiai kötések, fizikai képletek... S ez a nyíllal átlőtt, bekarcolt, vércseppeket eregető szív — meg kell a szívnek hasadnia, hogy mindebből hamarosan aprófa lesz, mert tatarozzák az iskolát, és új padokat hoznak. Unokáink sem fogják látni a tűnt korok suli-érzelmeinek és viharainak ezeket az ékes nyomait! Micsoda pazarlás, beh kár! És mi lesz, ha majd felelni kell? Szegény unokáink...

DELTÁCSKA

— Nézőcskéinknek most majd elmeséljük, mit mondanak egymásnak az állatok, ha éppen beszélgetni van kedvük... Aki kíváncsi, tartsa fel a kezét! Jól van, mindenki kíváncsi, ezt szeretjük... Hát akkor elmondjuk, hogy a kutyácskák azt morogják egymásnak, hogy ne vedd el a csontocskámat, mert különben szétharapom a torkocskádat! És most bejátszunk egy filmcskét arról, hogy miért nem szabad egymás torkocskáját szétharapni? Nézzétek csak, kedves gyerekecskék, milyen csúnya dolog a torokharapdálás! Aki nem bírja nézni a sebeket, a vért, meg a hasonló szépséges dolgokat, az addig inkább gondoljon arra, hogy a Deltácska milyen sok hasznos tudnivalót nyújt a

gyerekseregnek... Már vissza lehet nézni: az ügyes sebész-bácsik mindent összevarrtak, bekötöttek, begipszeltek — kész! Ti is készek vagytok, kedves nézőcskék? Így megédződve már nyugodtan nézhetitek a televízió valamenyny krimijét, híradórészletét, s természetesen a tudományos ismeretterjesztő műsorait is!

REKLÁM

„Akinek nem inge, ne vegye magára!” — a Budapesti Rendőr-főkapitányság hirdetése.

„Nem eszi meg a kutya a telet!” — nyári toborzó a téli hóhányó-brigádokba.

„Kimutatja a foga fehérét!” — előre a fogászati hónap sikeréért...

„Érzi, mint macska az esőt!” — a Meteorológiai Intézet pályaválasztási felhívása.

„Hiányzik egy kereke.” — a Kerékkötő Szövetkezet legújabb gyártmánya.

„Apád, anyád idejöjjön!” — társadalmi munkaakciókra felhívás az iskolák tatarozására.

„Kilóg a lóláb!” — rendkívüli méretű cipők érkeztek a cipőboltokba.

„Harapófogóval sem lehet kihúzni belőle!” — még modernebb zárókupakok kerülnek ezentúl az üdítő italos üvegekre.

„Nesze semmi, fogd meg jól!” — reklám a reklámról.

Számíthatsz rám, nem megyek!

Ez a Sobri Jóska valami egészen lehetetlen alak. Valamelyik nap odakúszik melém és azt mondja:

— Mondd csak, lepényképű barátom, szereted te a tortát? Persze, tisztességes adagra gondolok.

— Na... — válaszoltam erőltetett nyugalommal. — Mójával. A múltkor mindenestre megettem mind a 360 fokot, egy kiadós ebéd után. Miért?

— Őö... tudod, írtak a Priplatyek bácsiék Városhávról, hogy ugorjak már le hozzájuk a hét végén. Születésnapom lesz, meg minden. És hozhatom a legjobb cimborámat is. Na...?

— Természetesen számíthatsz rám, Sobri Jóska. Hiszen barátok vagyunk, vagy mifene?

— Hát ez óriási! — lelkesedett. — Van fogalmad, mi csoda tortát képes előállítani a Priplatyek néni?

— Jó, jó — tűnődtem. — De mi a frászt csinálunk, ha már felfaltuk az egészet? Mégsem ehetjük a masszát két napon keresztül!...

— Hogy mit? — ujjongott tovább Sobri Jóska. — Felmászunk a Cirókahegyre márókát szedni. Viszünk sátrat is. Úgy élünk majd, mint az indiánok.

— Hm. Nem rossz.

— Aztán ott van a Ficerepatak. Akár horgászhatunk is!

— Nocsak. Egyre jobb. — És gyanútlanul lelkesedni kezdtem, mint a kétéves Benőke, ha tejbegrízt lát. — Ne is folytasd, megyek! Melletted a helyem jóban, rosszban!

— Örülök, hogy ezt mon-
dod, lepényképű barátom.
Akkor szombaton indulás!

— Oké! — csaptam a mar-
kába, és távozni akartam, de
visszatartott.

— Öö... nem tudnál most
eljönni hozzánk? Ha nincs
más dolgod...

— Már miért ne tudnék?
Csak nem készült el otthon is
egy torta? Gyerünk!...

— Ah, dehogy. Van az ud-
varon egy rakás fa, azt még
össze kell vágnom az uta-
zás előtt.

Rögtön megértettem min-
dent. Légvárat építettem! Kí-
gyót melengettem a keble-
men! Óh, micsoda keserű él-

mény, midőn összeomlik az
őszinte, tiszta barátságba ve-
tett hit... Méghogy fát vág-
ni!

— Há-há!! — kacagtam
metszően, mint az északi szél. —
Szóval így állunk? Hát akkor
barátkozzon veled a mesebe-
li vándorlegény. Azt hívjad fát
vágni! Nagyon jó...

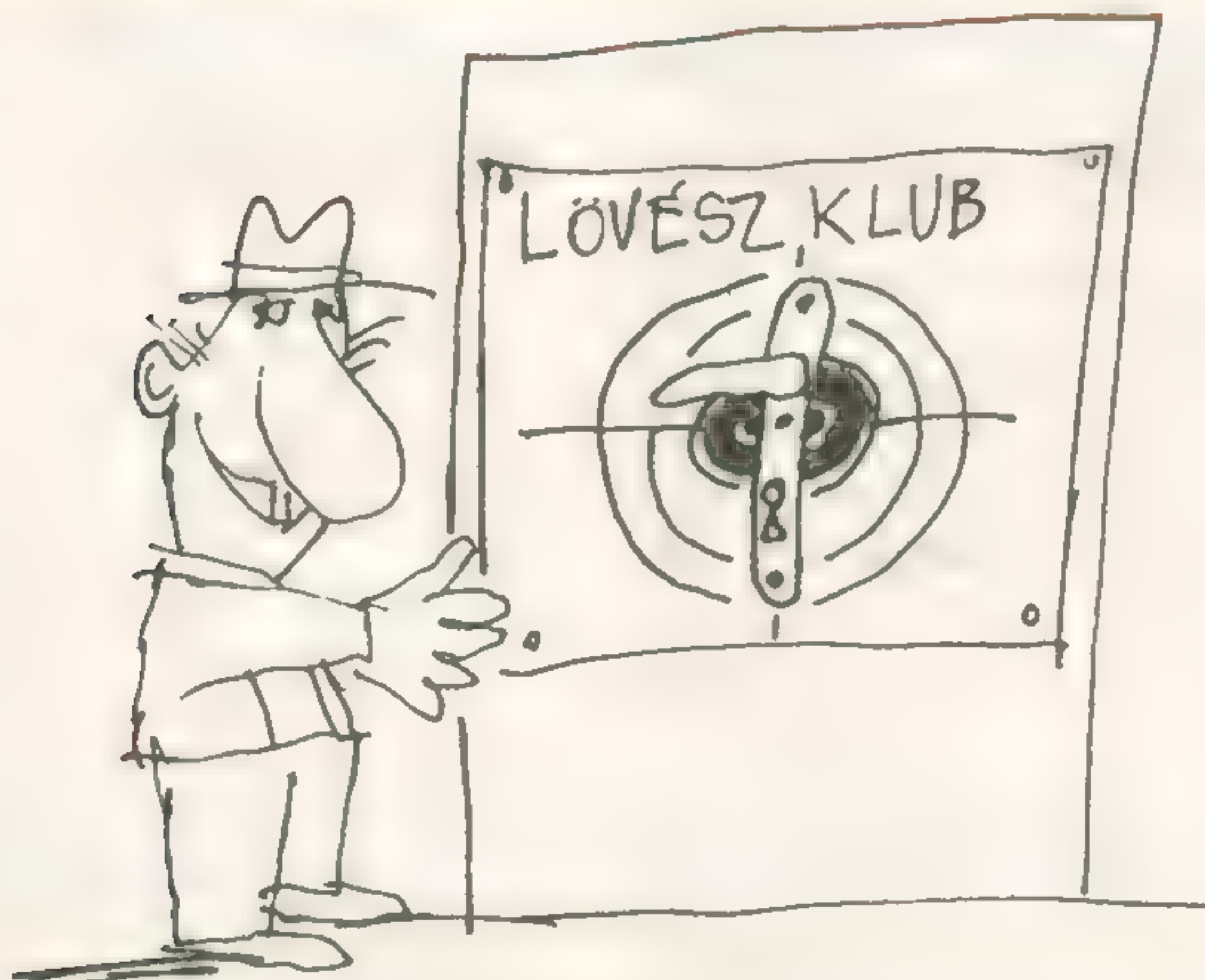
Otthagytam, mint a gyors-
vonat a rinocéroszt. Csak né-
zett azokkal az álnok, fon-
dorlatos szemeivel. Szóval
higgyétek el, ez a Sobri Jós-
ka valami egészen lehetetlen
alak. Az ég óvjon mindenkit
az efféle tarkalelkű álbarátok-
tól!...

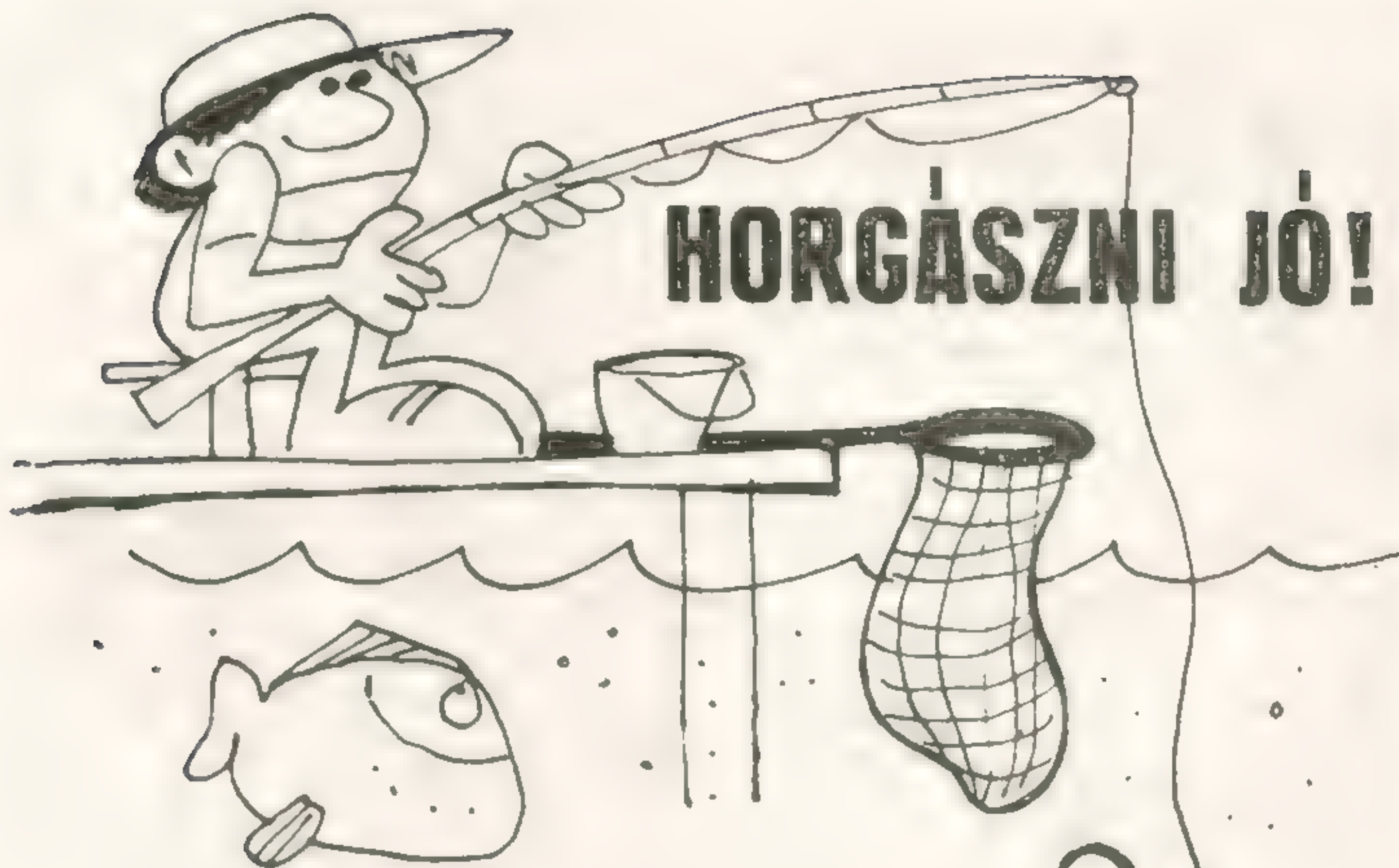
Nyári munkán

AJTÓK

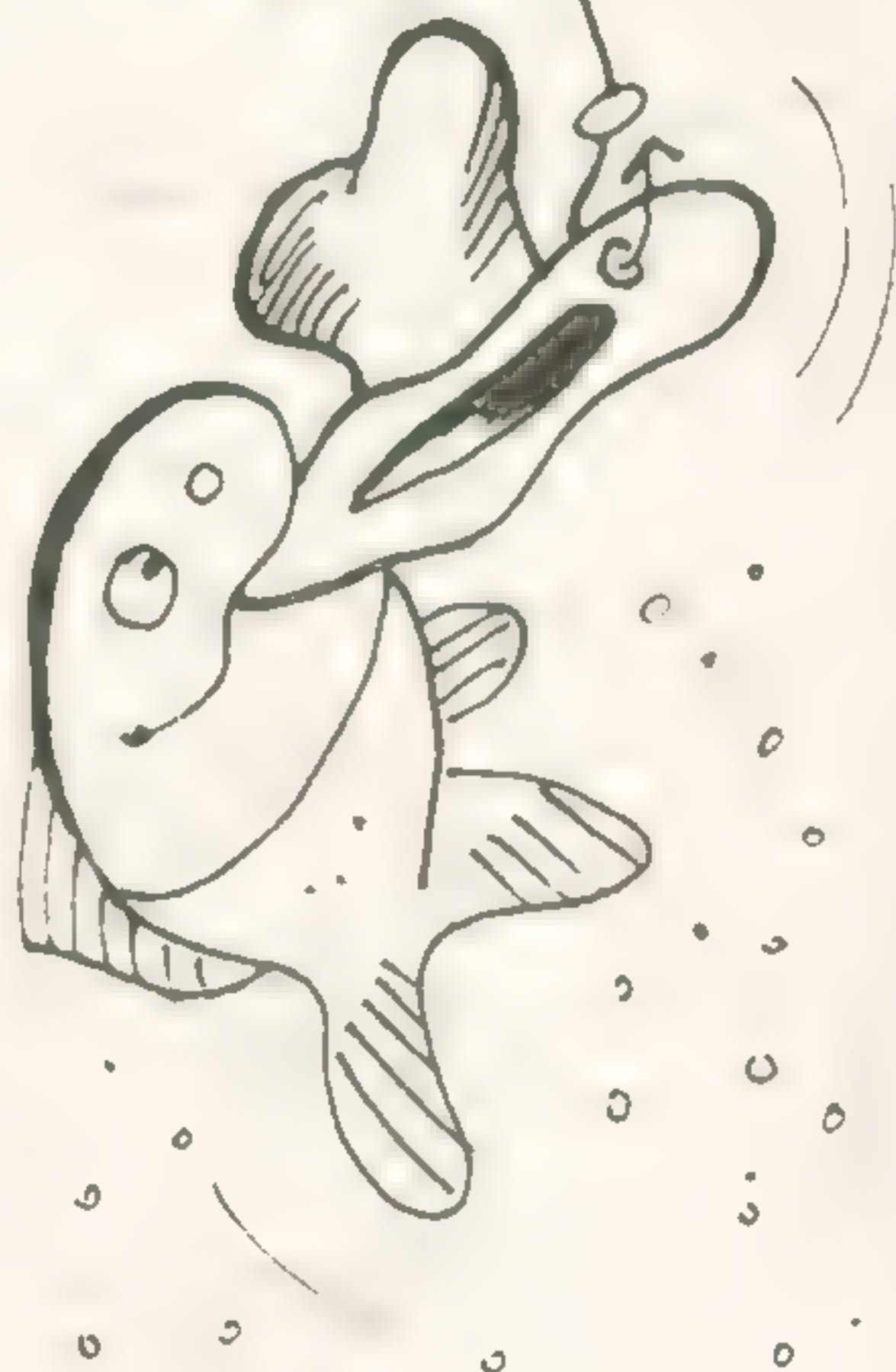
Karcsi jön mindenféle horgászfelszereléssel megrakodva. A válla és a feje idegesen rángatózik. Találkozik Pistával.

Pista: Szia, Karesz!... Mi újság, mi újság?

Karcsi: Se... semmi különös. A ví... a ví... a folyónál voltam. Gondoltam, pec... pec... horgászok egy cseppet...

Pista: Na és...? Fogtál valamit?

Karcsi: (Hisztérikusan felkacag.) Hogy fogtam-e? Hát figyelj! Először is fogtam a meritőhálót, hogy csalétket szerezzek. Rácsapok a sne-

cikre... a víz a képembe fröccsen... a szememhez kapok, hogy kitöröljem... a merítőháló a vízbe esik... Utánakapok, mire beleütöm a kezem egy éles kőbe... hogy az a...!

Pista: No igen, igen... Utána azonban ment minden, mint a karikacsapás, mi?

Karcsi: Há-há-há!... (Újra rángatózni kezd.) Meghiszem azt! Utolérhetetlen szakértelemmel felszereltem az ólmot, meg az orsót, aztán briliáns technikával bedobtam a „cájgot”. Még sohasem sikerült ilyen remekül a dolog, csaknem a Micella-patak közepéig repült a cucc!...

Pista: És?... És?...

Karcsi: És, és! Nagyon jó. Várakoztam. Ilyenkor nem tehet mást a horgász, mint hogy csendesen és nyugodtan üldögél.

Pista: (Türelmetlenül.) Jó, jó, szóval csendesen és nyugodtan üldögéltél, míg egyszer csak... na?...

Karcsi: (Megint idegesen összerándul.) Míg egyszer csak észrevettem, hogy egy hangyabolyon üldögélek!

Pista: Maradjunk a vízben. Tehát bedobtad a horgot...

Karcsi: Hát a horgot, azt be. Azonban... miután egy rövid, de fergeteges népitánc segítségével megszabadultam

a hangyáktól, felfigyeltem egy különös dologra...

Pista: Na... Mondd már!

Karcsi: (Remegni kezd a feje.) Elfelejtettem csalétket tenni a horogra!

Pista: Nem nagy ügy. Kihúzod, ráteszed, visszadobod.

Karcsi: Én is azt hittem... Csakhogy amint elkezdtem tekerni a zsinórt, rögtön megakadt valamiben az az átkozott horog!

Pista: (Gyengéden.) Talán foglalj helyet... megviseltnek látszol. Szóval megakadt.

Karcsi: (Leroskad egy tuskóra, de belegabalyodik a számtalan felszerelési tárgyba. Kapkodva igyekszik szabadulni, közben leesik a tuskóról. Végre helyreáll a rend.)

Pista: Hm... ez aztán bozorkányos bemutató volt.

Karcsi: (Bágyadtan.) Ne kényszeríts arra, hogy kezet emeljek rád!... Szóval, küszködök a zsineggel, és ekkor odajön az a szerencsétlen Palladics, ordítani kezd, mint egy tébolyult: „Ne húzd, te örült! Fáraszd még egy kicsit! Fáraszd, ha mondom...!

Pista: (Visítózó nevetésbe kezd.)

Karcsi: Te ezen ne vetsz...?!

Pista: Miért, te mit csináltál?

Karcsi: Természetesen kergetni kezdtem a merítőháló-

val. Már éppen lendítettem a karom, hogy ráhúzzam arra a leírhatatlan fejére a hálót... amikor látom ám, hogy megy befelé a zsinór!

Pista: Na! Tehát mégis csak...!?

Karcsi: Igen. Mégis csak kiakadt, és valami húzta lefelé! Nekem se kellett több. Berántok... és húzom kifelé! Nehezen jött, de azért jött... Gondoltam, öngyilkos lett egy elkeseredett harcsa, és bekapta az üres horgot...

Pista: És nem?...

Karcsi: És nem. A Pipetta bácsi ócska kalapját vonszoltam partra, amit már nagyon keresett az öreg.

Pista: Talán a harcsák azt hitték a csupasz horogról, hogy fogas, és valamelyik ráakasztotta a kalapot.

Karcsi: Ezt a sajátságos elméletet majd a Tudományos Akadémián add elő, sötétlelkű álbarát!...

Pista: Na jó, lásd, hogy mekkora szívem van, segítek elásni a horgászfelszerelést!

Karcsi: Micsoda? Elásni...? Mondd, nem voltál te túl sokat a tűző napon?...

Pista: De hát miért?

Karcsi: Ezt a gyönyörű felszerelést? Ezt a páratlan botot? Istenem, mihez is kezdenék nélküle...?

Pista: Például fürdünk egyet, aztán elmegyünk focizni.

Karcsi: Focizni! Amikor horgászni is lehet...! Te átlagember!

Pista: Azt akarod mondani, hogy ezek után még egyszer lemegy a partra?

Karcsi: Még egyszer...? Amikor csak lehet! Tudod, a horgászás semmihez sem hasonlítható szórakozás. Csodálatosan megnyugtató az ember idegeit...!

(Idegesen rángatózva elvonul.)

SPORTÁLLÁSBAN

TERVSZERŰ TÚRA

Teljesen szabályos nyári napra virradtunk. Érthető tehát, hogy fékevesztett türelmetlenséggel toporzékoltunk az iskola előtt. A hebehurgya Foszák bizonyult a legfékevesztettebbnek és a legtürelmetlenebbnek.

— Induljunk már! — nyűszítette. — Elhull a virág, eliramlik az élet. Mi a fenére várunk még?

A higgadt Plesovszkit azonban ezúttal sem tudtuk kihozni a sodrából.

— Az embert az különbözteti meg az erdők, mezők egyszerű állataitól, hogy nem rohan bele csak úgy a természetbe, hanem előre megtervezett módon, fegyelmezetten túrázik.

Dermedten figyeltük, amint egy kis noteszt húz elő valahonnan, és a rutinos előadók nyugodt modorában beszélni kezd.

— Kezdjük az esős, latyakos időre vonatkozó tervezettel.

— Ez egy marhaság! — intette le mérsékelt udvarias-sággal, de nagyon határozot-

tan a hányaveti Blága. — A pillanatnyi tapasztalat ugyan- is arra tanít, hogy verőfényes idő van.

A higgadt Plesovszki azonban elsiklott a hozzászólás mellett.

— Az esős, latyakos időre vonatkozó tervezet tehát a következő: esős, latyakos időben nem megyünk sehová.

— Pompás terv! — ragyogott a jámbor külsejű Dobrai. — Hogy te mindenre gondolsz. Halljuk a további változatokat!

— Nyugi! — intette mérsékletre a főnök. Legnagyobb rémületünkre különböző műszereket húzott elő, amelyekkel bonyolult és aprólékos megfigyeléseket végzett. — Valóban nagyszerű, verőfényes időnk van — összegezte végül tudományos munkásságát a higgadt Plesovszki. Mi közben kezdtünk hosszabb tartózkodásra berendezkedni. Leheveredtünk a fűbe, és álmosan sütkéreztünk az egyre melegebb napsütésben. — Ki fogunk rándulni! Persze nem úgy, mint az erdők, mezők egyszerű állatai. Lássuk először is a felszerelést! Eay valamirevaló expedíciónak a következő tárgyakra van szüksége: térkép, iránytű, kulacs, ivópohár, kaja, zsebkész, pokróc, néhány méter madzag, sátorlap. Nézzük, kinél mi van?

Biztatóan néztünk egymásra, de a kaján kívül senkinél nem volt semmi.

— Megállapítom, hogy nem vagyunk valamirevaló expedíció — szögezte le a főnök. — Nincs más hátra, mint hogy használjuk egyetlen felszerelési tárgyunkat. Enni fogunk!...

Ez népszerű napirendi pontnak bizonyult.

— És most... hogyan tovább? — csámcsogott tünődve a jámbor külsejű Dobrai.

— A tervben az áll, hogy a kaja után pihenő következik. Most tehát pihenni fogunk.

Ez a kirándulás egyre kellemesebbnek látszott. Végignyúltunk a fűben és szundítottunk egy cseppet.

— Most pedig a tervnek megfelelően, megnézzük Pozdorja büszke várát, amely a hegytetőn épült, és a daliás időkre emlékezünk! — vezényelt a főnök.

Úgy ültünk tehát, hogy minél jobban lássuk a várat a távoli hegytetőn, és igyekeztünk a daliás időkre gondolni. Nem nagyon sikerült, mert hirtelen mindannyiunkon erőtt vett a fáradtság, vagy mi. Hosszabb kirándulásokon megesik az ilyesmi. A higgadt Plesovszki ébresztett fel egy idő múlva.

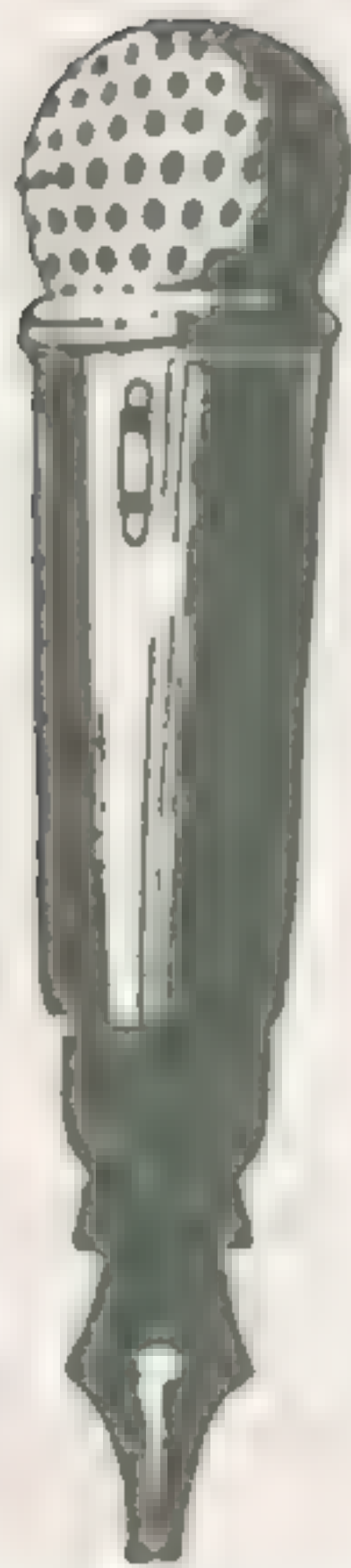
— Alhattok tovább — mondta —, mert abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy a hazafelé vezető utat nem kell megtennünk a körülmények sajátos alakulása folytán. — És a másik oldalára fordult. Követtük a példáját, hiszen nincs egészségesebb egy kiadós alvásnál a jó levegőn.

Pontosan a programban meghatározott időre otthon voltunk, épen és egészségesen, szüleink legnagyobb örömére. Csak azt nem értették sehogy, hogy miért hanykolódunk egész éjjel álmatlanul egy ilyen kiadós túra után...?

Rajt—cél—győzelem

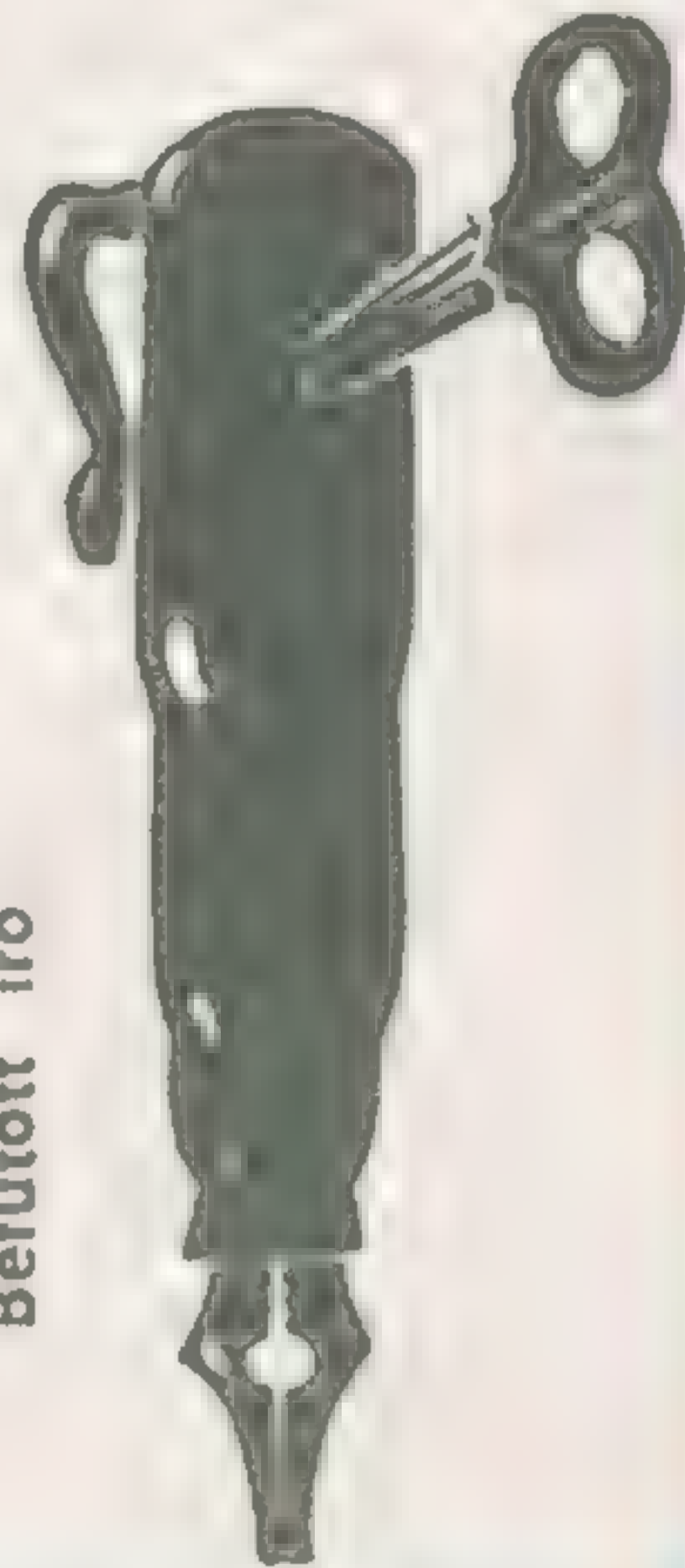
Riportkönyvíró

Reklámszövegíró

Befutott író

Madarat tolláról...

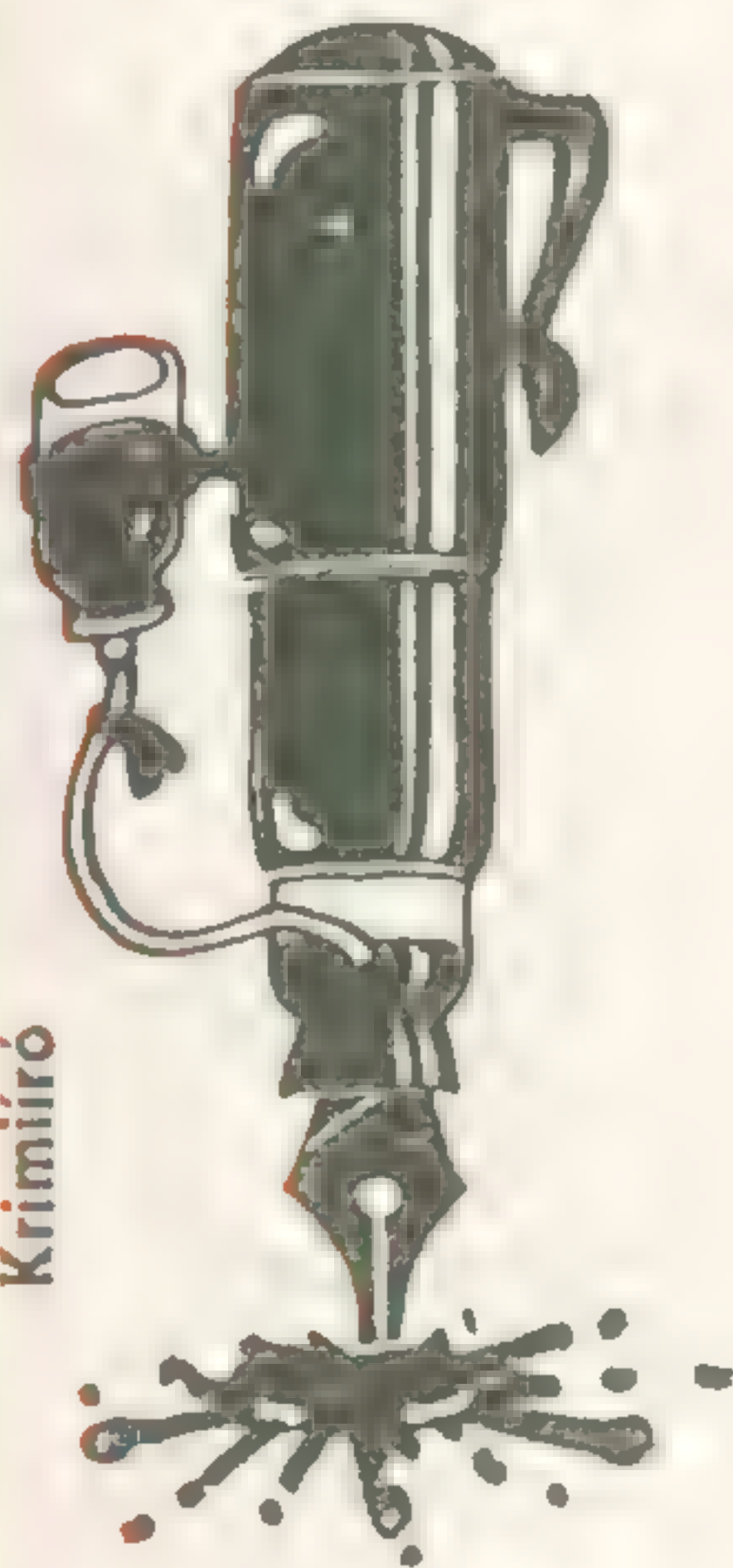
3 perces novellairó

Idegenforgalmi író

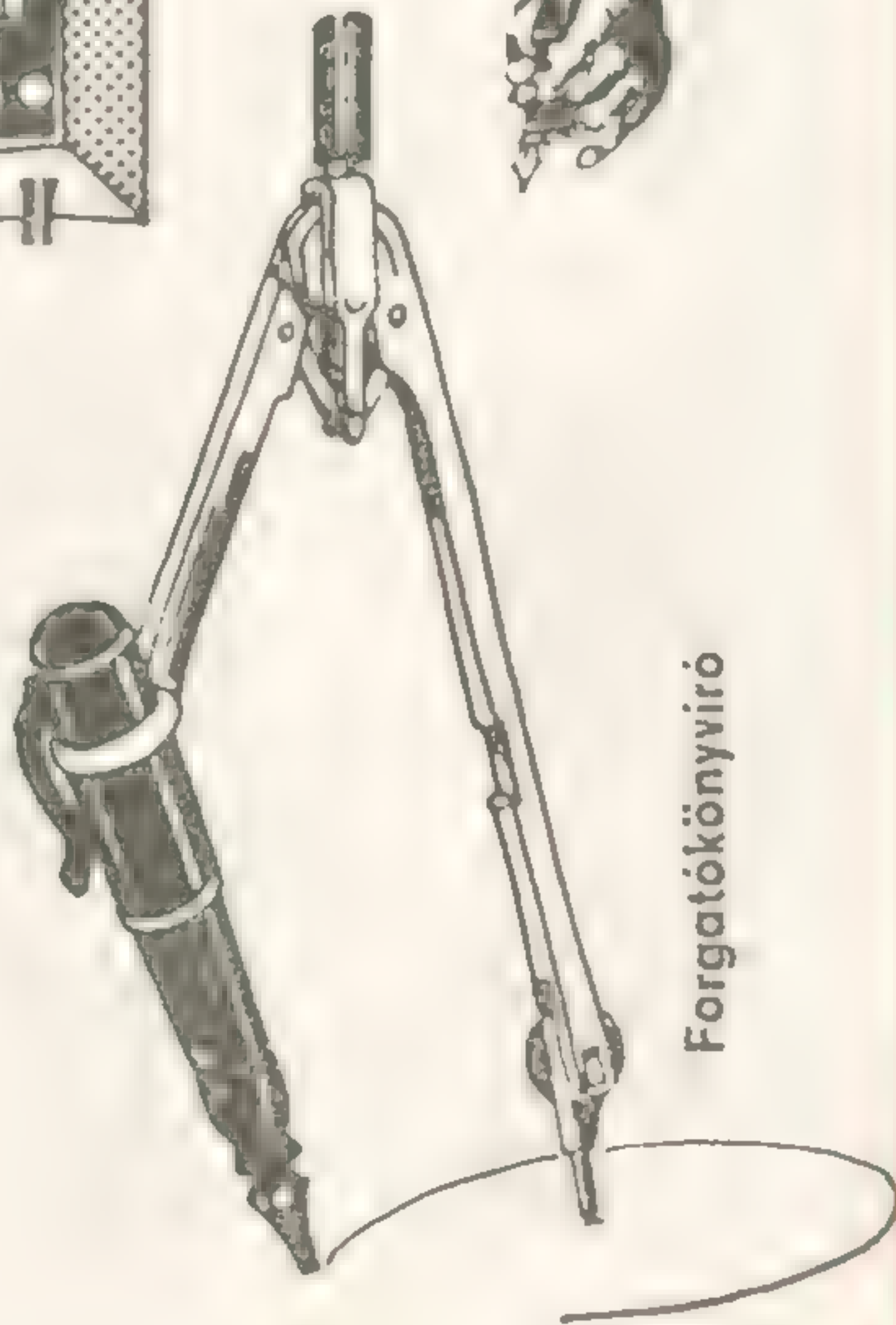
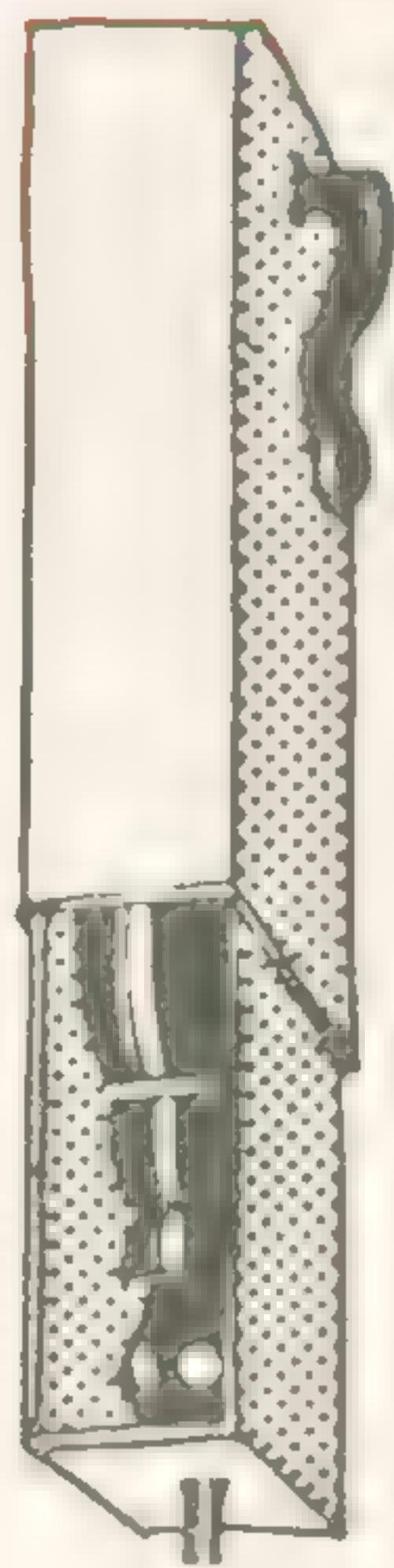
Krimiíró

Klasszikus író

Beskatulyázott író

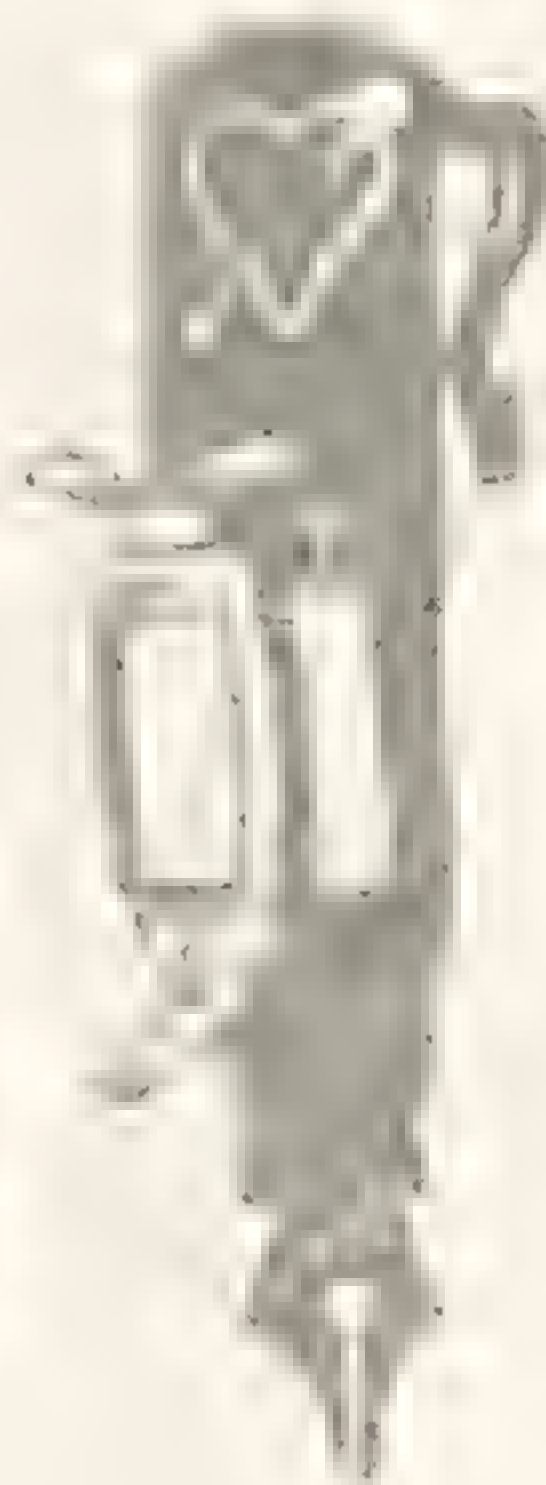

Forgatókönyvíró

Östehetség

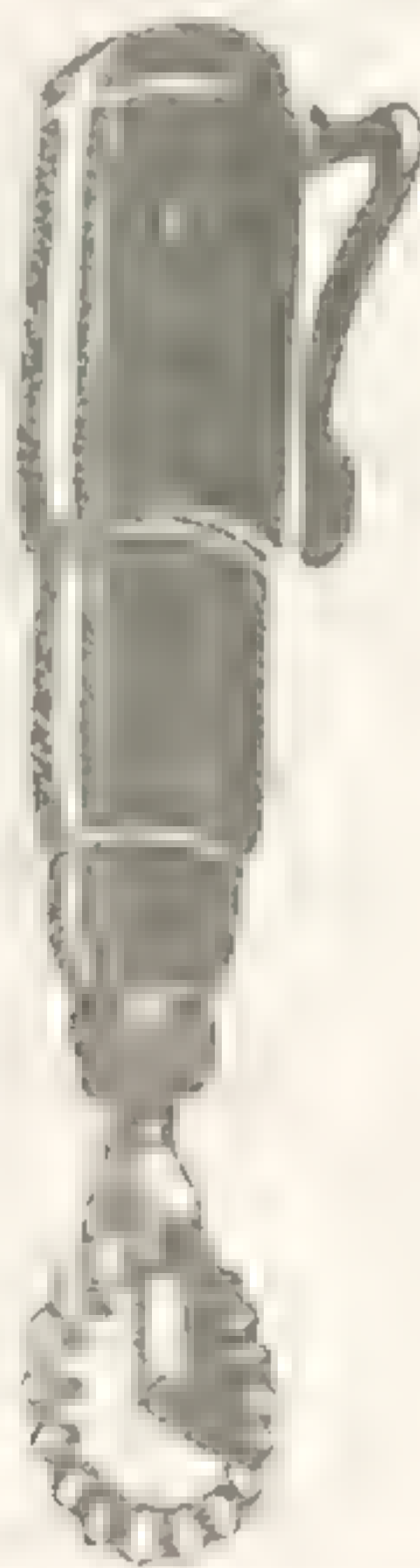
Utikár

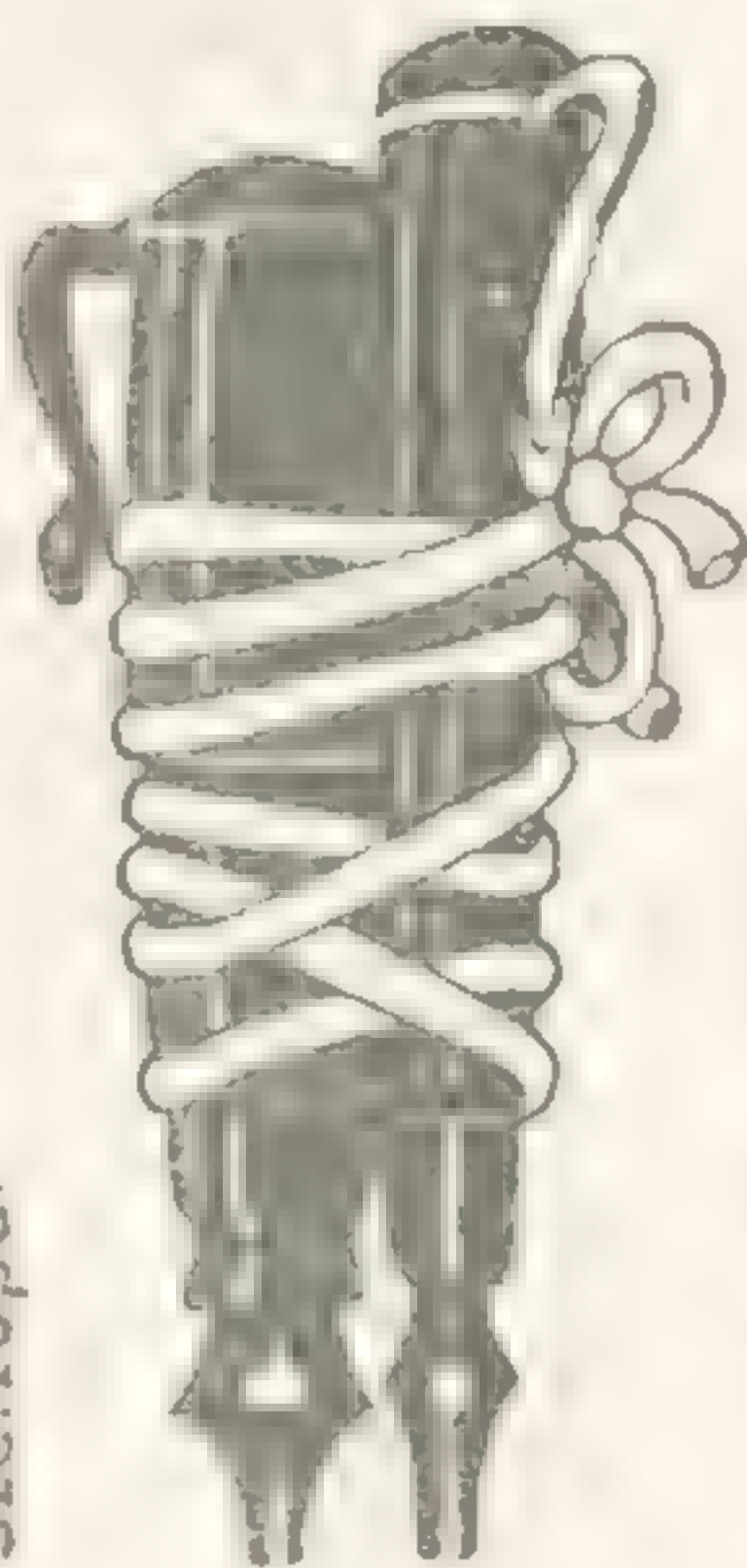
Utikönyviro

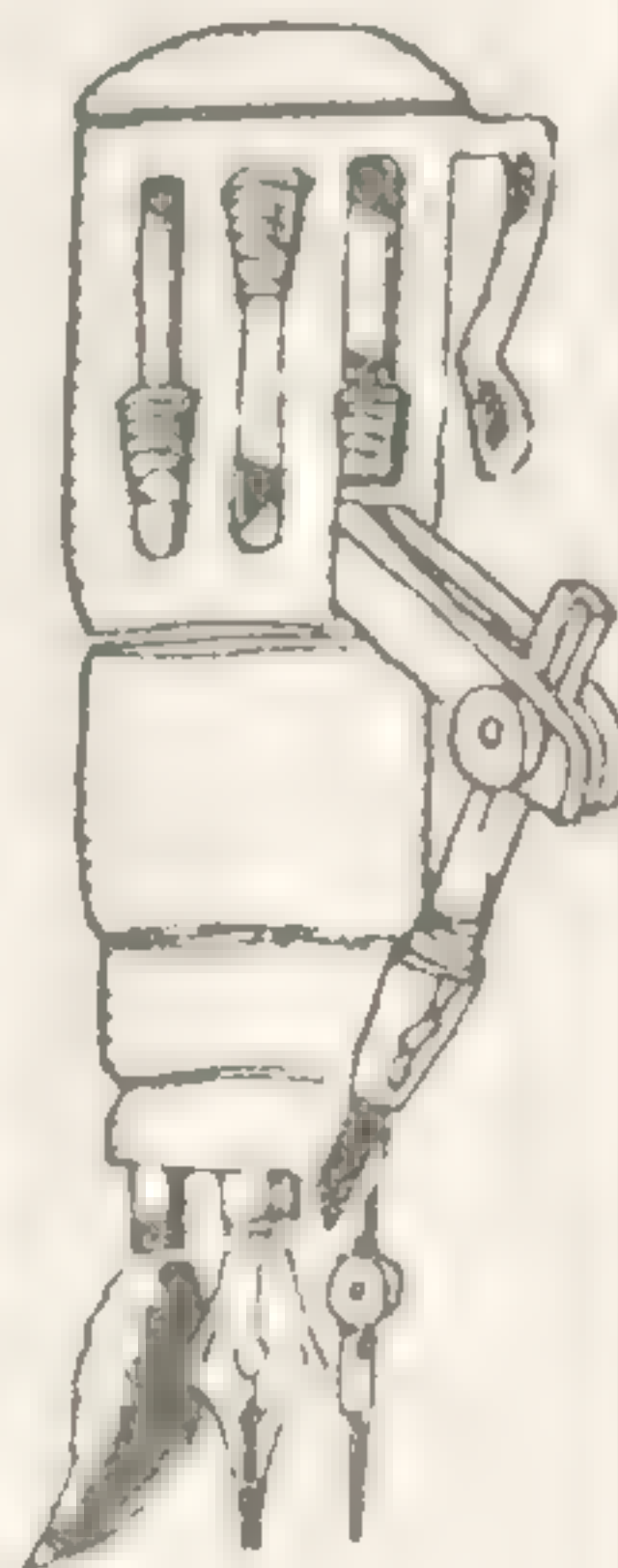
Építőíró

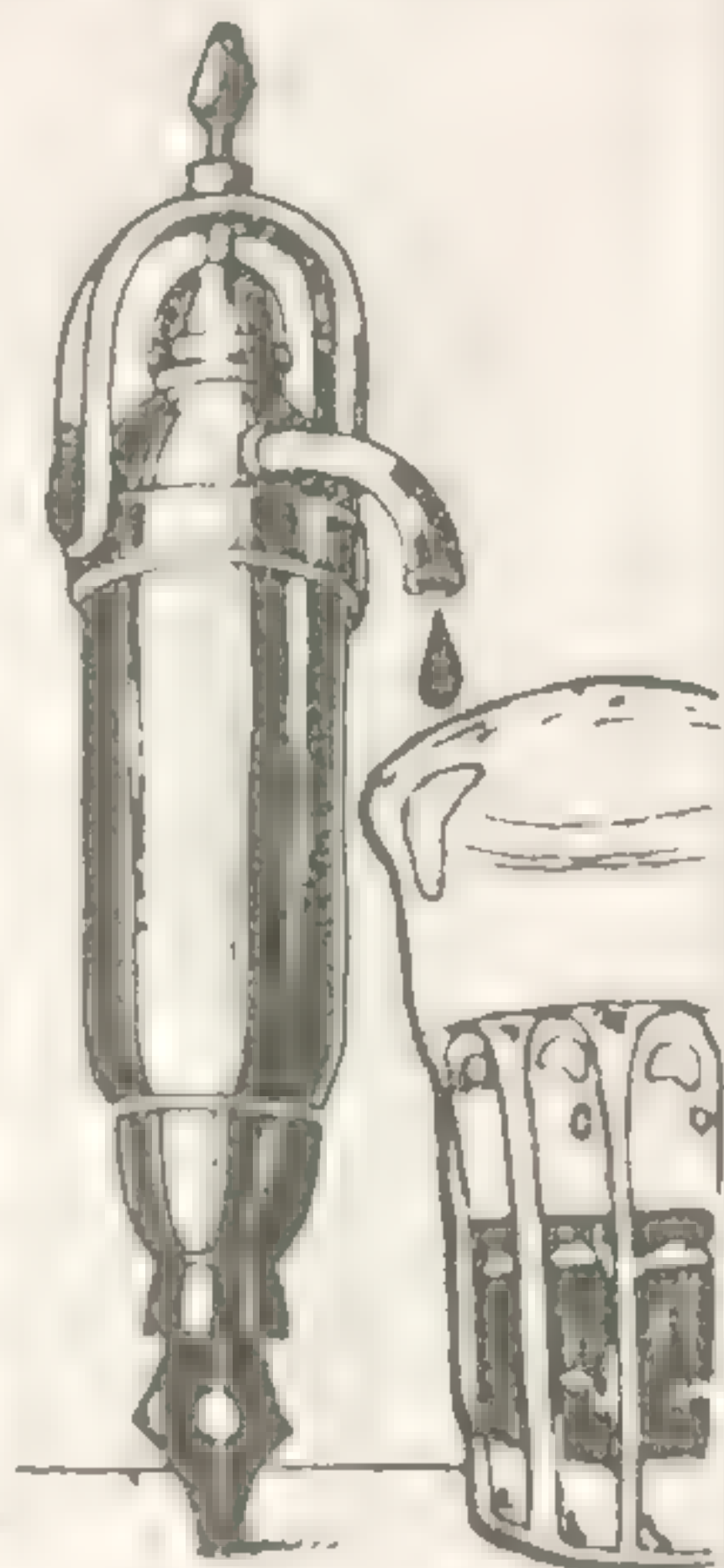
Szerzőpár

Sokoldalú író

Kávéházi író

Jólértésült író

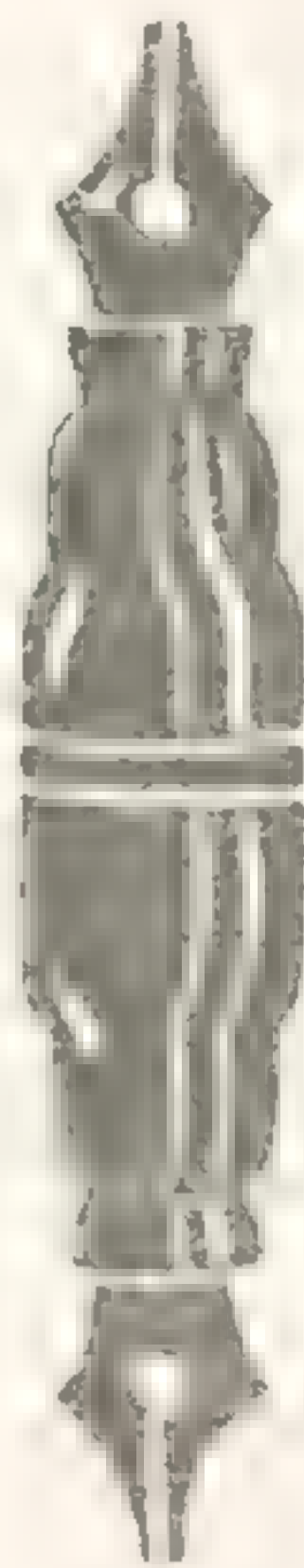
Katonai tudósító

Útkereső író

Műfordító

Szópipró

Gyorsíró

A nagy trükk

Az úgy volt, hogy kiimádkoztunk az ütődött Korbuly-nak még egy sanszot történelemből Hamzsabégi tanár úrnál.

— Jól van — adta be a derekát Hamzsabégi az utolsó előtti órán —, de ha nem tudod előről hátra és hátulról előre az egész világtörténelmet, én úgy elvágok Korbuly, mint Hanzi a lúdnyakát.

Mi már hordtuk volna a földet az ütődött Korbuly számára, merthogy ez a fél-eszű úgysem tudja megtanulni máról holnapra és hátulról előre, az egyszer tuti. A dörzsölt Surbankó azonban másképp gondolkodott. Pár perccel az utolsó óra előtt kinn, sündörgött a folyosón, és Hamzsabégi tanár urat várta.

— Pardon, tisztelettel — állította meg —, hadd apelláljak a tanár úr kegyes, jó szívére.

— Elég! — mennydörgött Hamzsabégi. — Protekció nincs. Ha Korbuly nem tudja előről hátra és hátulról előre, úgy elvágom...

— Éppen ehhez szerettem volna szíves közbenjárását

esdekelní — mondta a dörzsölt Surbankó. — Ugyanis már tizenhárom találatom van a bizitotón. Ha most Korbuly megbukik történelemből, nekem megvan a tizenhárom plusz egyem, és kilencven stanecli tökmag üti a markom.

— Szóval... szóval te arra akarsz rávenni, hogy buktassam meg az osztálytársadat? A barátodat? A kenyeres pajtásodat?

— Amennyiben ez nem okoz nehézséget — bólintott a dörzsölt Surbankó.

A tanerő százezer voltos pillantást lövellt Surbankóra, majd úgy vágódott az osztályba, mint egy vízszintes lavina.

— Korbuly! — kiáltotta. — Állj fel, és mondd meg, hány Béla előzte meg negyedik Bélát a trónon?

— Izé... — mondta az ütődött. — Szóval az annyi, mint... három.

— Remek! — kiáltott Hamzsabégi, és megvető pillantást vetett a dörzsölt Surbankóra. — Látom, készültél. Akkor mondd meg, hány évig tartott a harmincéves háború, amely 1818-ban kezdődött és 1848-ban ért véget?

— Egy pillanat — motyogta az ütődött. Papírt vett elő, és kivonta a két számot. — Harminc évig...

— Brávó! — harsogott Hamzsabégi tanár úr, és gúnyosan méregette a dörzsölt Surbankót. — Átmentél Korbuly.

A tízperces szünetet az ütődött ünneplésével töltöt-

tük. Korbuly viszont csak Surbankó kezét rázogatta és könny rezdült a szemében.

— Dörzsölt — hüppögte. — Nagy ember vagy. Hogy csináltad?

— Egy kis pszichológia — mondta Surbankó. — A történelem sava és lúgja. De ezt te úgysem értheted...

XX. század

Igy irtok ti!

Sokan képzelik úgy, hogy a vers legfontosabb ismertetőjele, ha megfelelően rövid sorokat írnak egymás alá. Íme egy eszök az ily módon készült „költeményekből”...

Recsegő rímek

Öseemberck és ös gyerekek
a koponyájuk még nem fejlett,
majd kifejlődik,
ha ilyen lesz mint mi.

A gépek jobbak lesznek,
tehenet már ritkán fejnek,
pici gyerekek fejlenek, tanulnak,
nincs idejük enni adni a nyúlnak.

Bezzeg régen az öskorban
a lovak nem voltak istállóban.
Szabadon gyűjtöttek, vadásztak,
Annyi esze sem volt a gyereknek,
mint az apának.

Mint majom a fán,
úgy csüngtem a fürdőszoba ajtaján.
Figyeltem, mit csinál apám
a másik szoba ajtaján.

Míg apám dolgozott, addig
anyám gondolkozott:
hol lehet ez a lány?
Én pedig tovább csüngtem
a fürdőszoba ajtaján.

Azok a vonalas dolgozatok
döntik el az életed.

Akárhogy is fáj, azok a
vonalas és kockás dogák.

Írjuk, írjuk szakadatlan,
s egyszer csak vége szakad.
Jön egy új s nehezebb dolgozat,
amitől félnek az emberek.

De te légy erős s kitartó, gyermekem,
meglátod, sokra viszed.

Az iskola tanítói kedvesek,
kedvesek és ékesek.
Szívük oly puhán melengeti szívünket,
mint a takaró télen az embereket.

Példa erre osztályfőnököm,
kinek hangját hallani teljes öröm.
Kinek tanítása aranyat ér,
kinek tenyere gyémánttenyér.

Van nekem egy testvérem,
akit nagyon szeretek.
Igaz, néha összeveszünk
és egy kicsit megverem.

De ha este már lefekszünk,
Várom reggel mely hangját,
s a szellő lágy ölében
lebegő barna haját.

Látni a strandolók lelkes tömegét,
látni, hogy úszok a többi közt én,
látni egy angol és német kislányt,
látni téged is, barátocskám.

Látni... s hirtelen elered a zápor,
meghall az élet a Balatonon,
meghall az élet, az, aranyos élet,
meghall az élet a Balatonon.

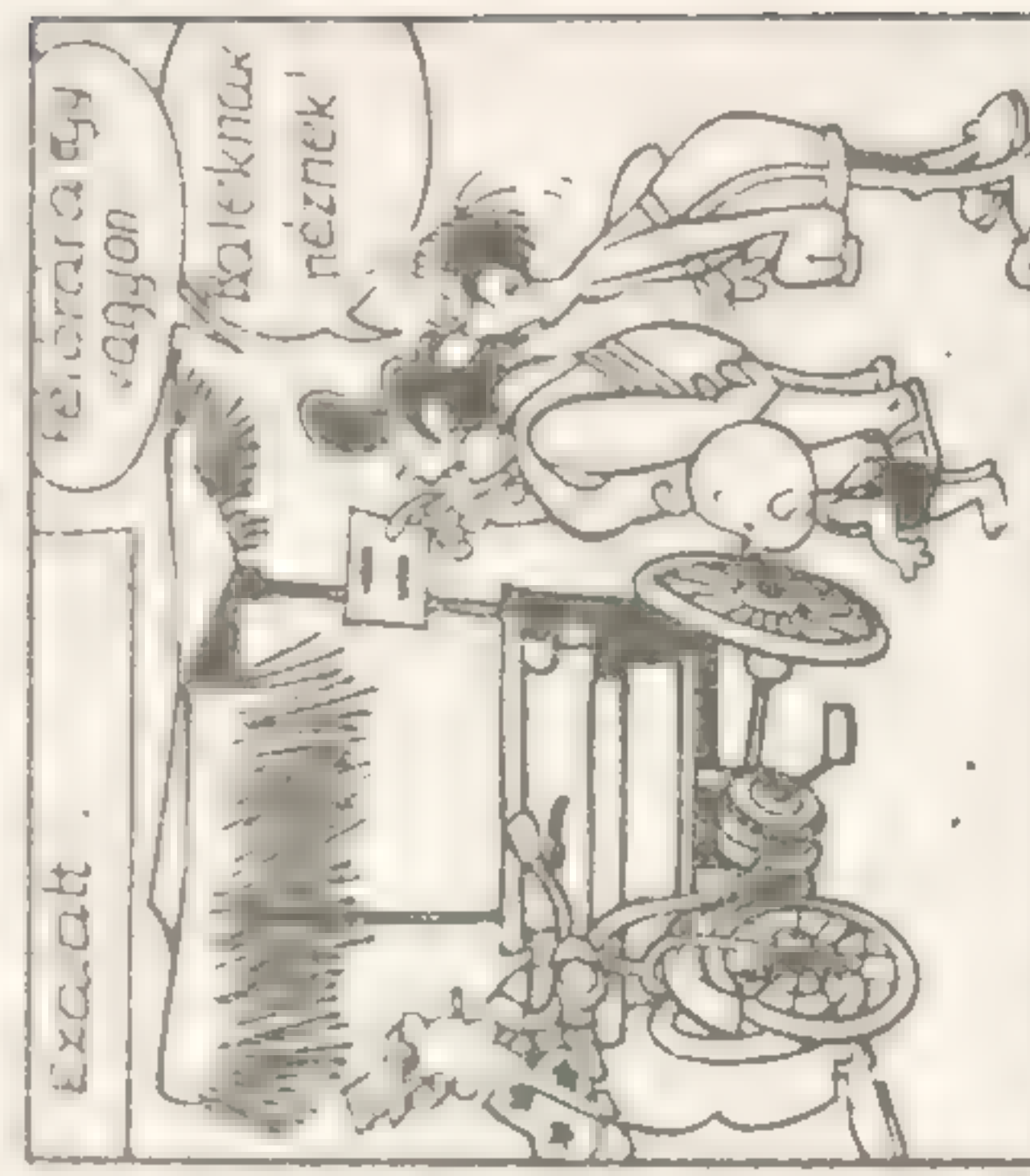
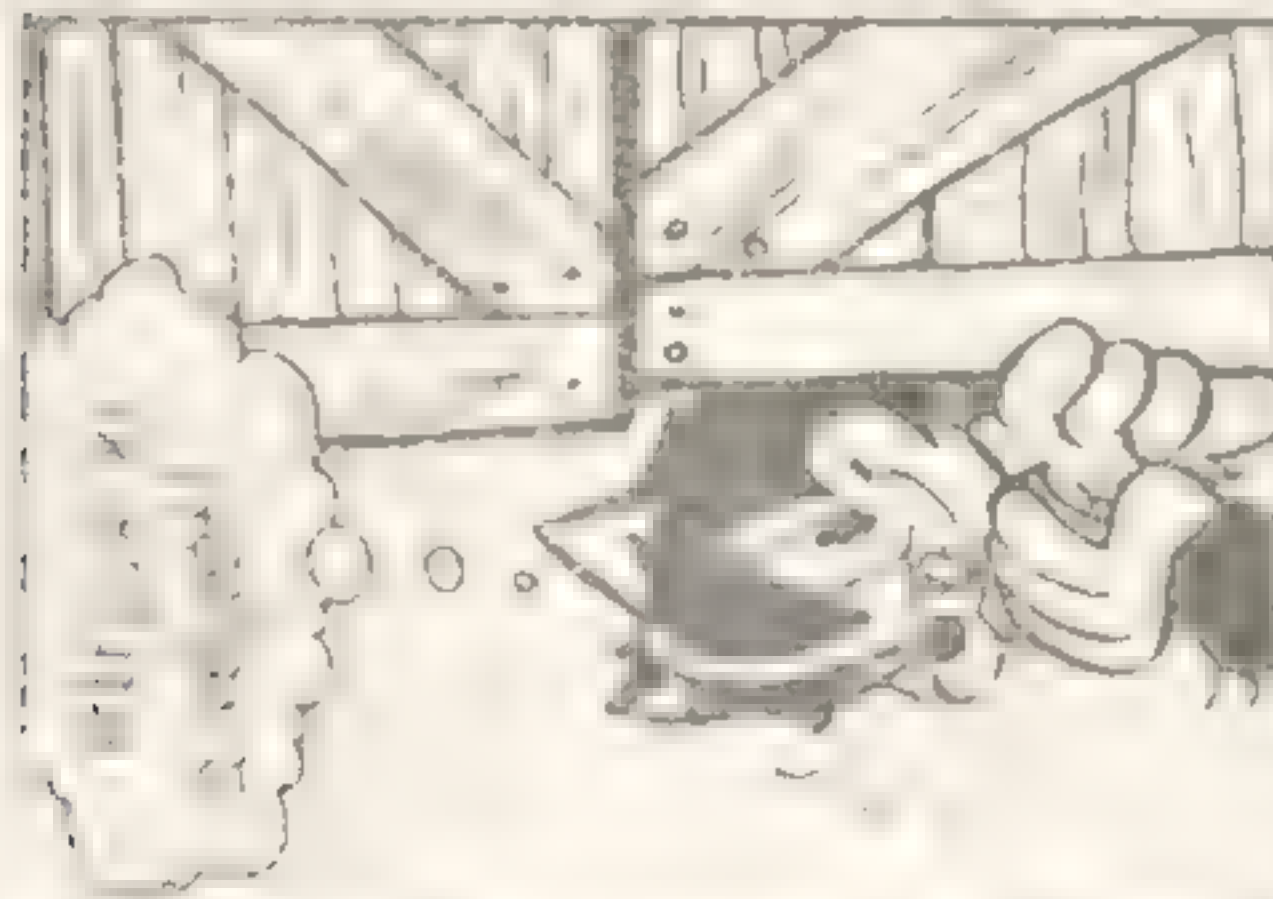
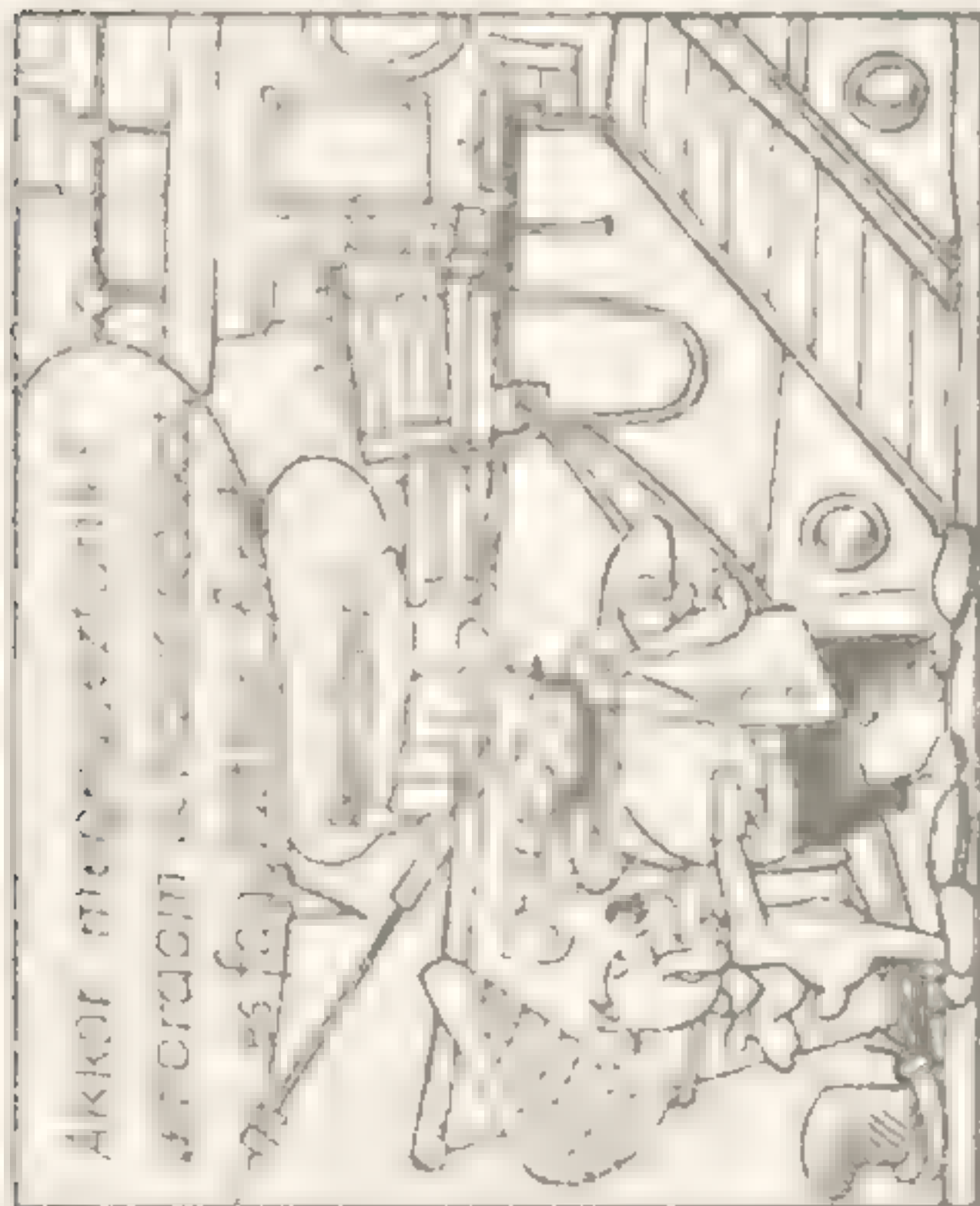

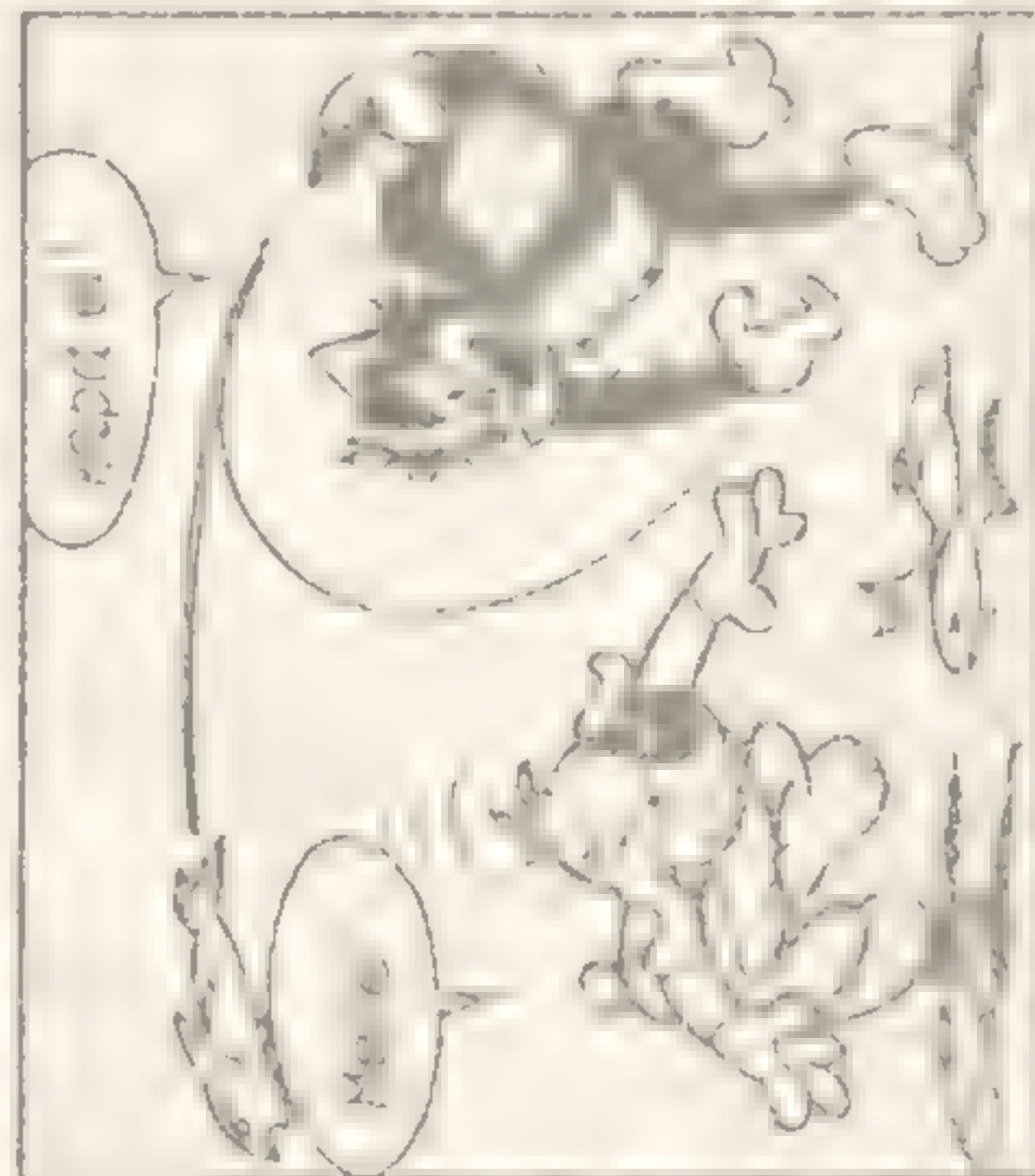
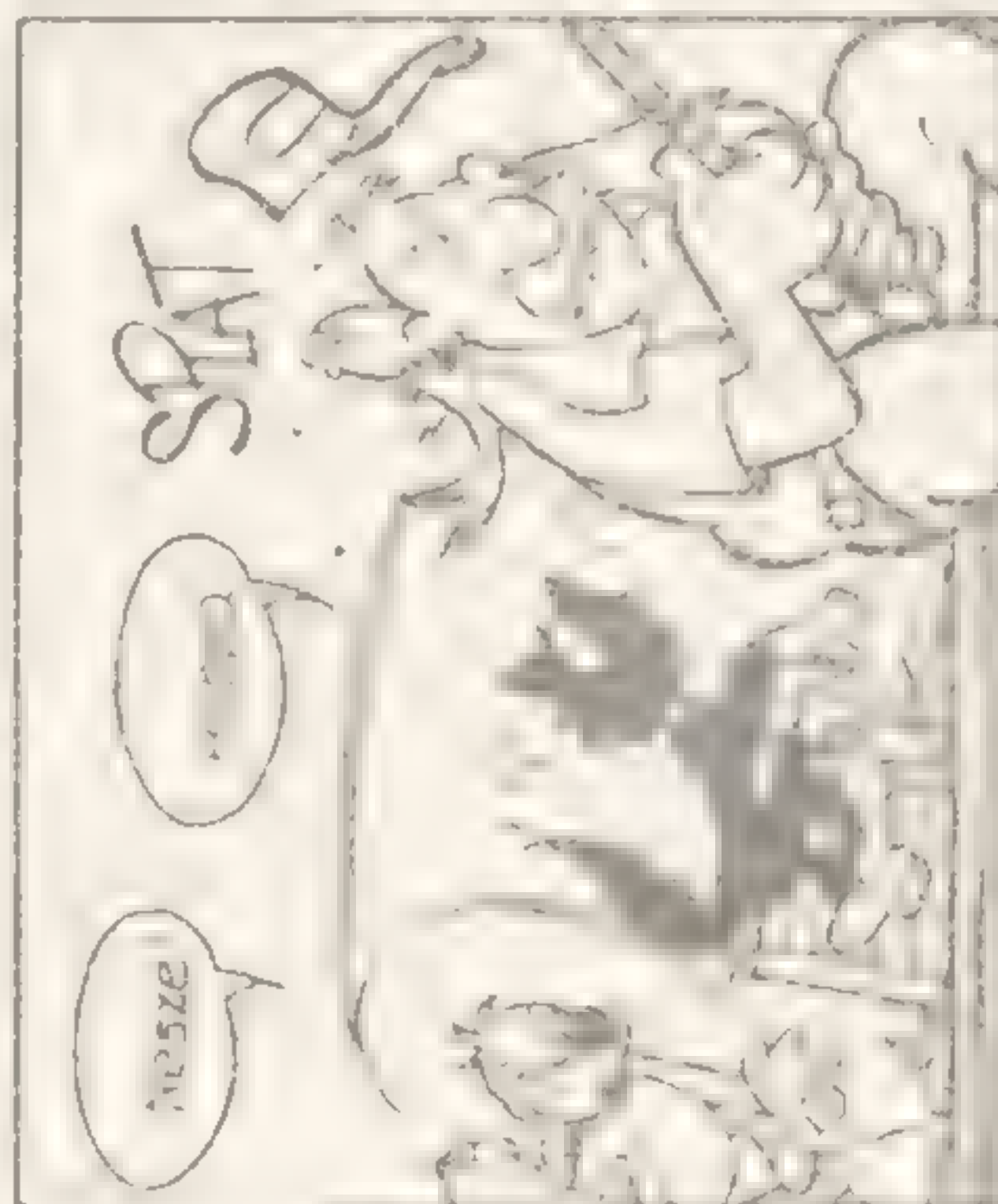
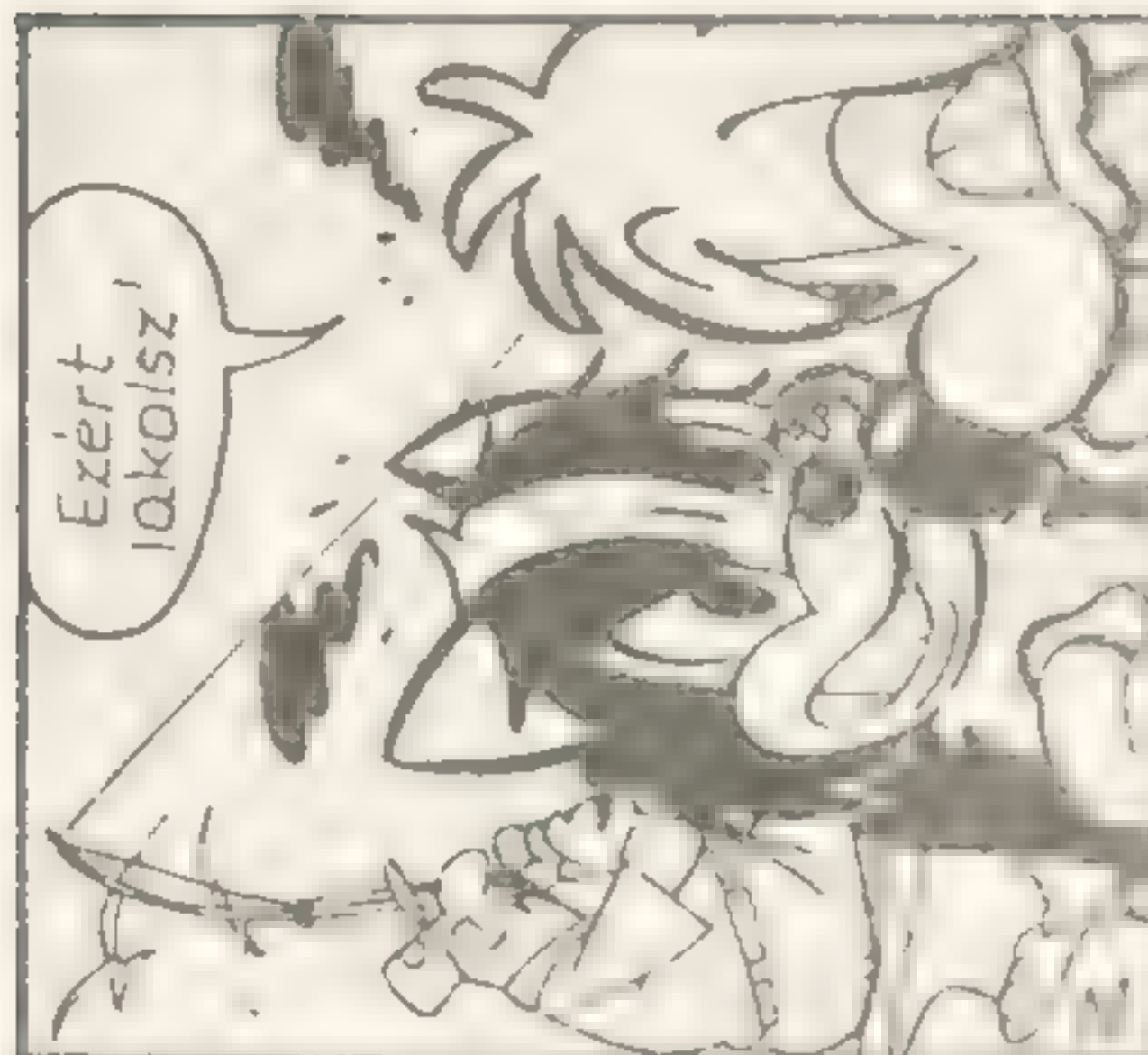
1947

NEW

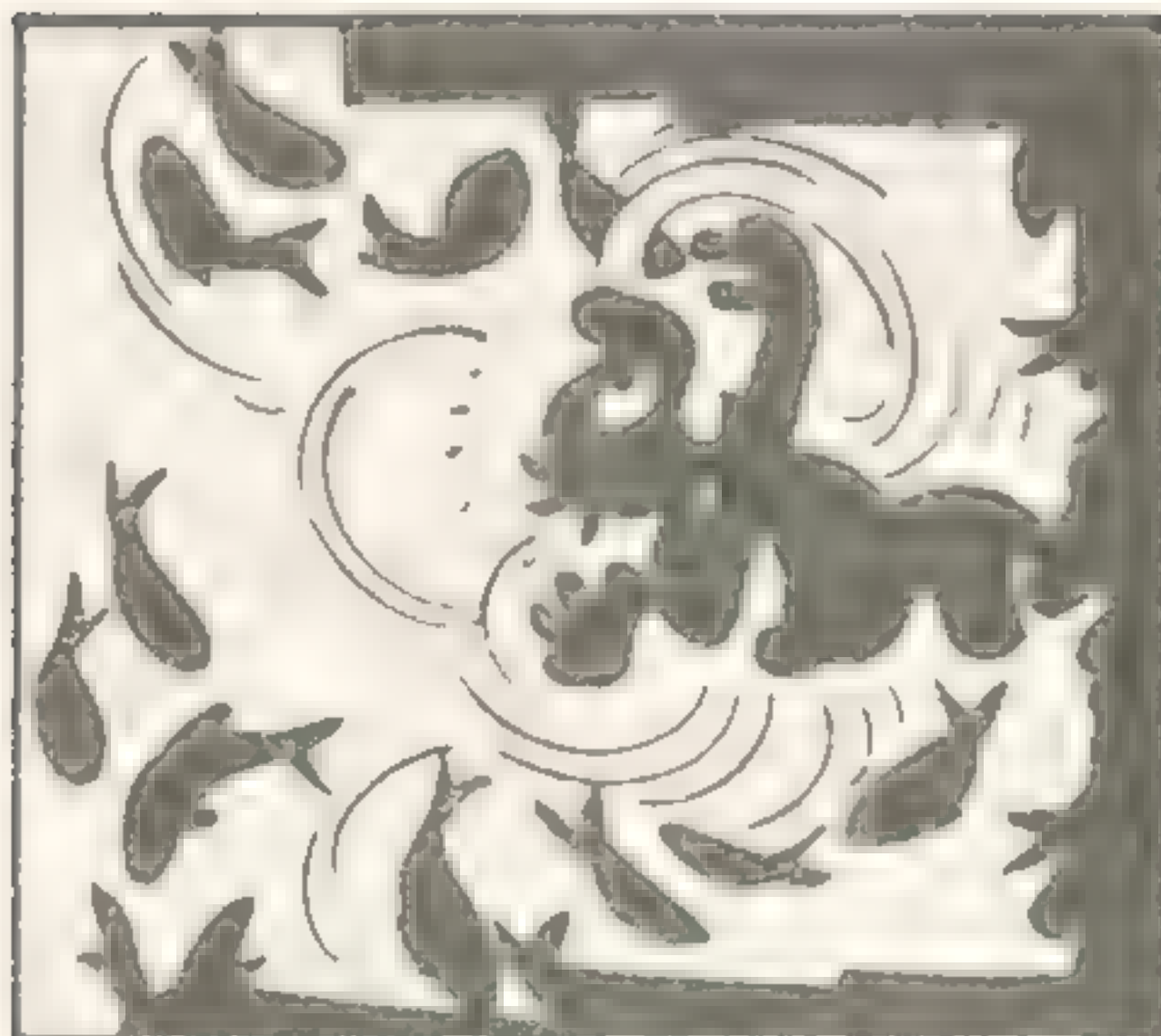
FRAGGI

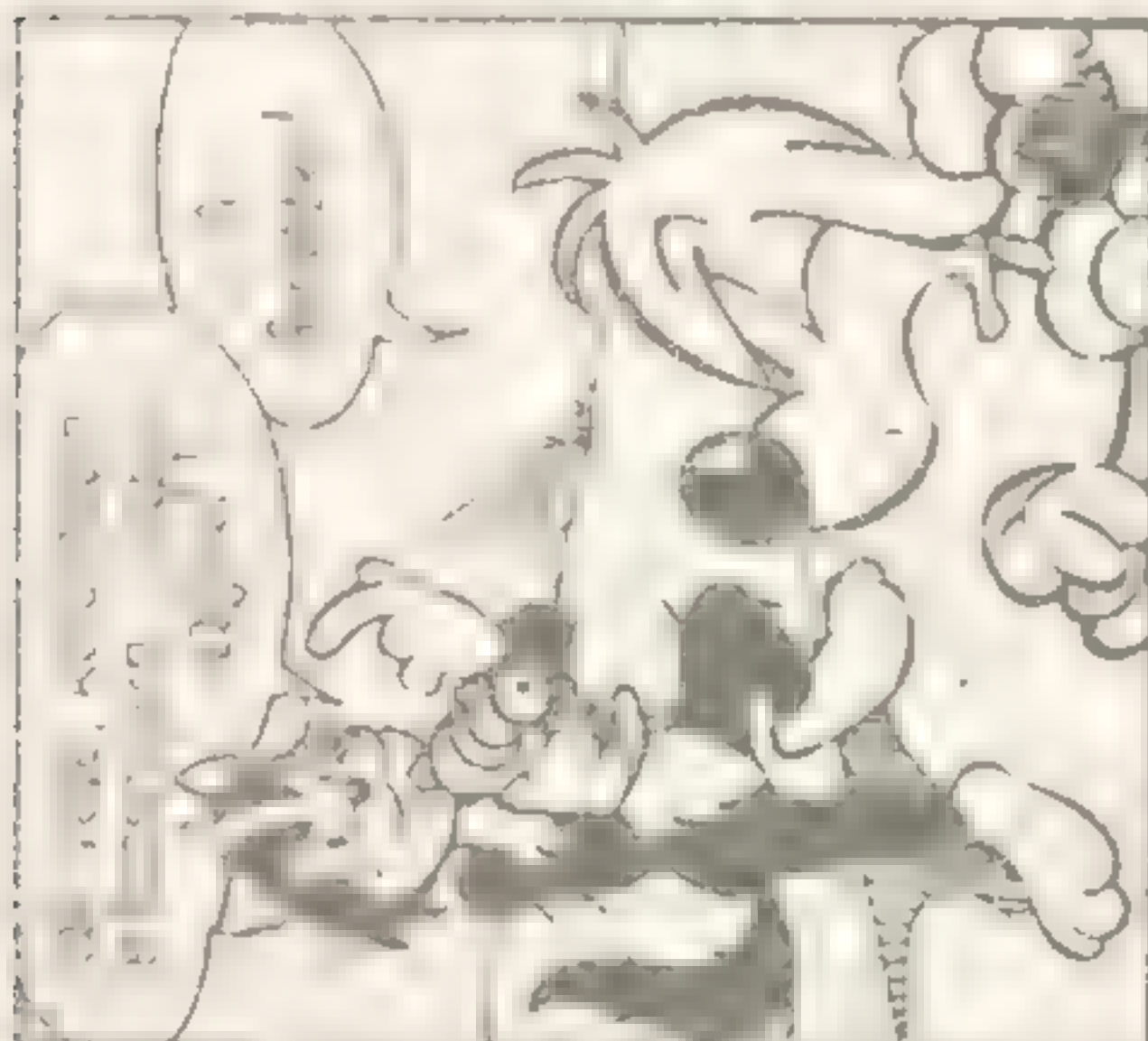

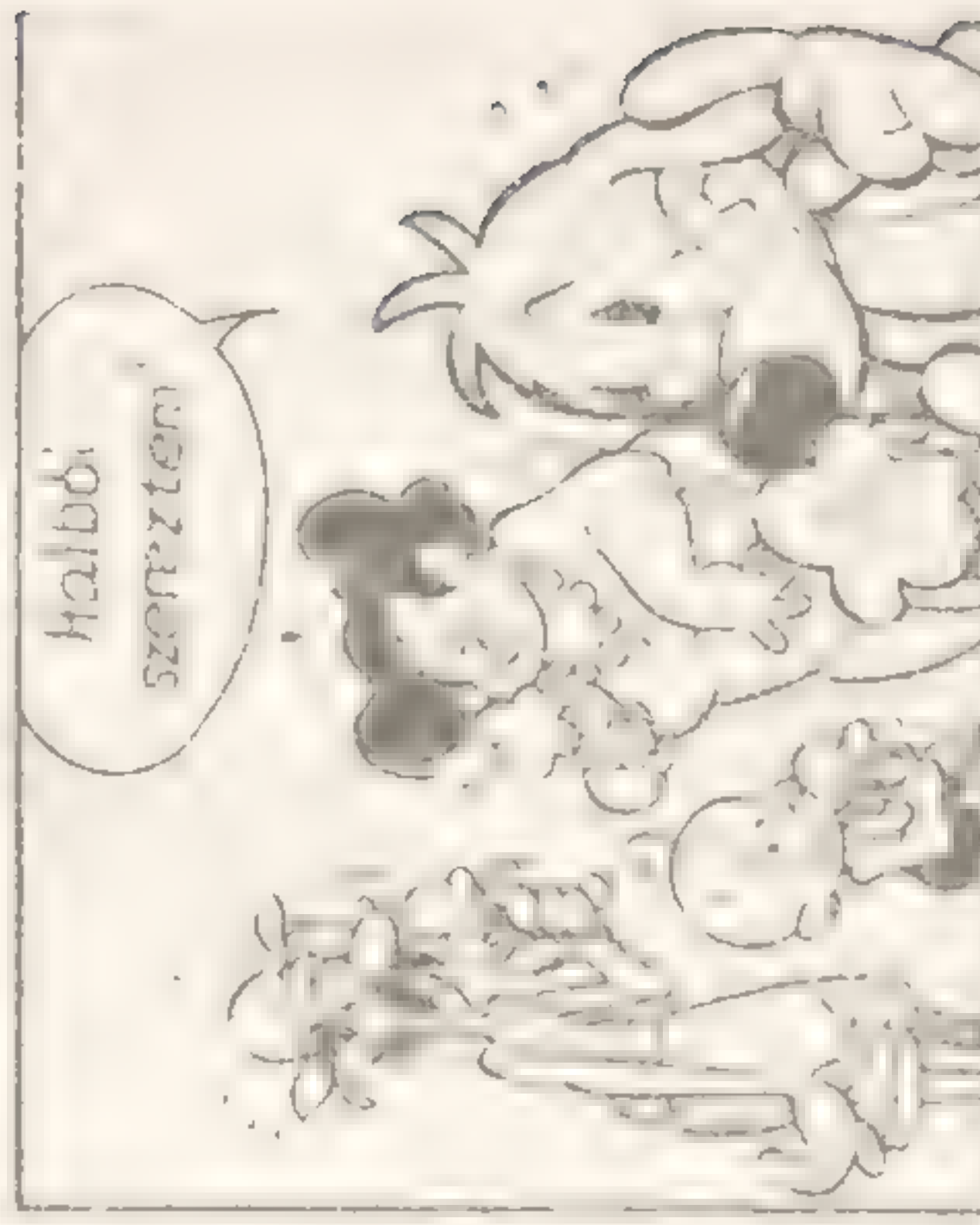
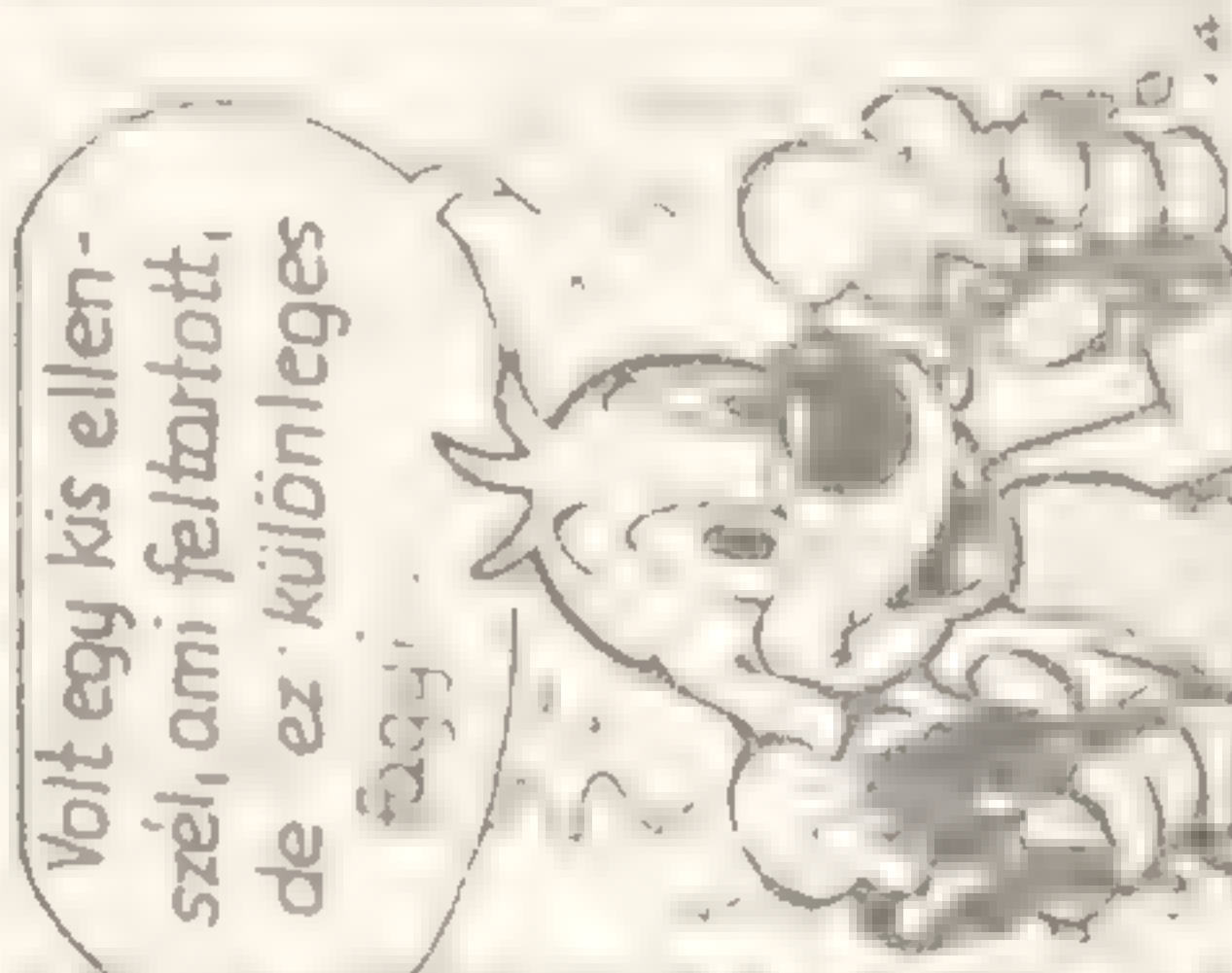
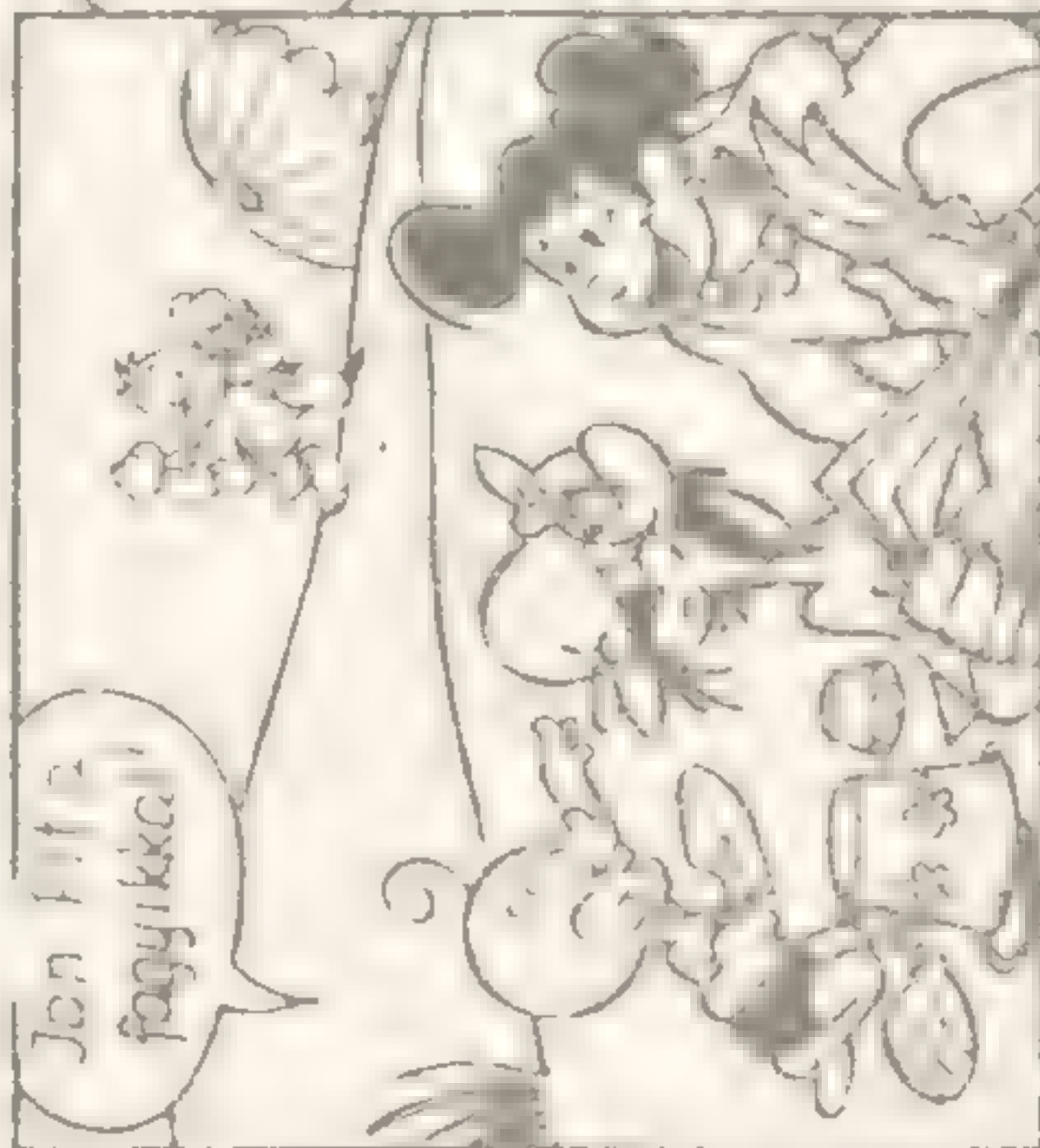
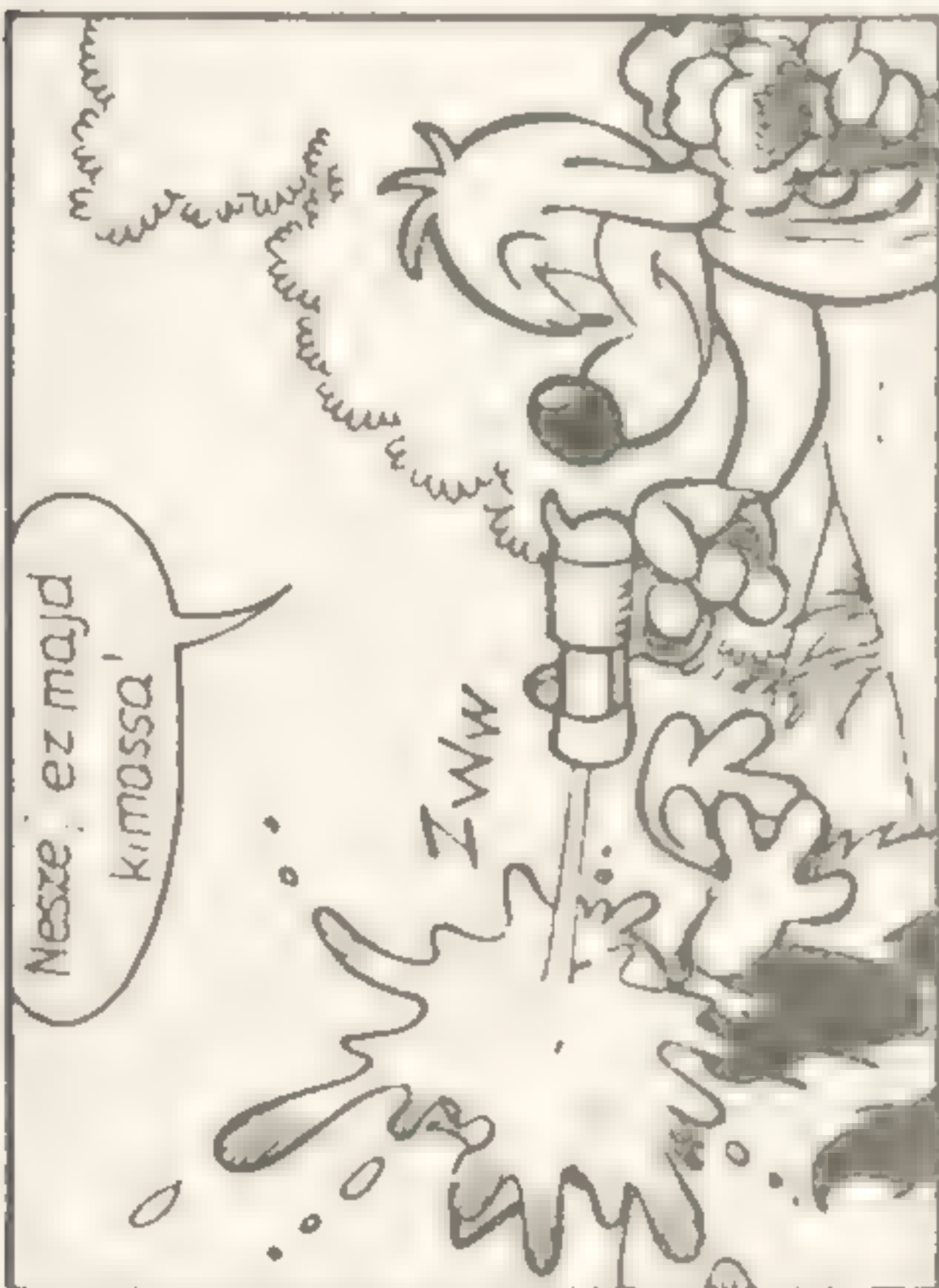

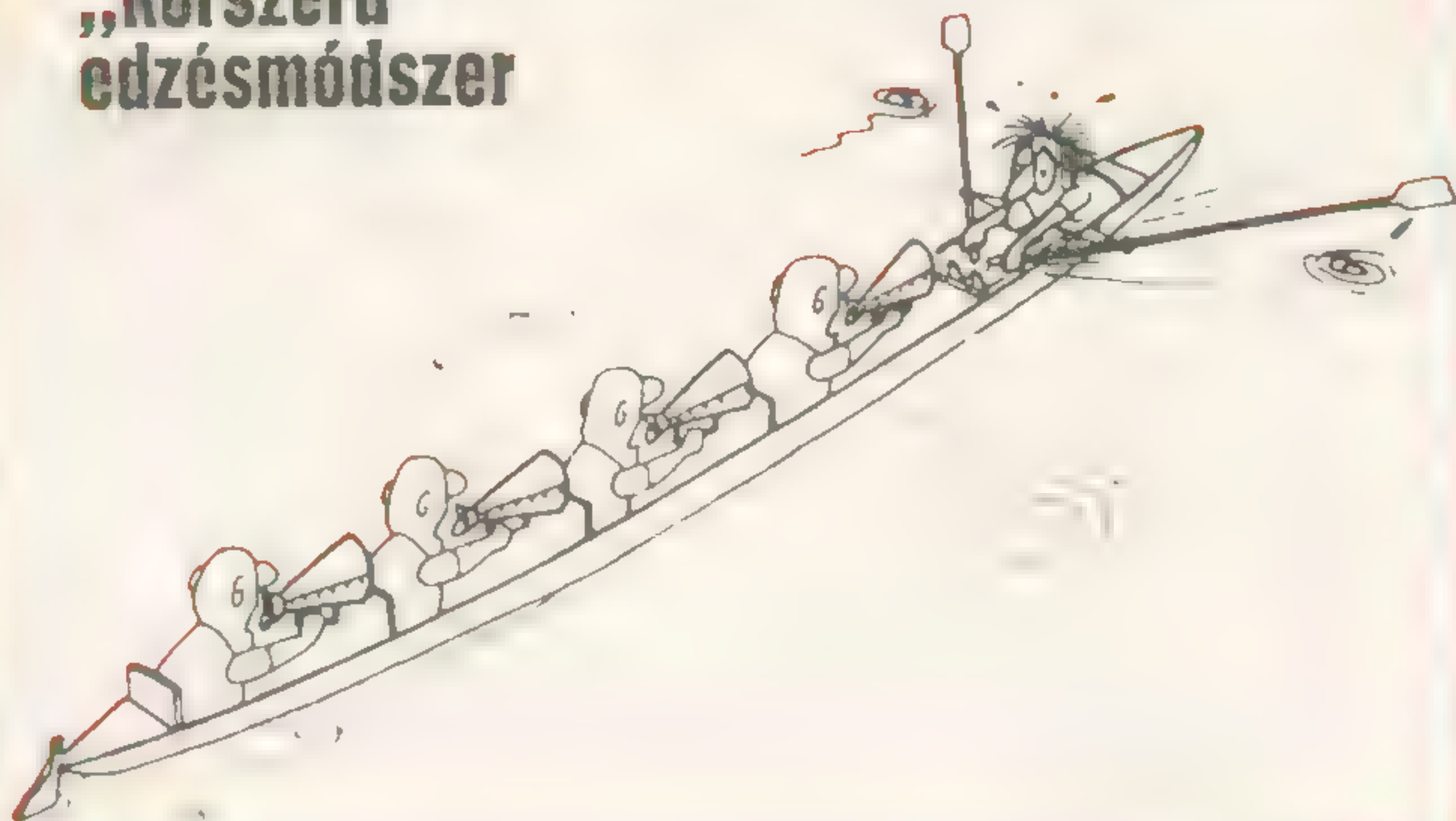

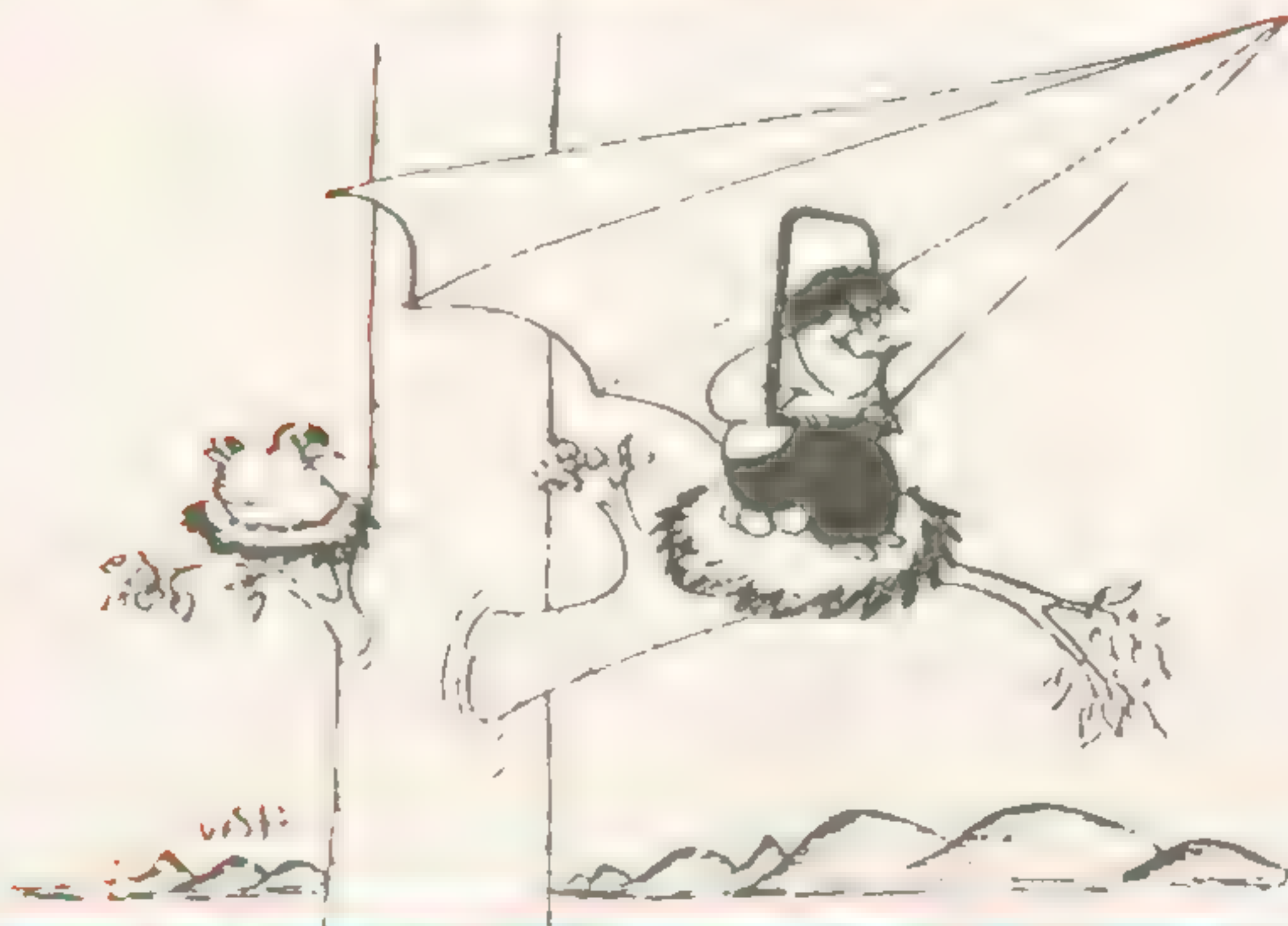

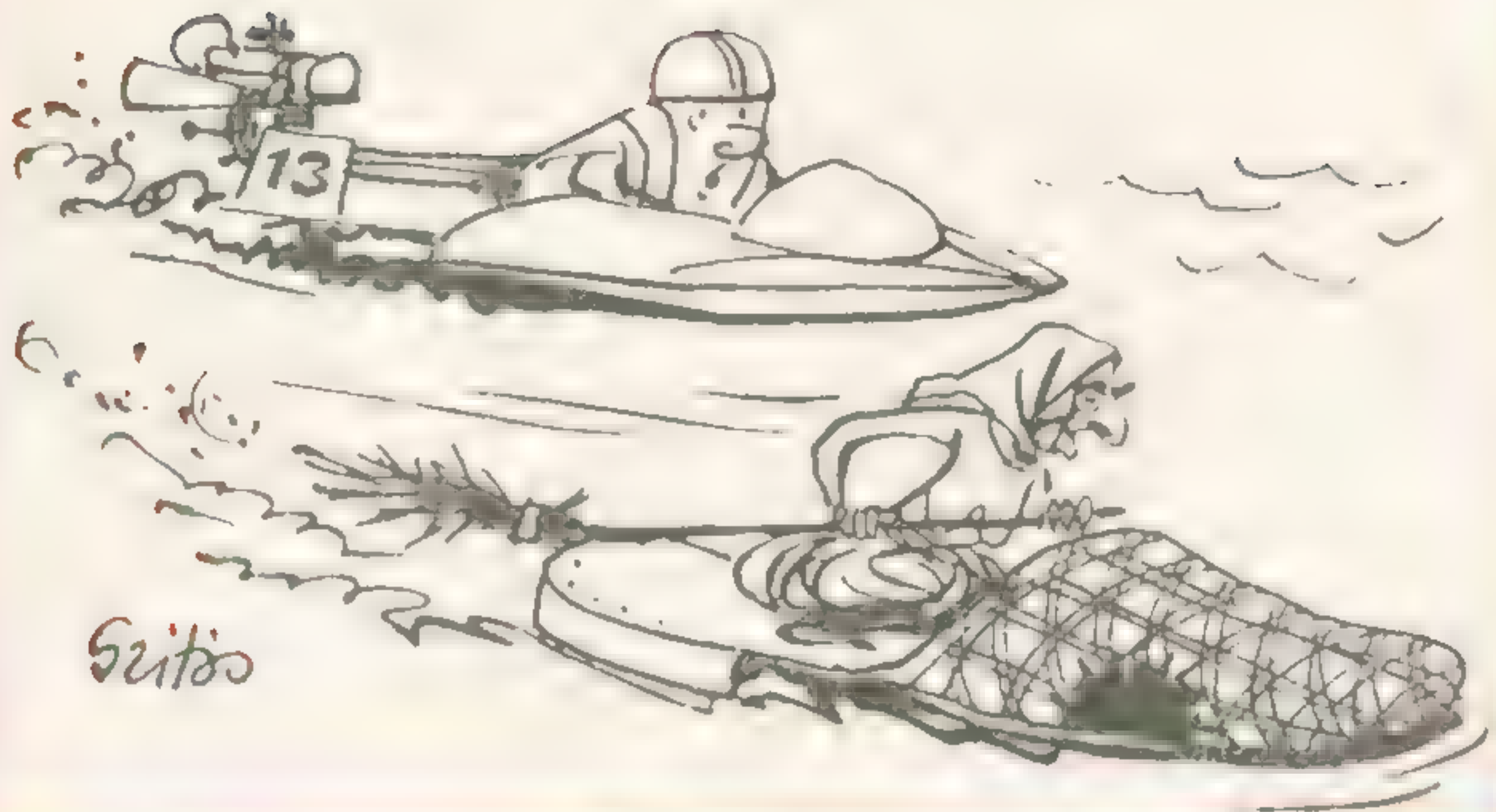
„Korszerű” edzés módszer

„Utánpótlásnevelés”

Előzés

Kánikula

Egy meg egy rádió

Már megint ugyanabban az órában sugárzott a rádió két nagyon érdekes természet-tudományos előadást. A Kosuth rádióban (Bp. I.) a kisegér, a Petőfi rádióban (Bp. II.) pedig a nagy elefánt életét, tulajdonságait „boncolgatták” a tudós szakemberek. Mit tehet ilyenkor egy olyan hallgató, akit mindkét előadás érdekel? Egyszer ide, egyszer meg oda forgatja a rádió keresőgombját.

Bp. I.: Kedves hallgatóink, tudományos előadást hallhatnak az erdők, mezők, lakótelepek legkisebb emlősállatáról, a szürke kis...

Bp. II.: ...elefántról, amelyet tudományos nevén *Elephas maximus*-nak hívunk. Az állatvilág történetében a mammut nagyobb volt nála, de sajnos az évmilliók során...

Bp. I.: ...a macskák kipusztították. Mert hogyan is védekezhettek volna ezek a kis szürke jószágok a hatalmas karmokkal rendelkező ragadozók ellen? Az ő kis lábukon ugyanis...

Bp. II.: ...elől öt-öt, hátul pedig négy-négy pata látható. Olyan hatalmasak, súlyosak ezek, hogy az őserdő vad,

buja növényzetén keresztül utat törnek...

Bp. I.: ...és az éléskamrába már csak egy pici lyukon kell átbújniuk. Megtehetik, hiszen testsúlyuk mindössze...

Bp. II.: ...négyezer kilogramm, a testmagasságuk három méter. A fejük nagy, fülkük pedig kicsiny. Persze csak az indiai elefántoké. Az afrikai elefánt ugyanis arról ismerhető fel, hogy...

Bp. I.: ...hasonlít a patkányra, bár jóval kisebb nála. Bundája szürkésfekete. Mindennapi szóval: egérszínű. Rágcsáló foga nem nagy...

Bp. II.: ...egy méter hatvan centi hosszú és húsz kiló. „Csekélység” — mondta egy elefántológus. Látott ő már ennél sokkal nagyobb agyarat is. De az egy csodaelefánté volt, amelyet úgy hívtak, hogy...

Bp. I.: ...Mickey Mouse. Magyarán Miki egér, Walt Disney híres rajzfilmjének a főhőse, amely bejárta az egész világot. Lám csak, a szürke kis egér világsztár lett. Arról ismerhető fel, hogy...

Bp. II.: ...ormányán egyetlen ujj van. Ormány nélkül nem élhetne. Ezzel keresi meg a mindennapi betevő falat-

ját. Jól él, sokat eszik...

Bp. I.: ...mint a templom egere. Persze, van ennél élelmesebb egérféle is. Ilyen például a güzü, vagy pirókegér, amely a legősibb idők óta él együtt az emberrel. Az egyetlen állat, amely...

Bp. II.: ...Hannibál hadseregét átvitte az Alpokon, s meg sem állt, csak Róma kapui előtt. Elefánt nélkül ez lehetetlen lett volna. A rómaiak is megijedtek, amikor meghallották a fülsiketítő zajt. Ezer és ezer elefánt trombitált az ormányával. Mintha azt mondták volna...

Bp. I.: ...Mus musculus domestikus. Ez ugyanis az egér tudományos neve, ami jól cseng egy tudós fülében...

Bp. II.: ...de a rómaiak ettől végképp pánikba estek. Összecsomagolták elemózsiájukat, mert tudták, hogy...

Bp. I.: ...az egér búzaszemekkel táplálkozik és amellett minden emberi ennivalót megeszik. Ez az, ami a kis szürke egérnek erőt ad. Egy tudós megfigyelt egyszer egy egeret, amely...

Bp. II.: ...ezer kilós terhet cipelt el ötszáz méter távolságra. Természetesen ez világrekordnak is felfogható. Egy indiai maharadzsa azt mondta, nem engedné meg, hogy az ő kedves ormányosát így kínozzák. Azt sem nézné jó szemmel, ha...

Bp. I.: ...egy egér rálépne a lábára. Felugrana a székre, mert fél az egértől. Butaság! Ugyan miért kell félni a picinyke, cincogó, bajszos kis egértől, amelynek...

Bp. II.: ...a borja kilencven centi magas és kilencven kiló a súlya. Anyja nagy szeretettel neveli. Féltve őrzi még a legnagyobb veszedelemtől is. Ha kell, szembe száll...

Bp. I.: ...a macskával is. Még a szólásmondásba is bekerült: „macska-egér harc”. Harc? Ugyan már! Szó sincs róla. A macska csupán finom falatra lel az egérhúsban. Mert...

Bp. II.: ...az elefánt húsa nagyon rágós. Különösen a nyolcvan-, kilencvenéves elefánté. Így hát ennek a nagy állatnak nem kell félnie semmitől, legfeljebb...

Bp. I.: ...az egérfogótól. De erről már ne beszéljünk. Az egérfogó nem tartozik tudományos vizsgálódásunk tárgyai közé. Bár ki tudja! Egy alkalommal ugyanis egy tudós kutató talált egy egérfogót az...

Bp. II.: ...Elefántcsontparton. Szerencsére azonban e nagytestű ormányosok nem pusztultak ki, még ma is szép számmal élnek. Ezzel az optimista gondolattal zárjuk tudományos előadásunkat, amely nem volt más...

Bp. I.: ...mint egy kis vidám egércincogás.

Szó- lánc- fűzde

A szóláncfűzde olyan játék, amelyben csak szabályos összetett szavakat lehet összefűzni. Ilyenféleképpen:

öngyilkosgalóca
lipótmezőgazdász
kálnbélyegilleték
házipapucshőscincér
hattyúfehérkenyér
utánfutóhomoktenger
hálókocsikerékpár
anyajegyszedőgép
gyomnövényvédő
bükkfafejkendő
hadnagyöntek
szemüveglencsefőzelék
hímestojásszénfestés
térdkalácstésztaaszúró
családfaágfűrészgépszerelő
tetőfedőcserépvirágkertész

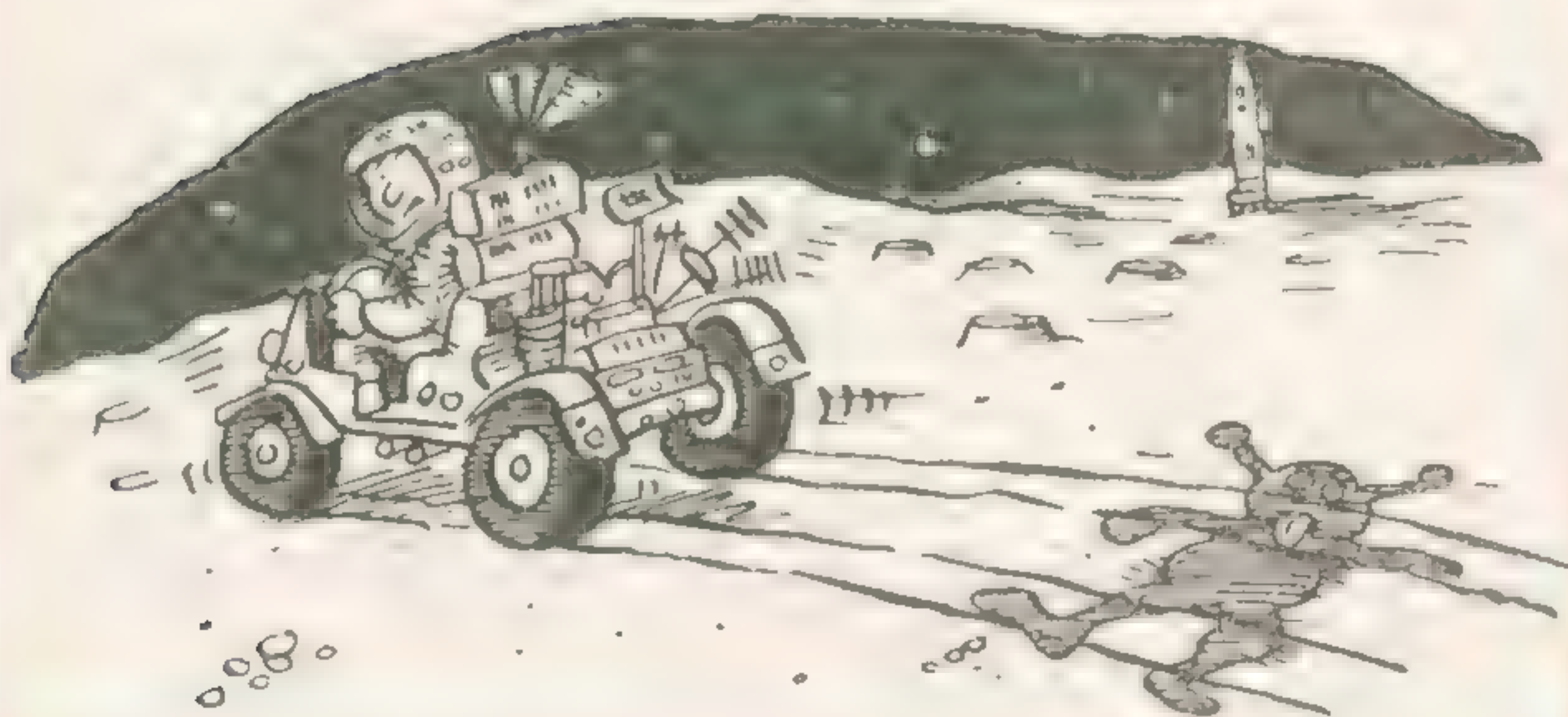
Úrjáték

Váratlan fordulat

Óvatosan gyalogos

Hogyan neveljük szüleinket?

— Mindenekelőtt szögezzük le azt az alapvető tételt — mondta Békés Csaba hetedikes —, miszerint nevelhetetlen szülő nincs! Ha nem ez a mély meggyőződés irányítja kétségkívül fáradságos munkánkat, akár el se kezdjük. Ám, ha kellő türelemmel, tapasztalattal, megértéssel, és azzal a tudattal látunk munkához, hogy a szülő teljes jogú családtag, igen szép eredményeket érhetünk el.

— Azt mondja... családtag? Hihetetlen...!

— Pedig így van, kedves barátom. A szülőnek éreznie kell, hogy bízunk benne, hogy számítunk a véleményére, ha az mégoly csacska is.

— Ön tehát, ha jól értem, a szelíd, meggyőző pedagógia híve...

— No, azért nem ilyen egyszerű a helyzet. A feladat nagysága a módszerek igen széles választékát követeli meg. Itt van például mindjárt a csecsemőkor. Már alig egy-két éves korunkban kialakul a szülőben az úgynevezett „dac-korszak”. Egyszeriben felrúgja az addig többé-kevésbé harmonikus kapcsola-

tot, és ettől kezdve mindenbe beleköt. Akár a telefonzsinórt akarod elvágni, akár a függönyt, kiveszi az ollót a kezedből. Az eldobott csörgőt huszadszorra hiába várod vissza, a dacos szülő inkább nem játszik, hanem duzzogva elfordul. Állandó kötozkodó kedvében egészen hihetetlen dolgokat képes kitalálni. Hogy a tűz éget, a borotva vág, az üveg törik, meg ilyenek. Ha ilyenkor nem fogjuk keményen, ez a szülő egész életére kihatással lehet. A „dac-korszak” élete végéig elkísérheti...

— Mit nem mond...? És mit jelent az, hogy keményen?

— Hát bizony... fel kell emelni a hangunkat. A korszerű pedagógia bömbölésnek nevezi ezt a magatartást. A hatás csak nagyon ritkán marad el, különösen, ha némi toporzék is járul az ordítás-hoz. Nem árt, ha közben el-elcsuklik a hangunk, mintha mindjárt megszakadnánk a bánattól. Ilyen esetekben a szülő — hacsak nem martalóc — belátja tévedését, és engedni fog.

— Azt hiszem, az igazi

kapcsolatot mégiscsak a beszéd jelenti...

— Nos, igen. Nagy munka, de megéri a fáradságot. Nincs nagyobb öröm, mint végigkísérni a szülő nyiladozó értelmének fejlődési folyamatát, az értetlen, tanácstalan vállvonogatástól a kezdetleges gügyögésen át a megértésig. Amikor felfogja végre, hogy ha azt mondom neki, hogy „Ö... ö... ö... ö” az éppúgy jelentheti azt, hogy vakard meg a hátamat, mint azt, hogy piros szörpít kérek cumisüvegben, 27 C fokon, de ne legyen egészen tele, és ne legyen túl édes, de túlságosan vízízű se legyen.

— Elképesztő.

— Az. Némileg javul azonban a helyzet, amikor elérjük az óvodáskort. Ilyenkor szép fokozatosan bevezethetjük a szülőt a játékainkba is. Persze számítani kell arra, hogy eleinte szabódni fog, mert nem bízik a képességeiben. Szelíd makacsságunkkal azonban ráébreszthetjük, hogy milyen pompás ló, vagy elefánt válhat belőle, és ezután rendszeresen körbenyargalja velünk a szobát. És miközben önfeledten nyerít, nem is sejti, hogy milyen egészséges testmozgást végez. Persze ne feledkezzünk meg a szellemi képességeket fejlesztő konstrukciós játékokról sem. Soha ne engedjük, hogy munka

ürügyén magába zárkózzon, visszavonuljon. Ilyen esetekben borítsuk ki az építőkockát, és követeljük meg a szülőtől, hogy a saját képzeletére támaszkodva, csodálatos tornyokat és várakat építsen. Állhatatosságát és kitartását fejlesztjük, ha közvetlenül a befejezés előtt összedöntjük az egészet.

— Hányszor?

— A nevelést körülbelül addig folytassuk, amíg az első kockát ketté nem harapja. Ez már a kifáradás első, figyelmeztető jele, ilyenkor célszerű néhány perc pihenőt engedélyezni.

— Viszont jönnek az újabb gondok...

— Természetesen. Ahogy cseperedünk, eikövetkezik a szülő beiskolázásának feladata. Meg kell értetnünk vele, hogy nem az iskolának tanul, hanem nekünk. Ne fogadjunk el olyan kezdetleges kifogásokat, hogy neki egyéb dolga is van, hiszen nekünk is lenne számtalan egyéb dolgunk. Ezeket persze nem szükséges a felkészületlen szülő orrára kötni. Én például már odáig jutottam, hogy a szülő valószínűleg kivirul a büszkeségtől, ha ő magyarázhatja el a lelkét. Ezt a lelkesedést, lendületet akkor se törjük össze benne, ha netán rosszul oldja meg a feladatot, és ezért másnap rossz osztályzatot ka-

punk. Röstelli ő azt amúgy is éppen eléggé. Inkább állítsuk elé példaként osztálytársaink szüleit. Beszéljünk kellő tapintattal arról, hogy azok bezeg milyen felkészült, okos emberek. És okvetlenül fojtsuk el elégedett, ördögi mosolyunkat, ha esténként azt látjuk, hogy a szülő különféle lexikonokat böngész.

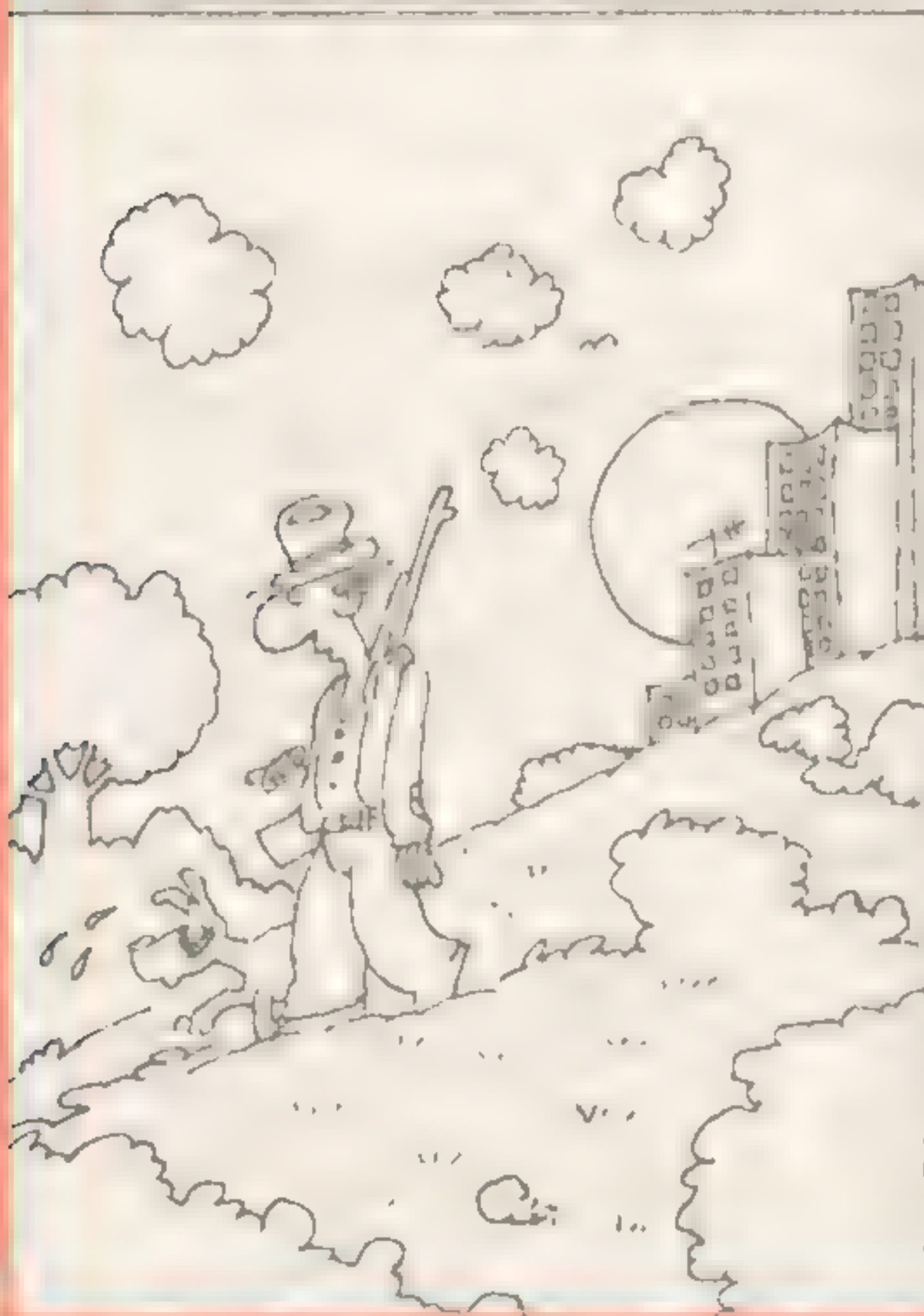
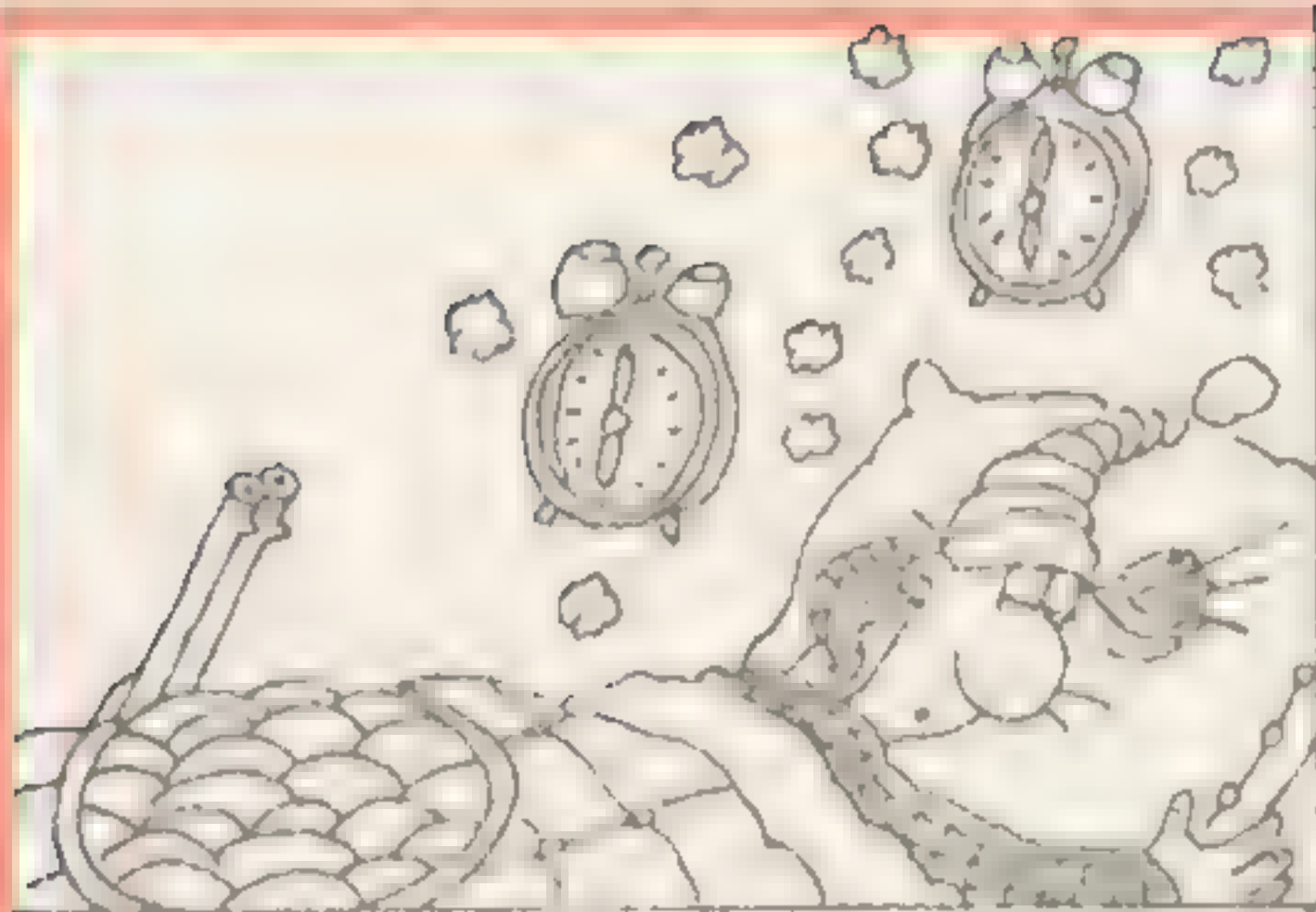
— A zsebpénz kérdésének megoldására mit javasol, kedves Mester?

— Látja, ez hihetetlenül kényes téma. De nem azért vagyok itt, hogy ne tudjam ezt is megoldani. Abból kell kiindulnunk, hogy a szülő önbi-zalma mértéktelenül megnövekszik abban a pillanatban,

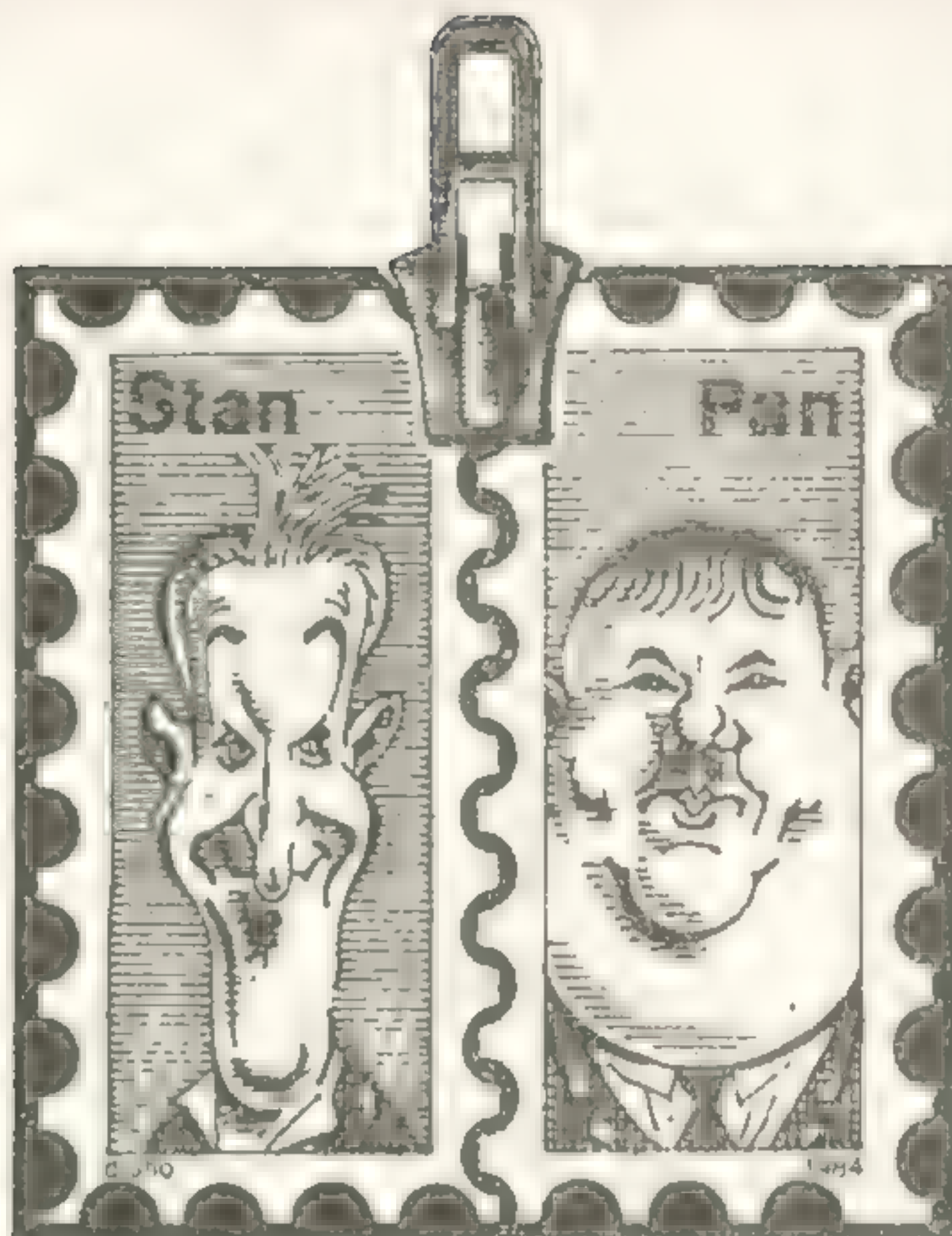
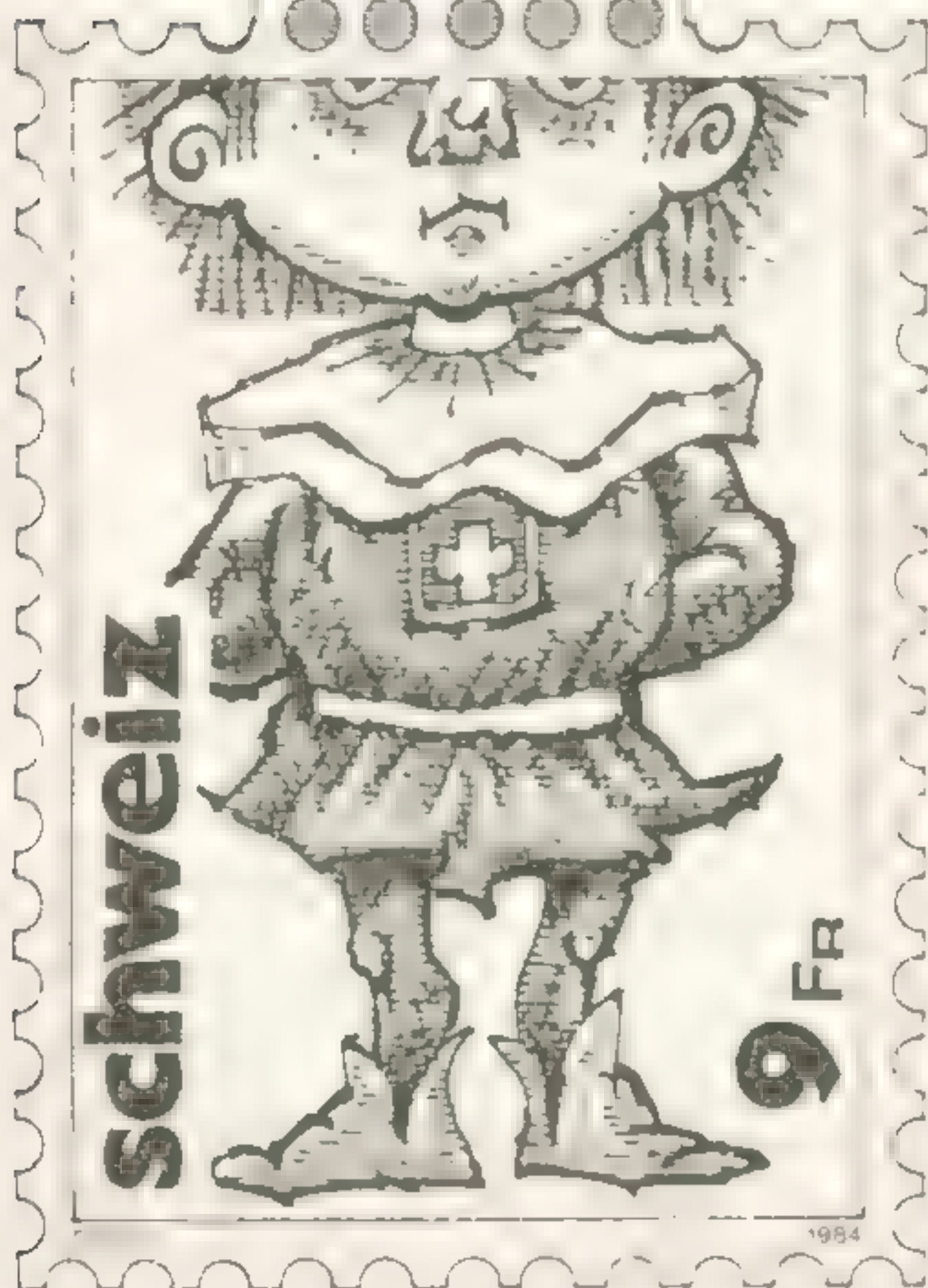
amint a saját lábára áll végre. Éppen ezért bánjunk csínján a zsebpénzzel. Teljesen nem lehet megtagadni a szülőtől, hiszen — mint már az elején említettem — ő is teljes jogú családtag. Bátran ismertessük meg tehát a gondjainkkal. Különben elszórja a pénzt élelmiszerre, ruházatra, fűtésre, lakásra, villany-számlára, meg a jó ég a megmondhatója, miféle egyéb gyerekes dologra. Fokozatosan értessük meg vele, hogy vannak ezeknél a felszínes dolgoknál maradandóbb értékek is. És biztos vagyok abban, hogy az így nevelt szülővel a legigényesebb baráti körben is bátran megjelenhetünk!...

A rámonós

Bélyeg- ritkaságok boltja

EZ IGAZ

Pista megkérdezte az Ibo-
lya őr s nótafájától:

— Miért pislogsz éneklés
közben állandóan az egyik
szemeddel?

— Mert ha a másikkal is
pislognék, nem tudnám elol-
vasni a kottát, és akkor lőttek
a dalnak.

KÜLÖNÖS IDŐPONT

A Farkas őr vezetője bein-
dította a riadóláncot. Futárok
vitték a hírt: a kiserdőnél
szombaton délután fél négy-
kor találkozunk, ha esik az
eső, akkor előtte jövünk ösz-
sze.

SZAKASZTOTT OLYAN

Csapatvezető:

— Hédervári, az úttörőta-
nács ülése után te itt ma-
radsz, hogy beszéljek a fe-
jedd.

Hédervári:

— Mit követtem el már
megint?

Csapatvezető:

— Az őrvezetődet utánosz-
tad, és úgy ordítottál, mint
egy vadszamar.

TAGADÁS

— Feri, láttam, hogy teg-
nap kiszöktél a táborból, és
az állami gazdaság gyümöl-

A BABONÁS ŐRS

— Miért menesztettétek
már megint az őrvezetőtöket?
Ő sem jó nektek?

— De. Jó lett volna, csak
közben kiderítettük, hogy ő a
tizenharmadik, akit az idén le-
váltottunk.

MENTEGETŐZÉS

— Most kell hazajönni?
Ilyen későn? És magyarázkod-
ni sem próbálsz, hogy hol vol-
tál?

— Egy órát álltam a kapu
előtt. Amíg kinyitották, min-
den kifogást elfelejtettem.

csöséből egy gelebre való almát loptál.

— Ez hazugság! Olyan sötét volt, hogy nem láthatott senki.

BECSULETSZÓRA

Pista Budapestről érkezett egy kisvárosi iskolába. Azt híresztelték róla, hogy valóságos tudós.

— Mondd, fiam, milyen alakú a Föld? — kérdezte tőle a tanár az egyik órán.

— Idáig gömbölyűnek tartották, de kiderült, hogy ovális alakú.

— És mivel tudod ezt bizonyítani?

Pista megvonta a vállát:

— Becsszóra mondom, tanár úr, hogy ovális.

MILYEN VOLT A SÜTI?

— Ízlett a torta, amit a tegnapi foglalkozáson sütöttem? — kérdezte Jóskától az ōrs szakácsa.

— Még nem tudom!

— Hogyan?

— Mert a részemet elajándékoztam Takács Gabinak, és ő ma nem jött iskolába.

— Érzed a természet csodás illatát?

— Hogynel! Meg a sült húsét, amit tizóráira hoztam...

TAKTIKA

Szikora Pali a padtársam. Az iskolában megértjük egymást, de a futballpályán ellenfélként küzdünk. Ő a Bőrkoptatók csapatában csatárt játszik. Ragad a lábához a labda. Én a Kerek a futball együttesben védő vagyok. Általában az a feladatom, hogy semlegítsem Szikorát, mert legtöbbet velük játszunk.

Most nagy a tét, mert végigvertük a kerület összes hetedikes csapatát, és a döntőt a Bőrkoptatók ellen vívjuk. Edzőtől azt a taktikai utasítást kaptam, hogy már a mérkőzés előtt kezdjem el nyugtalanítani Szikorát.

— Miért bicegsz? — kérdeztem tőle, amikor találkoztunk, mert valakitől hallottam, hogy hajlamos a képzelt betegségekre.

— Én bicegek? Semmi baj a csülkeimnek — mondta nevetve, és néhányszor keményen lecsapta a földre a lábát, de amikor továbbment,

láttam, hogy valóban biceg.
— Sápadt vagy — mondtam, amikor megint összefutottunk.

— Valami bújkálhat bennem — nézegette magát egy tenyérszerű tükörben.

— Jobban vigyázhatnál magadra, öreg.

— Vigyáznék én, de az edzőm erősködik, hogy játsszak a döntőn.

— Erősködik, erősködik. Az egészség a fontos!

— Pocsék a színem, annyi bizonyos — markolászta tovább a tükröt. S valósággal vonszolta magát, amikor továbbment.

— Szikorától már nem kell tartanunk — kezdtem magyarázni edzőmnek az öltözőben, de elharaptam a szót, mert az ablakon át észrevettem, hogy az én nagybeteg barátom ördögi mosollyal, fürgén fut ki csapatával a pályára.

— Mi van a lábaddal, már nem fáj? — kérdeztem tőle, amikor szembekerültünk.

— Nem is fáj.

— Tegnap még alig tudtál menni.

— Az tegnap volt. Taktika is van a világon. Az edzőm azt tanácsolta, hitessem el veletek, hogy lebénuultam, mert akkor nem készültök fel a lefogásomra. Jól jött a segítség!

PONTOS TALÁLAT

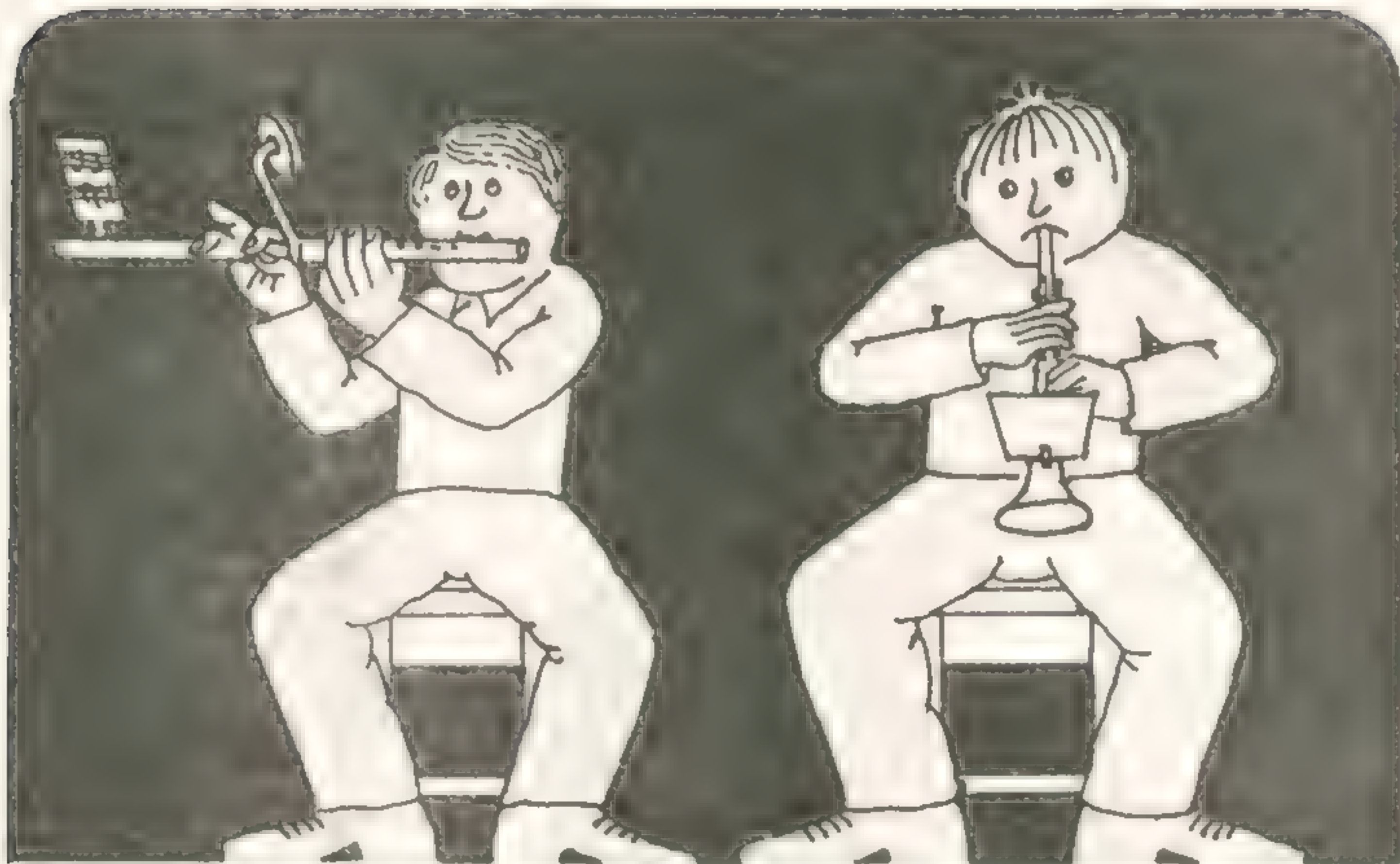
AZ ÁLLATBARÁT

GYAKORLÁS

PÓTERŐSÍTŐ

A HIÚ

A JÁTEKOS

Milyen a mércé?

— Futnak utánam, szinte élni sem hagynak a lányok — mondta mélabúsan, de dicsekedve barátjának a hetedikes Karesz.

— Örülj neki.

— Néhány vakarcsnak?

— Állíts magadnak fel egy mércét. Rostáld őket!

— Milyen mércét?

— Gondold végig, hogy melyik lenne számodra a legideálisabb. Kék vagy barna szemű? Szőke vagy fekete hajú? Alacsony vagy magas?

— Kék szemű, szőke hajú és legalább a vállamig érjen — jelentette ki Karesz ábrándozva.

— Én a kiskapunknál a fél-fán húztam egy rovátkát, s ha valamelyik lánnyal megismerkedek, beszélgetés közben, észrevétlenül odaállítom. És ha nem olyan magas, mint

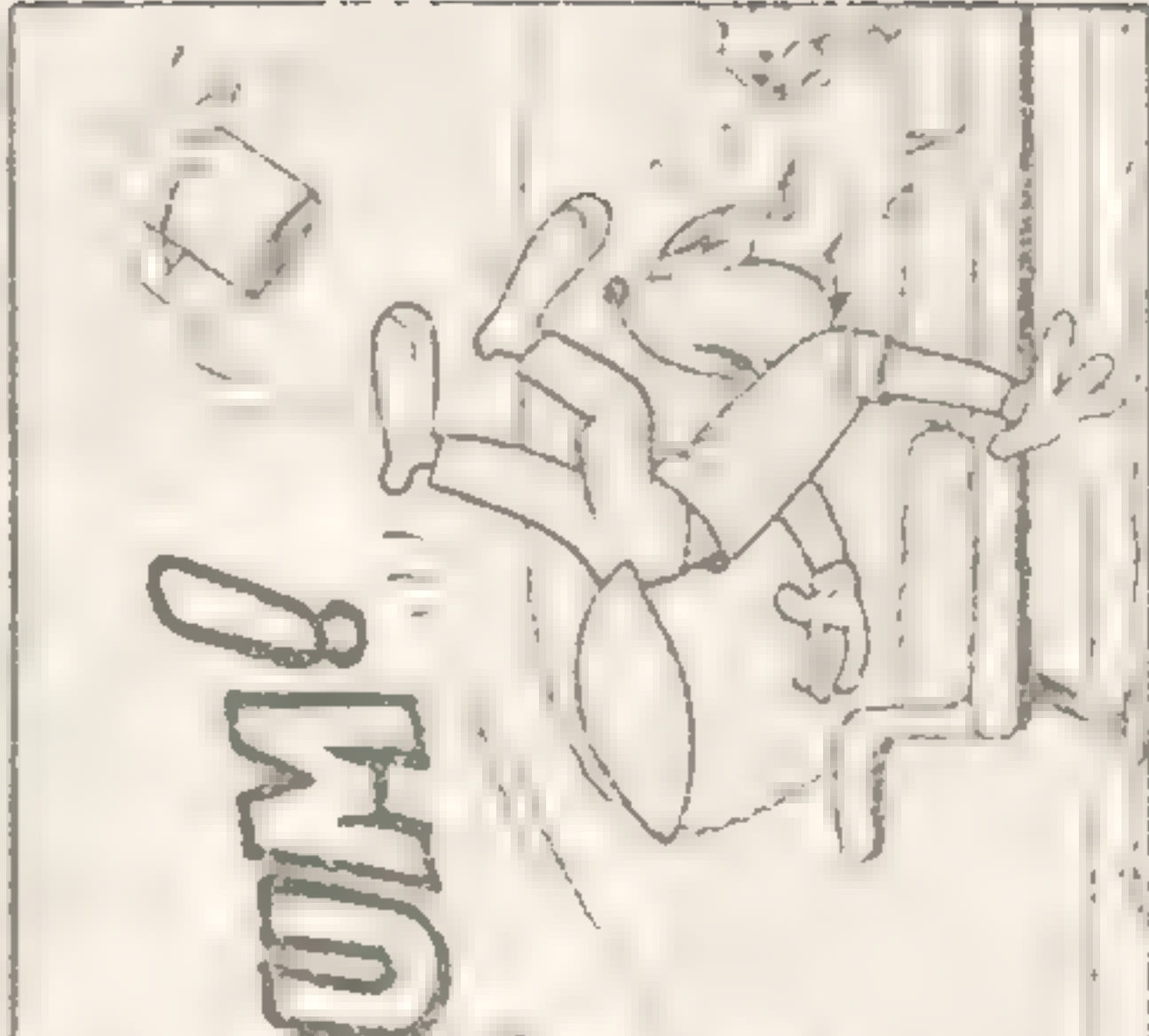
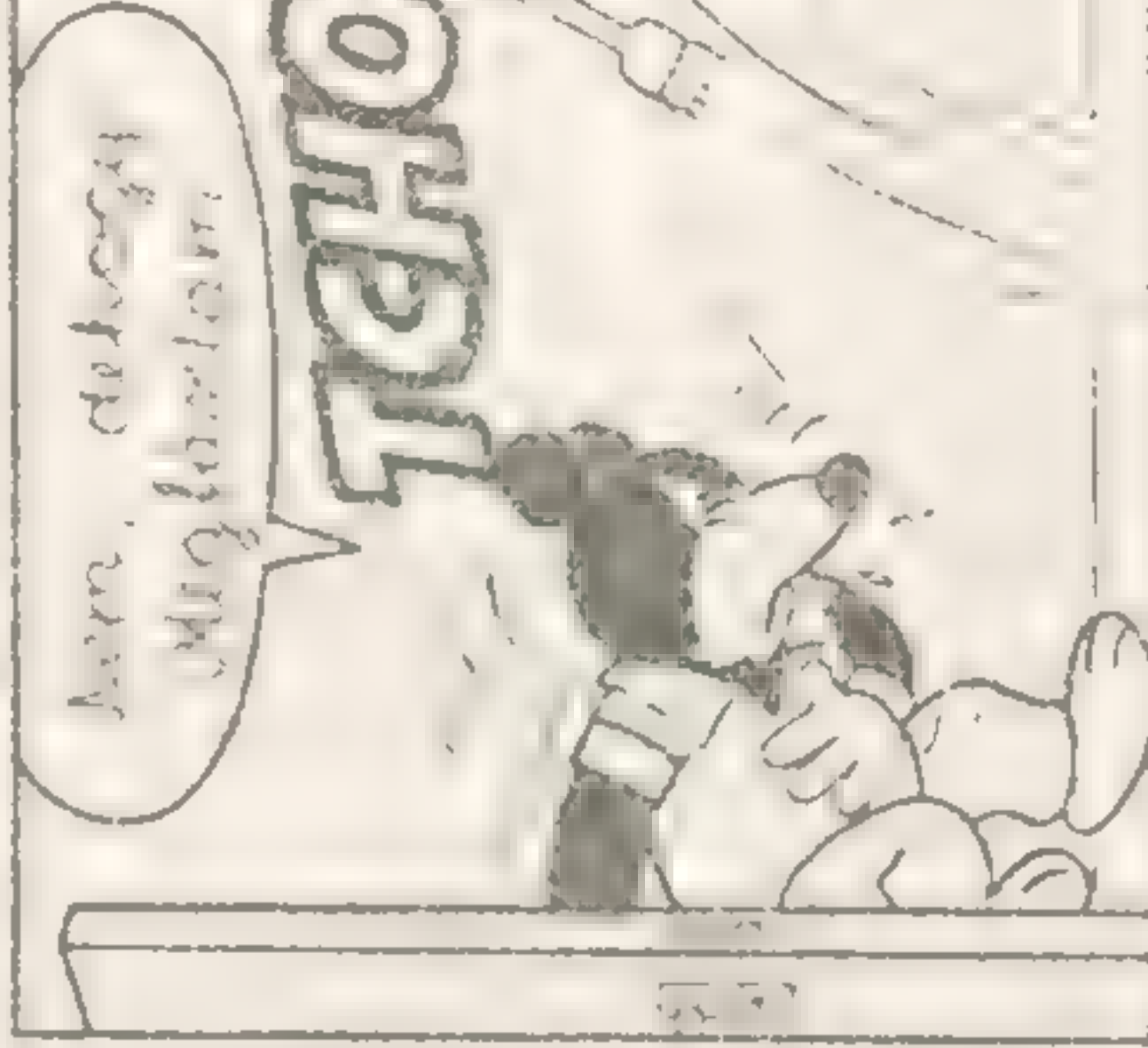
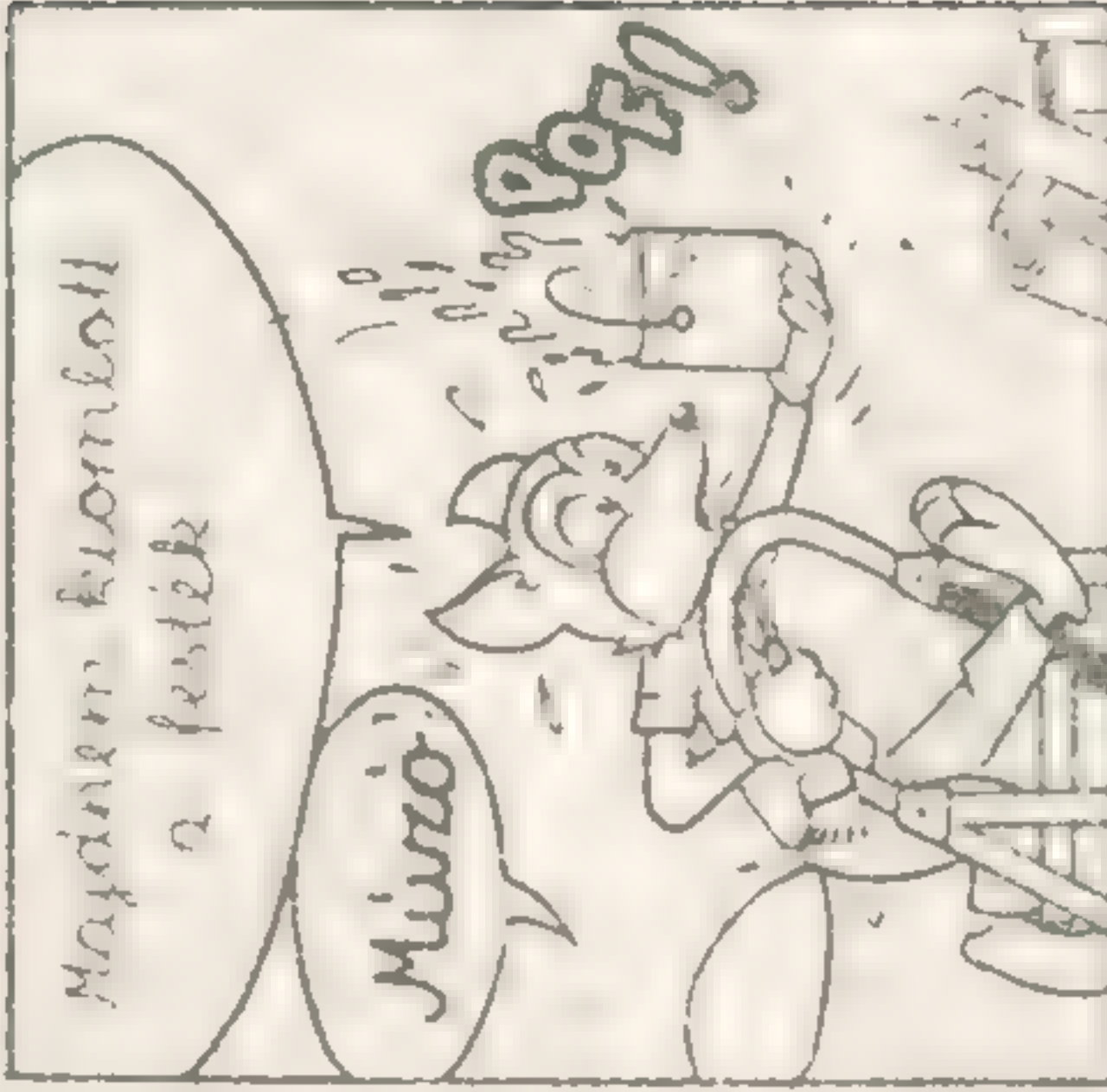
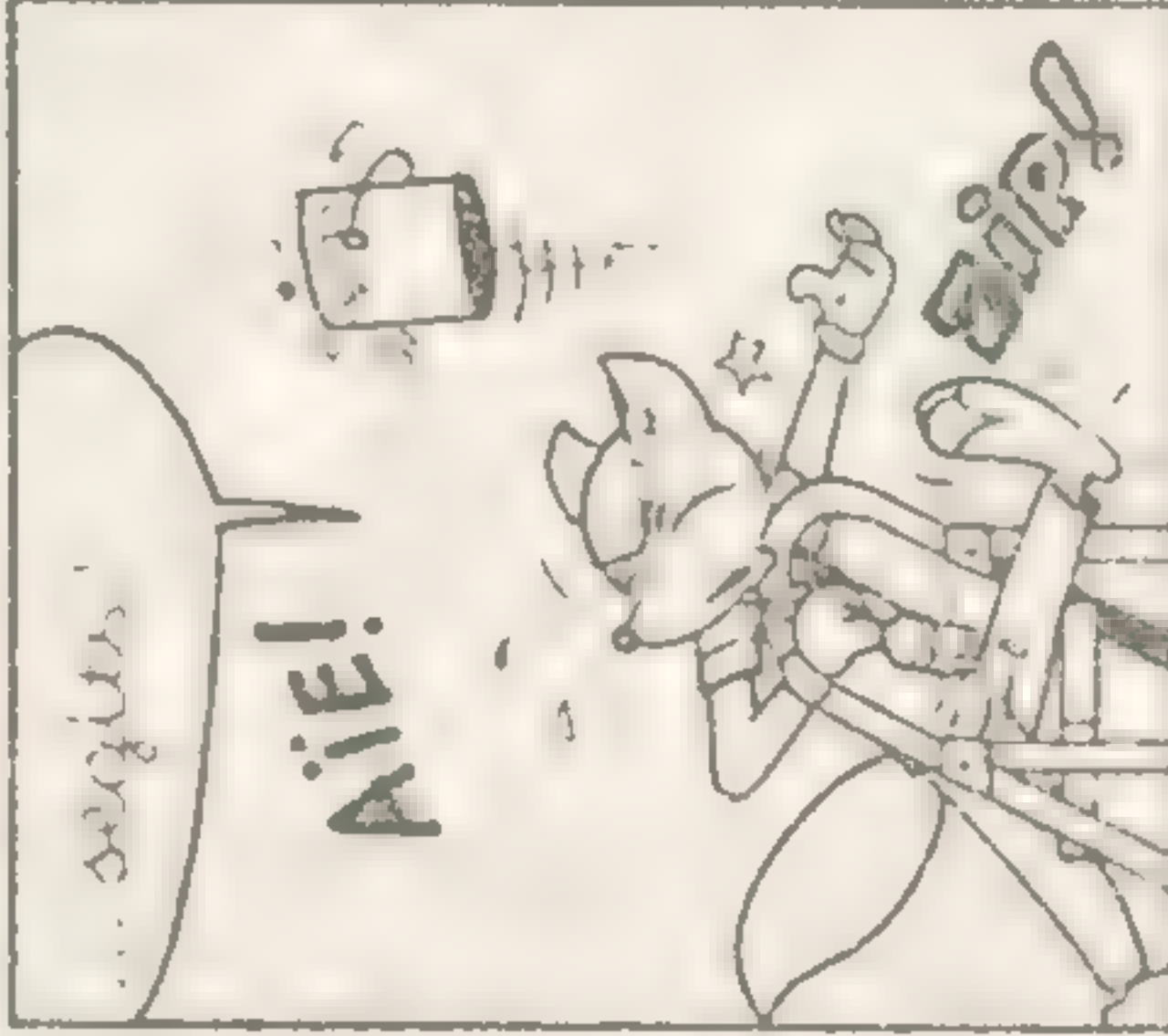
amilyennek szeretném, kiadom az útját.

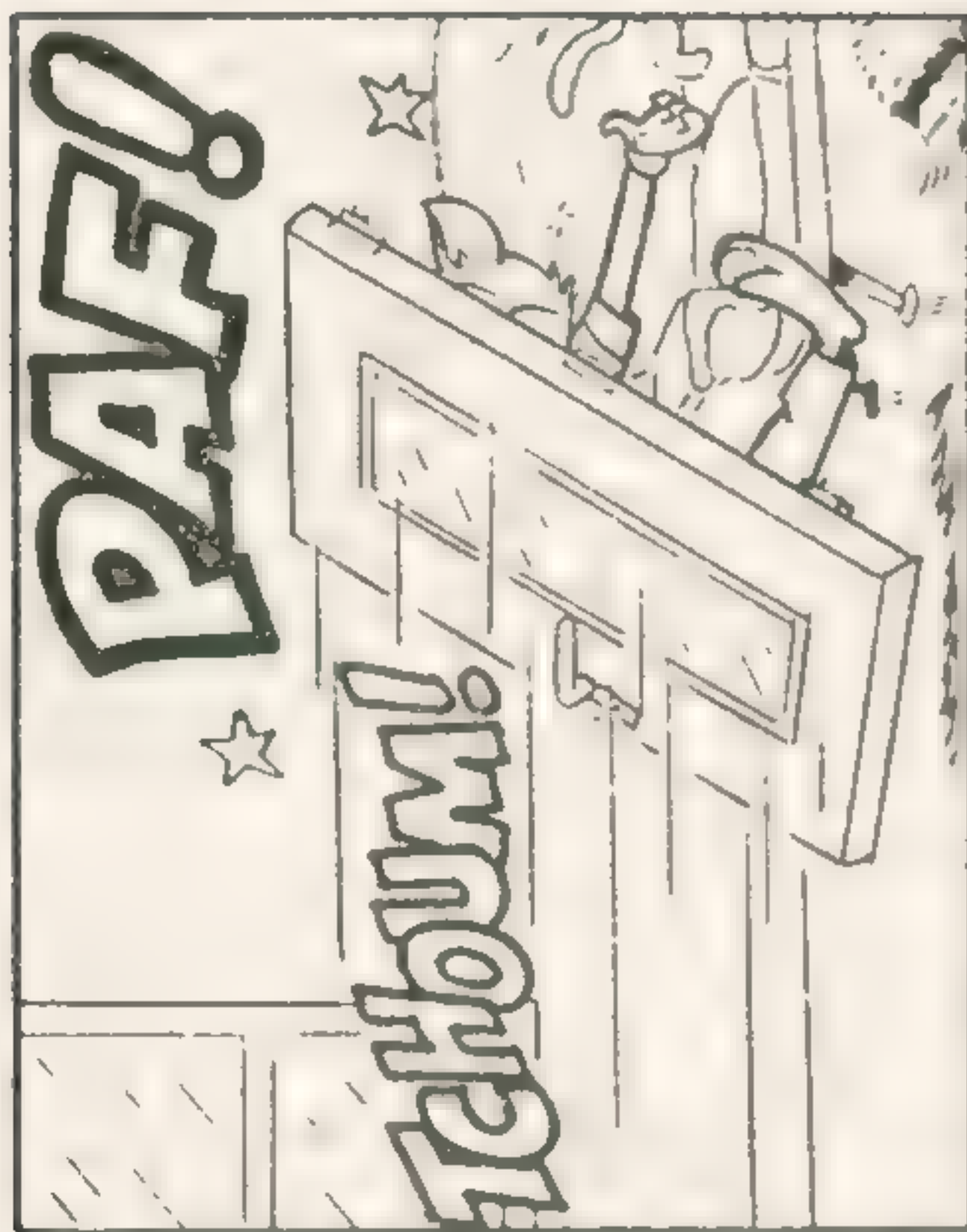
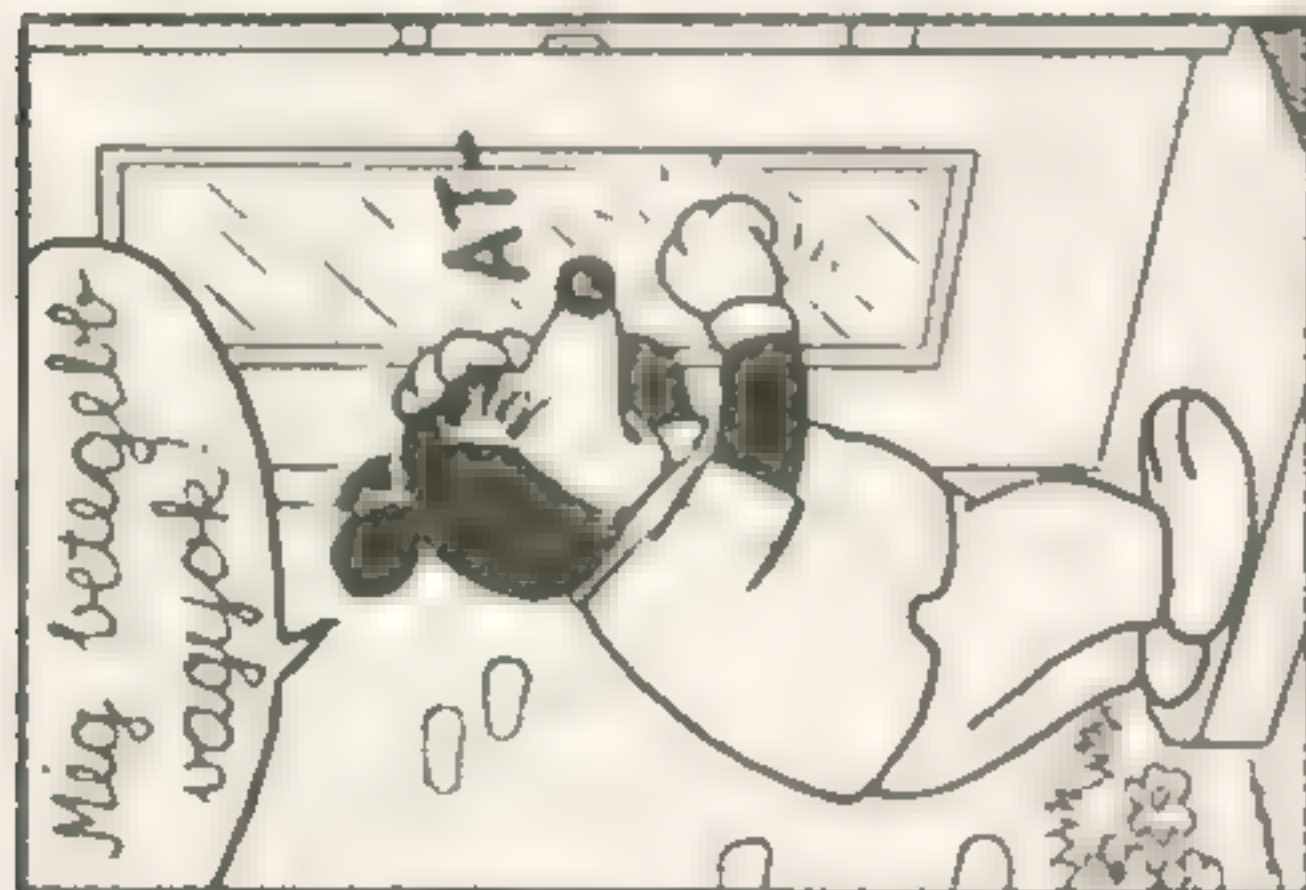
— Remek ötlet. Hogy te milyen eszes vagy! — veregette meg barátja vállát elismerően Karesz. S még azon a délutánon odakerült az ő kapufélfájukra is egy jel. Ettől kezdve minden lányismerőse megméretett. Ha nem érte el a kívánt magasságot, az iskolában, a pad alatti postán már ment is az üzenet, hogy további találkozás tárgytalan.

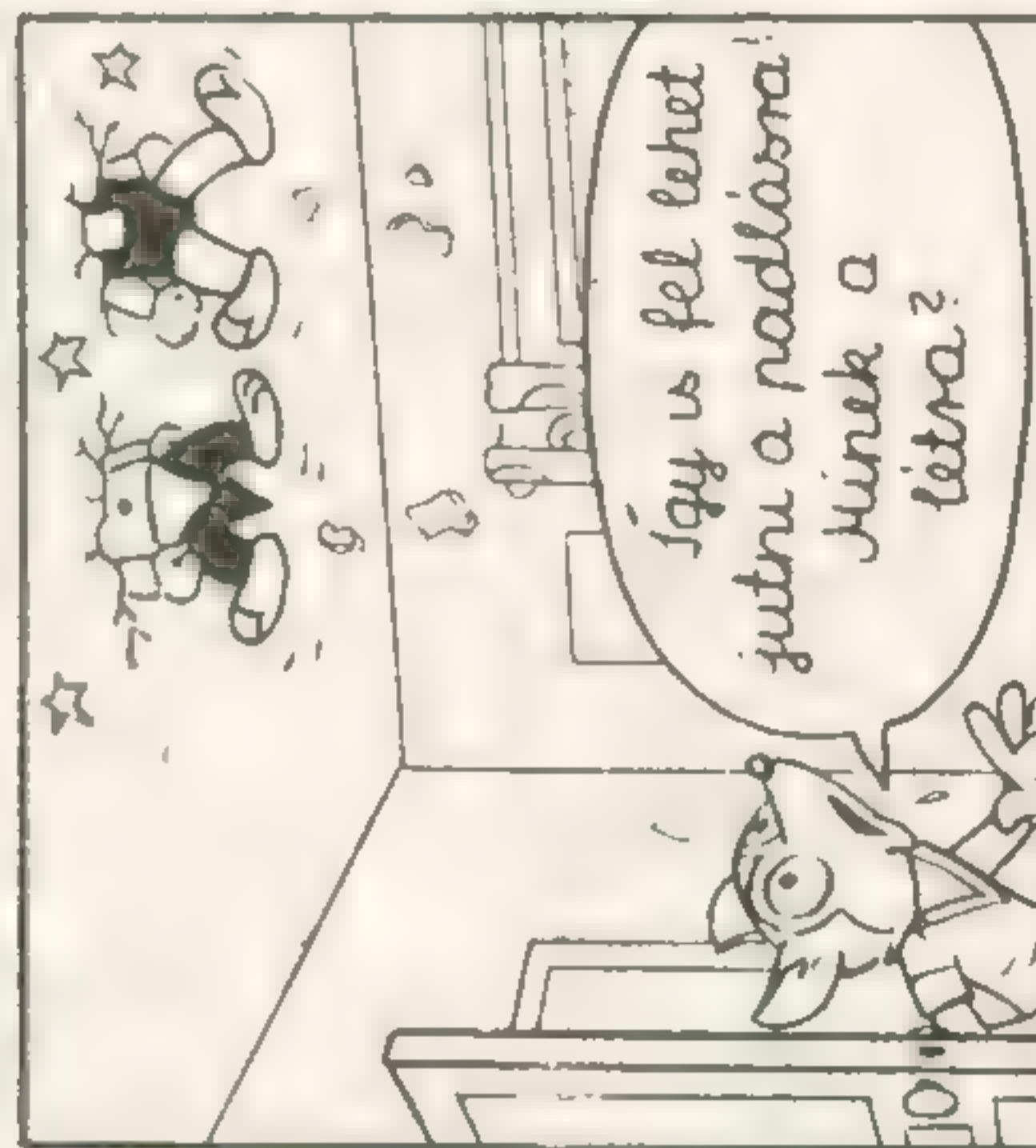
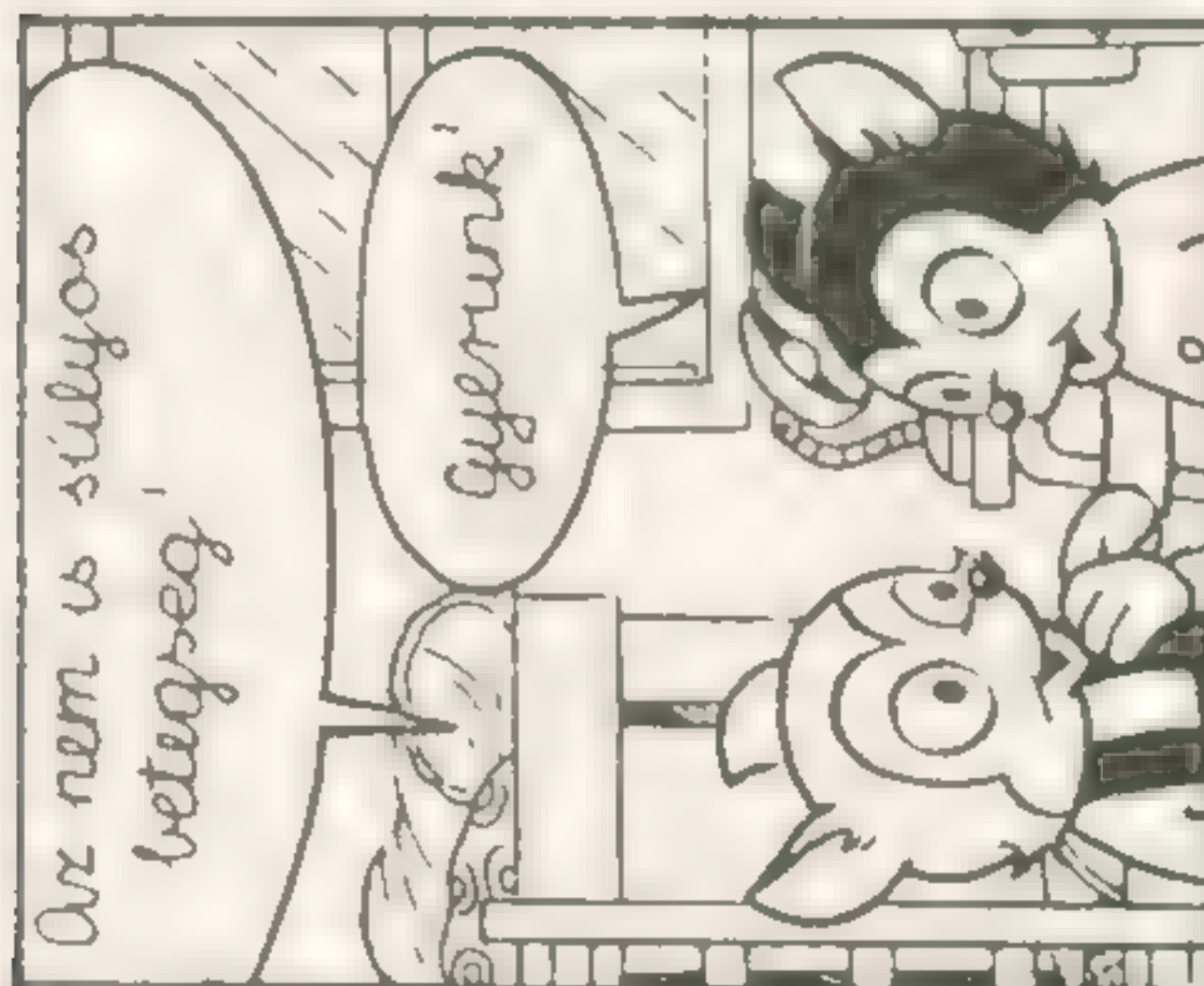
Igen ám, de az osztályba új lány érkezett. Nem kék szemű, nem szőke és Karesznek a vállát sem érte el, de ha a tekintetük találkozott, a fiú fölig előröcsödött. Gyorsan elkezdte tanulmányozni Petőfi, Ady, József Attila összes verseit, hogy tolmácsolhassa a lánynak, amit érez. Mert az ördög tudja, de a társaságában megmukkanni sem tudott.

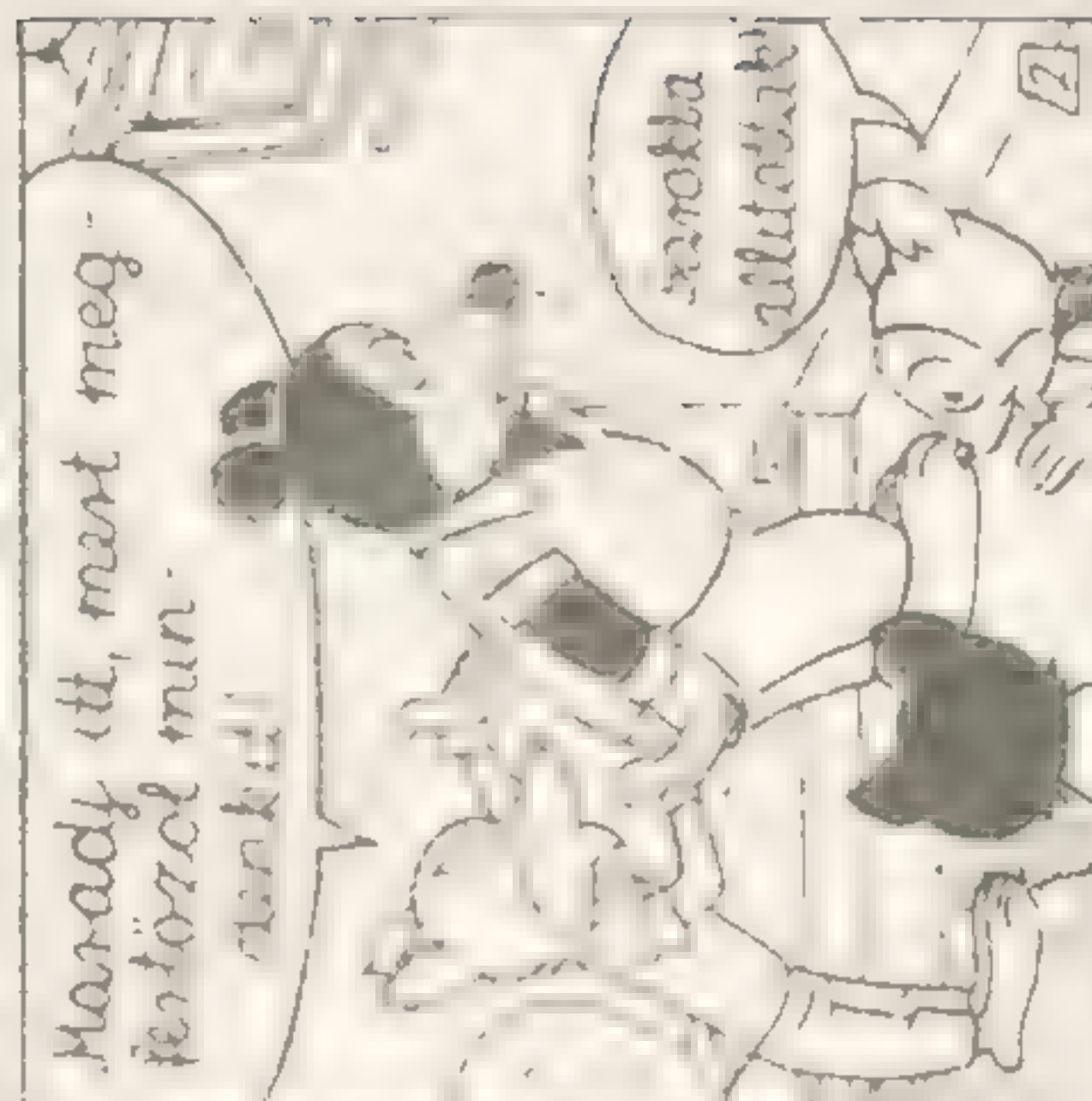
Egyszer mégis úgy adódott, egy csapattal az új lány is vele ment, s elkísérte egészen a kapujukig. A többiek lassan szétszéledtek, ketten maradtak. Karesszal süllyedni kezdett a föld, mert új ismerőse feltűnően nézegetni kezdte a kapufélfára vésett rovátkát. Alá is állt.

— Kár, hogy ilyen magasra állítottad a mércét, pedig már majdnem elkezdtem futni utánad.

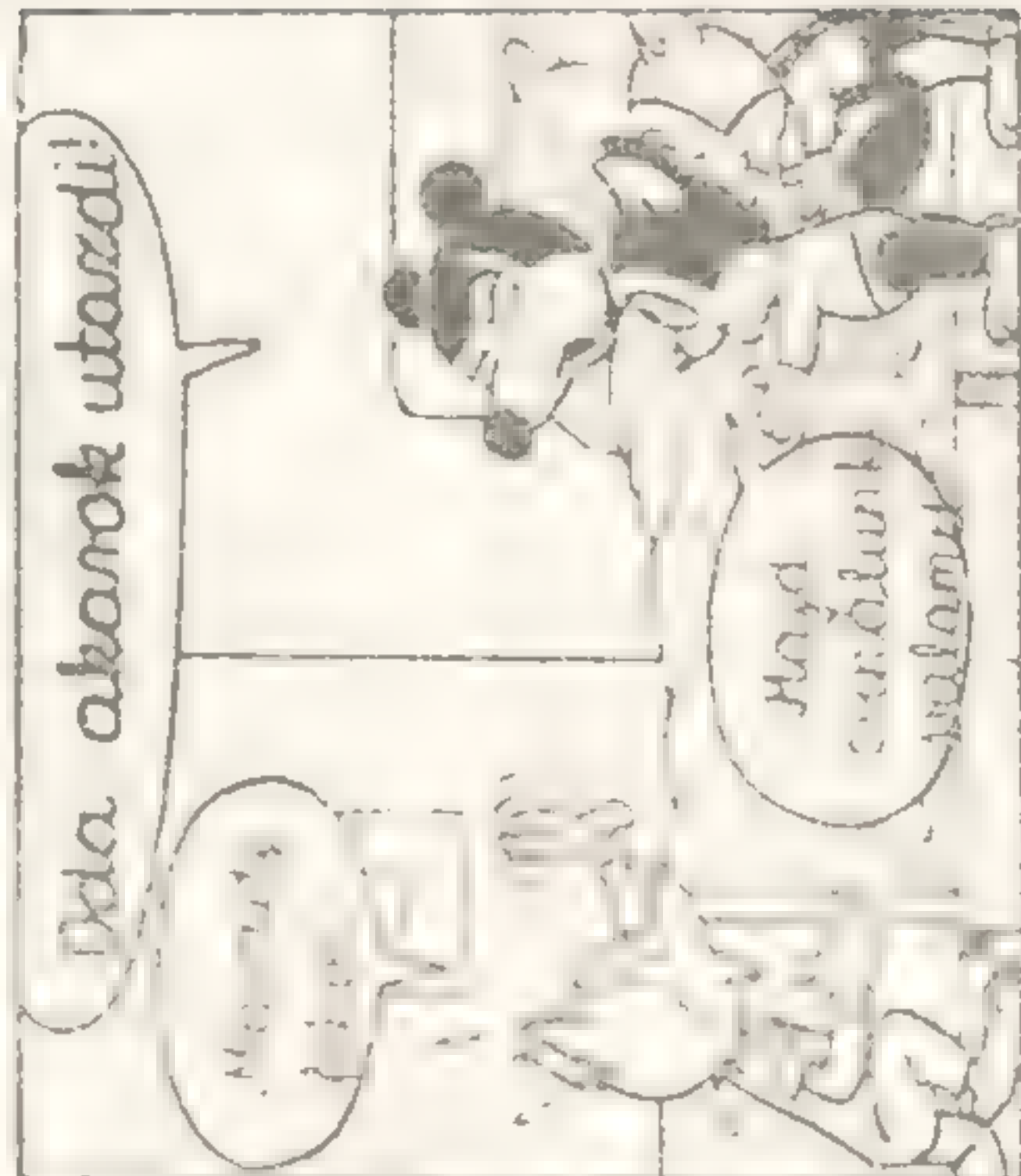
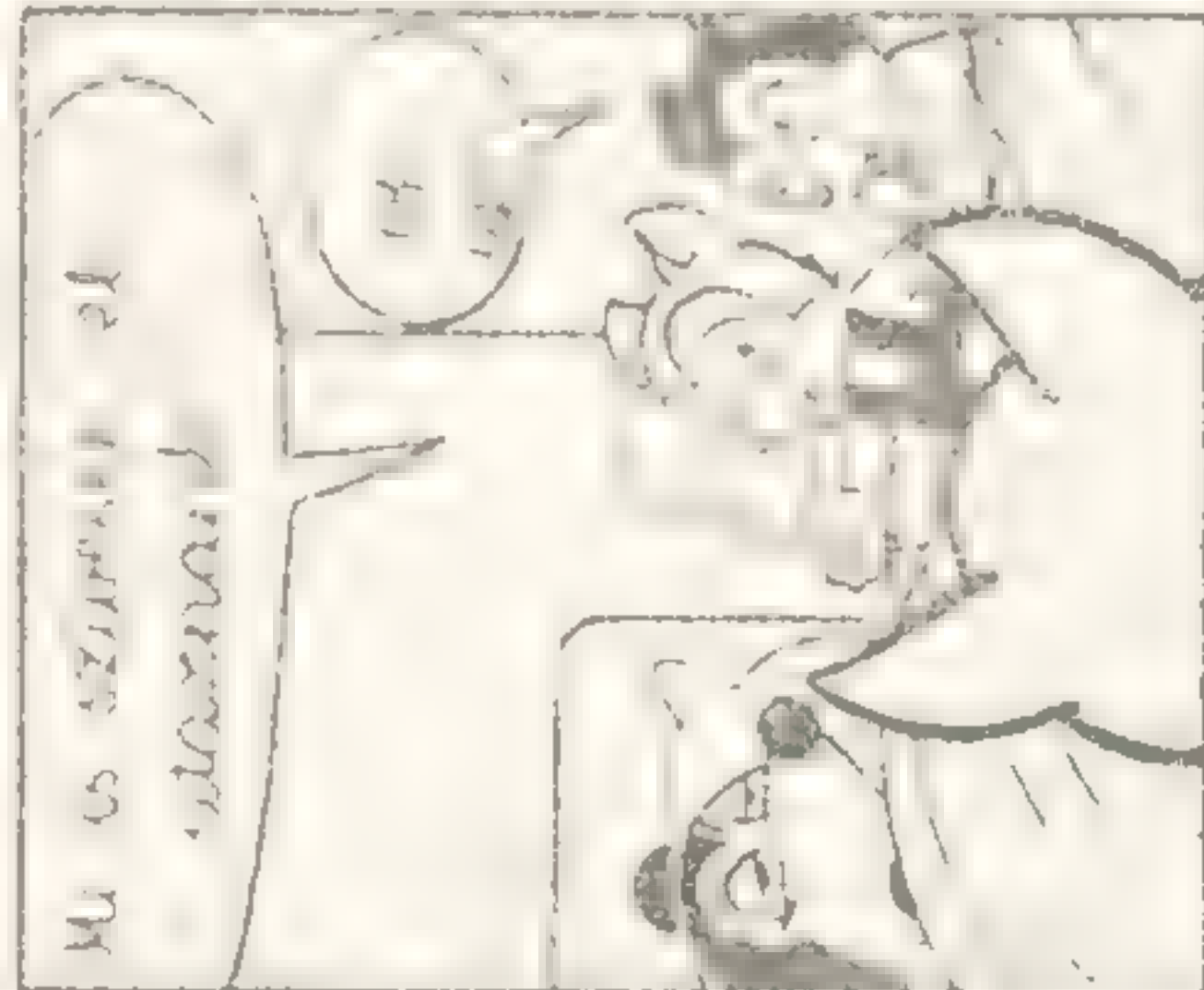
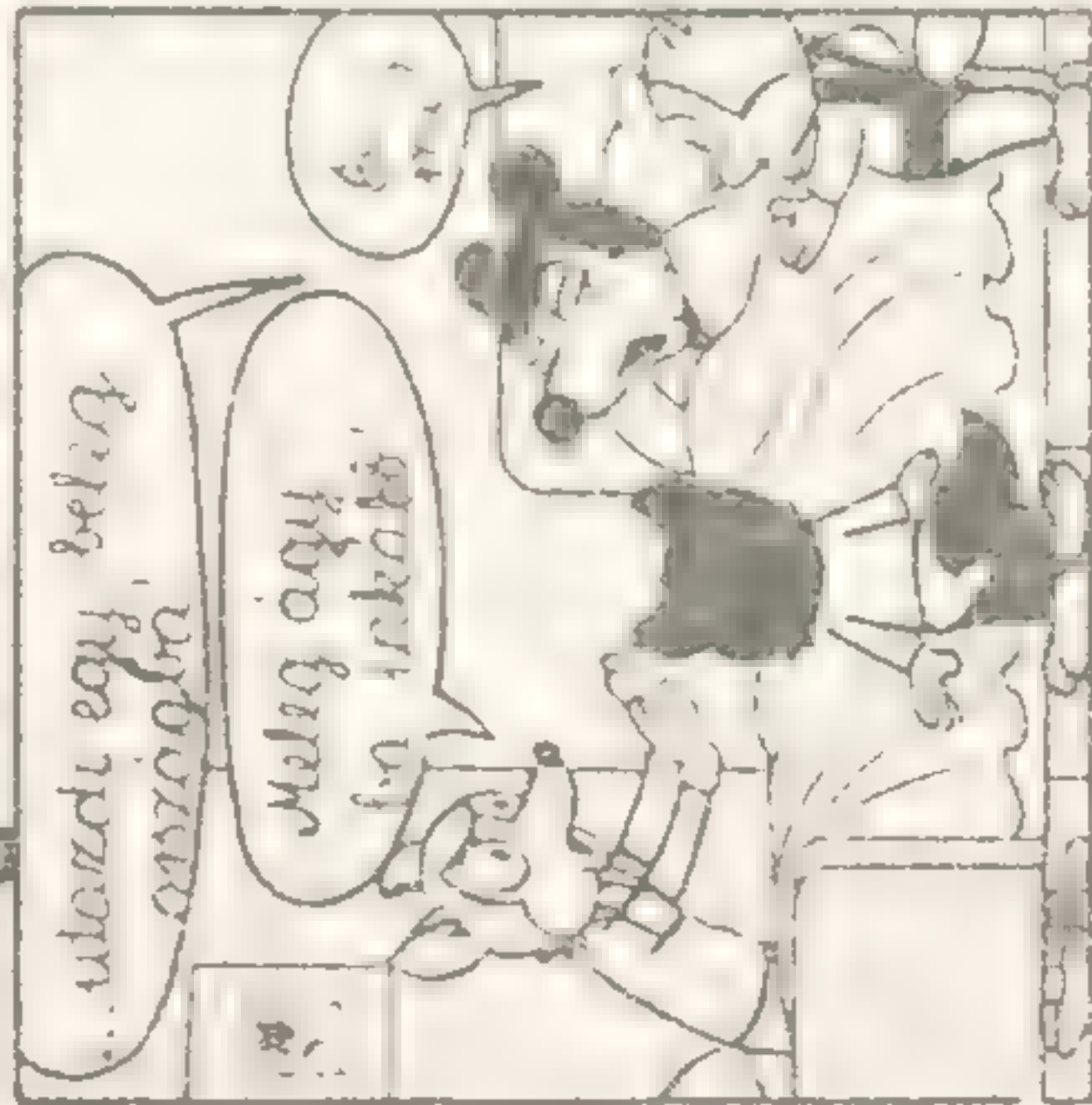
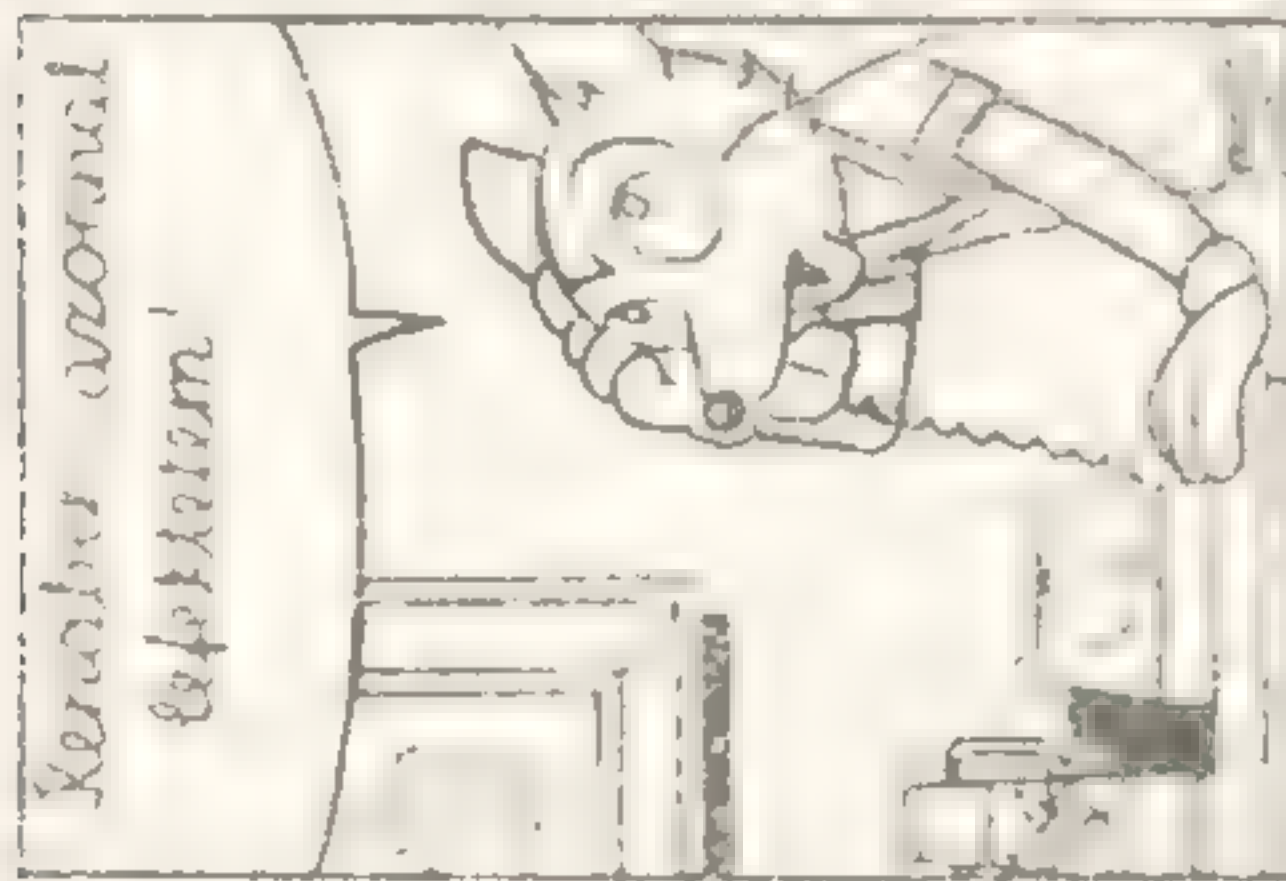

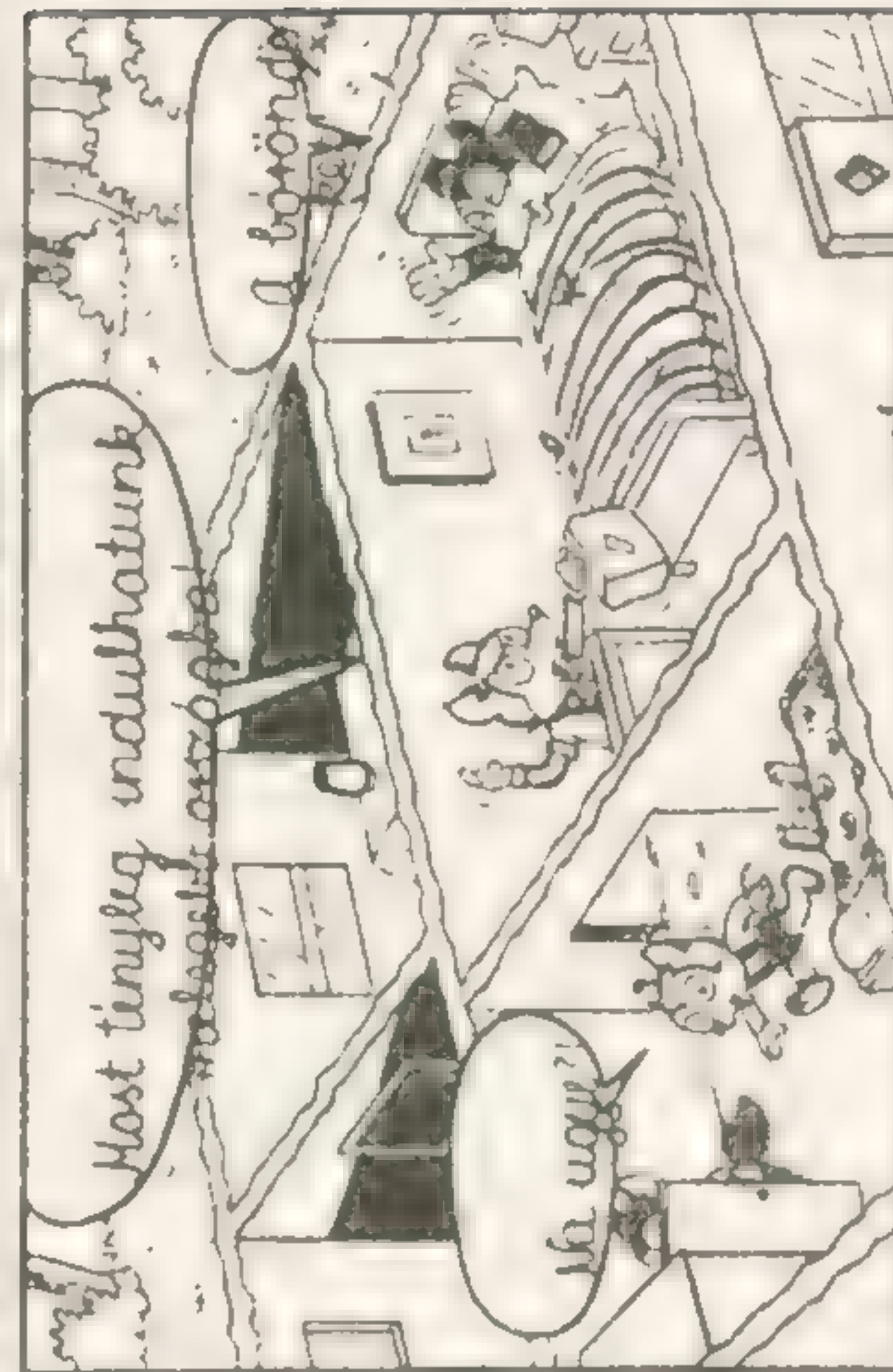
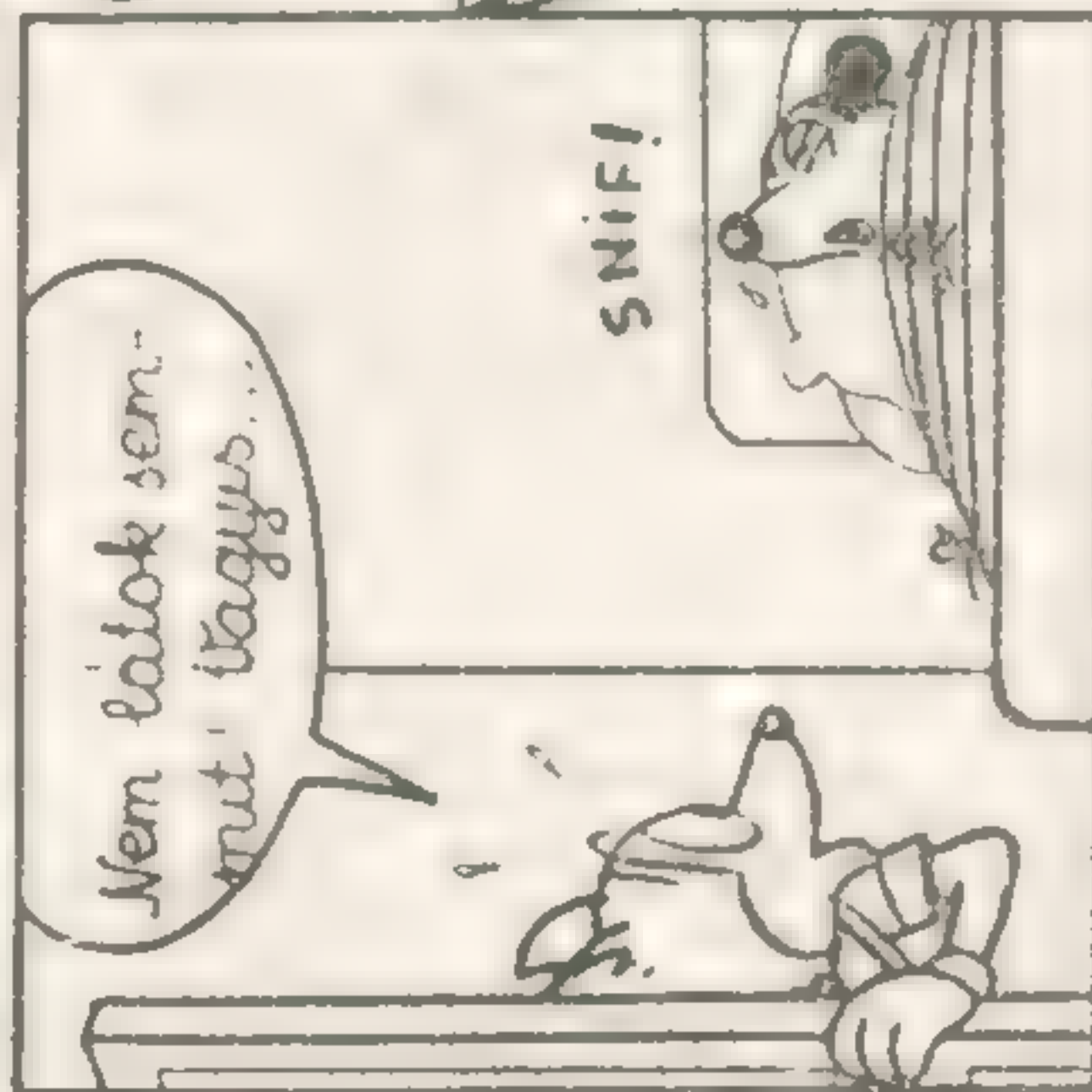
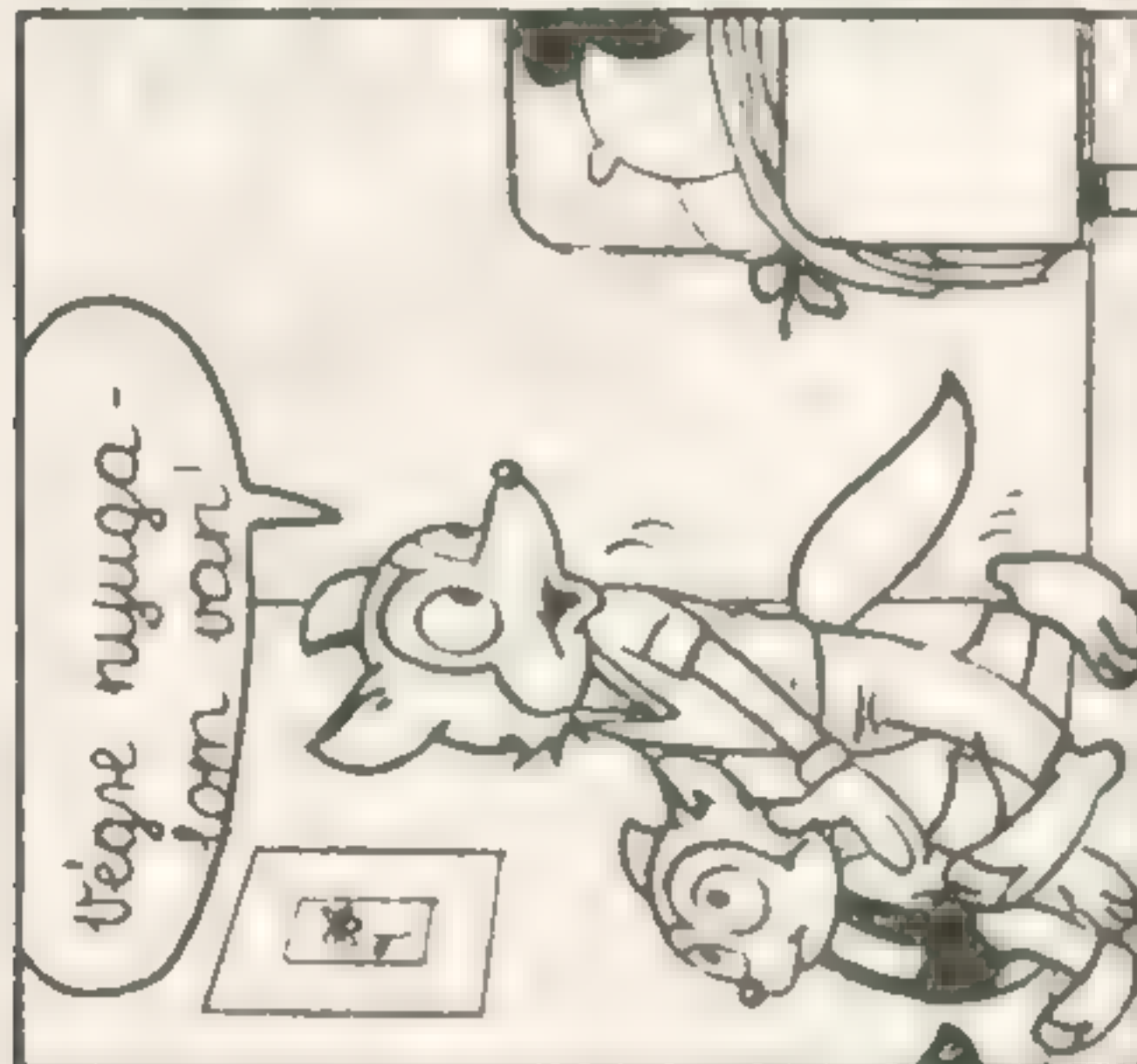

ATVIOUW

vége

Ballada a macskáról,

AKIT SÁMUEL KURROGI
SÁMSONNAK
HÍVNAK

Prológ:

Az én macskám Sámuel.
Én őt mindig bámuel,
bár ő vissza sohasem.
Magával van elfoglalva,
s azt se bánja, ha e dalban
elmondom a dolgait.

REGGELI ELŐTT

Lassan, puhán közelít,
árad belőle a doromb.
Rosszabb, mint egy hangos
kolomp —
én még aludni vágyom!
Ő meg közeleg az ágyon.
Olyan bájos, nyájas, kecses
előzékeny jó énekes,
karádisan, mély rekedten
dalolja; még nem ettem!
Tenyerembe fúrja állát,
szőrén megcsillan a Nap.

Csupa szelíd jámborság most,
csupa háj és csupa has.
Édes magakelletéssel
hatalmas szörgallért játszik,
nyakam köré tekeredik
hízeltedőn ott cicázik,
bár egyre türelmetlenebb:
„Ennek végre, érted ezt?”

Borzasan és szédelegve
kibócorgok a hidegbe,
a konyhában matatok.
Marha mája, tyúk zúzája
csupa finom falatok.

Samu puha, nyílt titok.
Nem kendőzi szörnyű vágyát,
feszült húrként cincorog,
szemében a sárga arany
folyamatosan lobog.

REGGELI UTÁN

A nyúlós, édes dorombszónak
immár véglegesen vége.
Bajuszán a nyers hús vére.
Egy nyalintás és még három,
s farkfölvetve végigvonul
a zajjal éledő házon,
mint egy dús és egyszeri
pompás szőr-fejedelem.
Én dorombolva kelletőzöm
egy csöpp hálára éhesen,
azt szeretném, ha karomhoz
dörgölőzne édesen.
Egy pillanatra átnéz rajtam,
pompás szőr-fejedelem,
a szeméből azt olvasom —
ki ez a nagy idegen?

ALKONYATKOR

Lassan szóródik az este,
s megmozdul macskám teste,
Áthatón szemembe néz: —
„ugye, te vagy itt az evés?”
„Ugye te vagy az az édes
húst-aprító mozdulat?”
Milyen szép vagy és milyen jó,
mutasd meg kedves magad.”
És közelít és dorombol
csupa lélek, csupa báj:
nem gondolod tündér-gazdám,
hogy végre enni kéne már?
Ismerlek, szép kacor-király,
te hízelgő nagy málom.
Dolgozz meg a betevőért,

azt most ingyen nem adom!
S ő dolgozik nagy
buzgalommal,
már nemcsak dalol, táncol is.
szőnyeg hátán szőr-ladik.
Teszi magát, ringatózik,
Hanyatt fekszik, tekerőzik,
brukkog, mint egy vadgalamb,
néha oly módon szökell,
mint akinek szárnya van.
Suba farkát lobogtatja,
macskamódon mosolyog.
Én csak nézem rezdületlen
közben csendben olvadok.
Az idill mesés hangulata
óvakodik be közénk.
Ó, ez is boldogság kérem,
amit játszunk, ő meg én.

Gyerekes felnőttek

Az orvos, miután megvizsgálta a beteget, odafordult a rokonokhoz:

— Fájdalom, de itt már nem segít a tudomány.

— Tudjuk, doktor úr, ezért hívtuk önt.

SKÓT HIRDETÉS:

A skót legény szeretett volna megnősülni, de példátlan zsugorisága visszatartotta. Egyszer talált a villamoson egy 35-ös számú kesztyűt, mire feladott egy hirdetést: „Házasság céljából jó modorú, kedves, fiatal lány ismeretséget keresem. Harmincötös számú kesztyűt viselők leveleit várom a kiadóba.”

JÓ TANÁCS

Vevő:

— A bal cipőm nagyon bő.

Boltos:

— Ne izgassa magát, uram, ha száraz idő van, összeszűkül.

Vevő:

— De a jobb meg szorít.

Boltos:

— Az sem olyan nagy baj, ha esik, úgyis kibővül.

PÁRBAJLOVAG

Amikor Gáborra került a sor, ő a levegőbe lőtt.

— Nagylelkű ember.

— Nagylelkű? Azért lőtt a levegőbe, mert az ellenfele begyulladt és felmászott egy fára.

A VAKMERŐ

A fiatal férj, akiről azt terjesztik, hogy kordában tartja a feleségét, orvoshoz kerül.

— Mi ez a csúnya daganat az oldalán?

— A vakmerőség jele. Tegnap szóltam a feleségemhez, és ő hozzám vágta a nyújtófát.

BALESET

Igy panaszkodik az egyik pesti férfi a másiknak:

— Képzeld, ezt a szerencsétlenséget: az anyósom táviratozott, hogy a ma reggeli vonattal érkezik, s a reggeli vonat összeütközött egy mássikkal.

— És te ezt nevezed szerencsétlenségnek?

— Igen. Mert az anyósom lekésett a vonatról.

Hová juthat leg hamarabb?

Az élet bonyolult..

Diákok a szünidőben

Száraz edzés

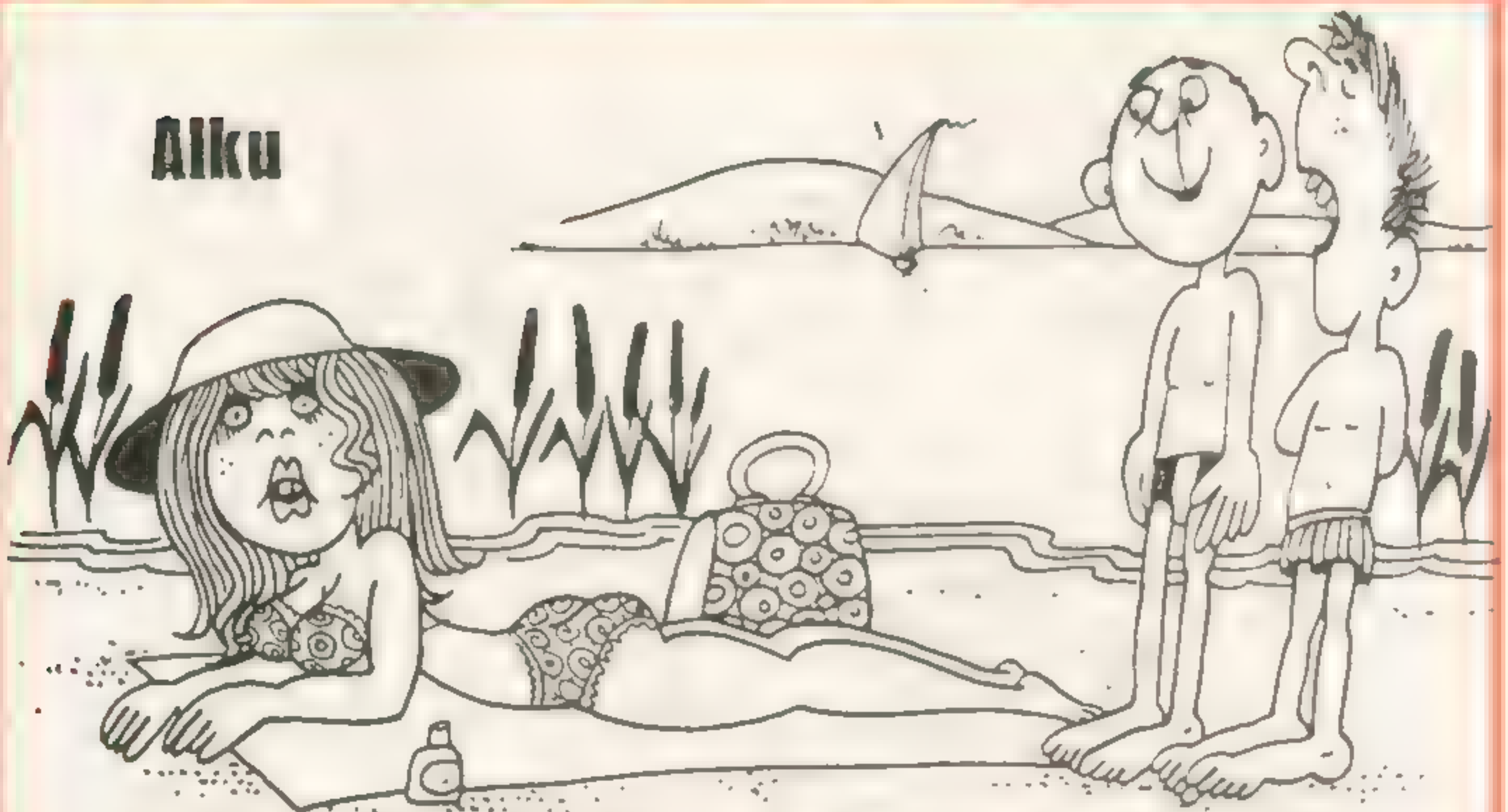

— Egészen jól elvannak a fiúk, mióta vizilabdázni járnak...

A stréber

Alku

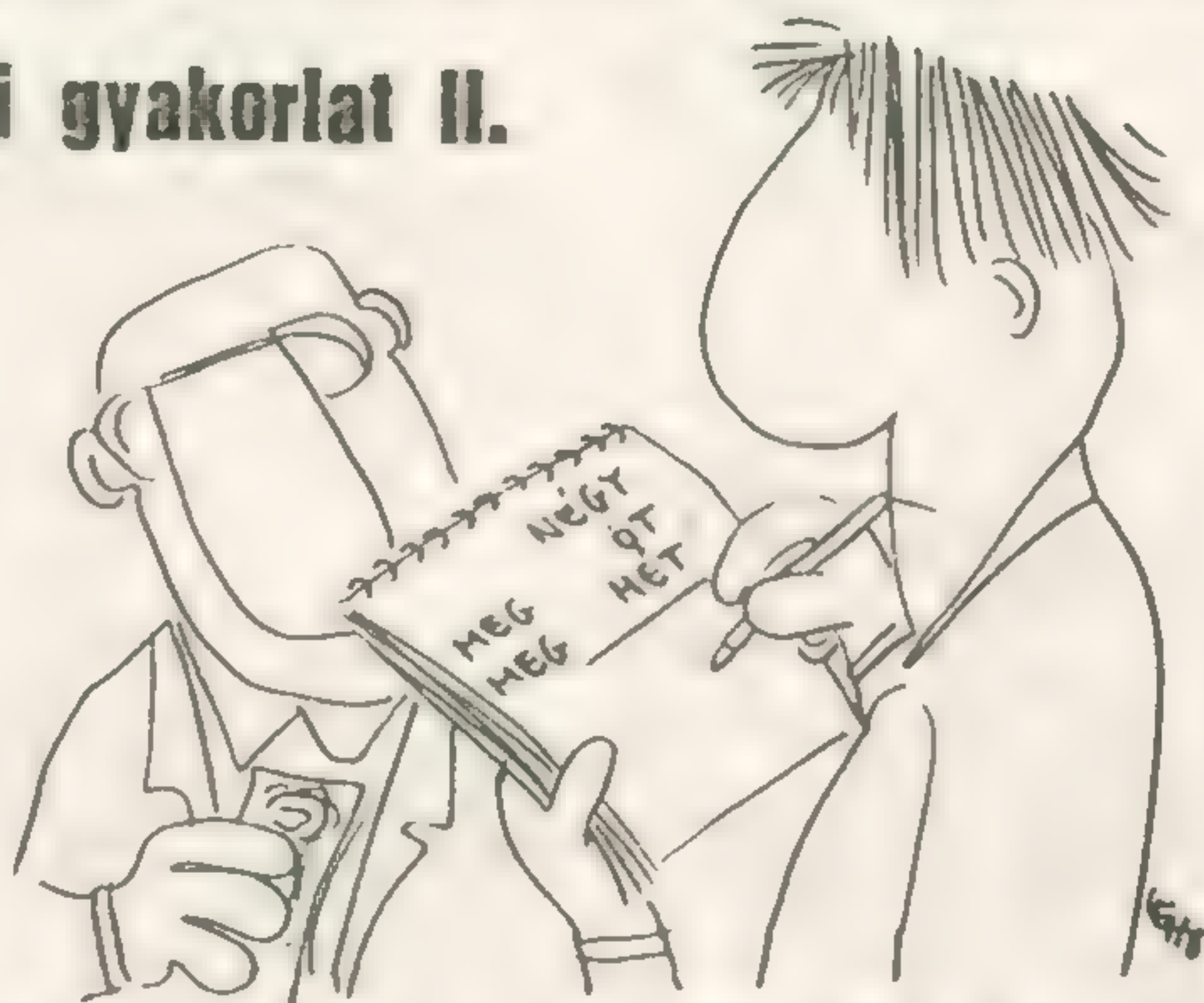
— Ha fizetsz egy fagylaltot, bemutatlak a nővéremnek!

Üzemi gyakorlat I.

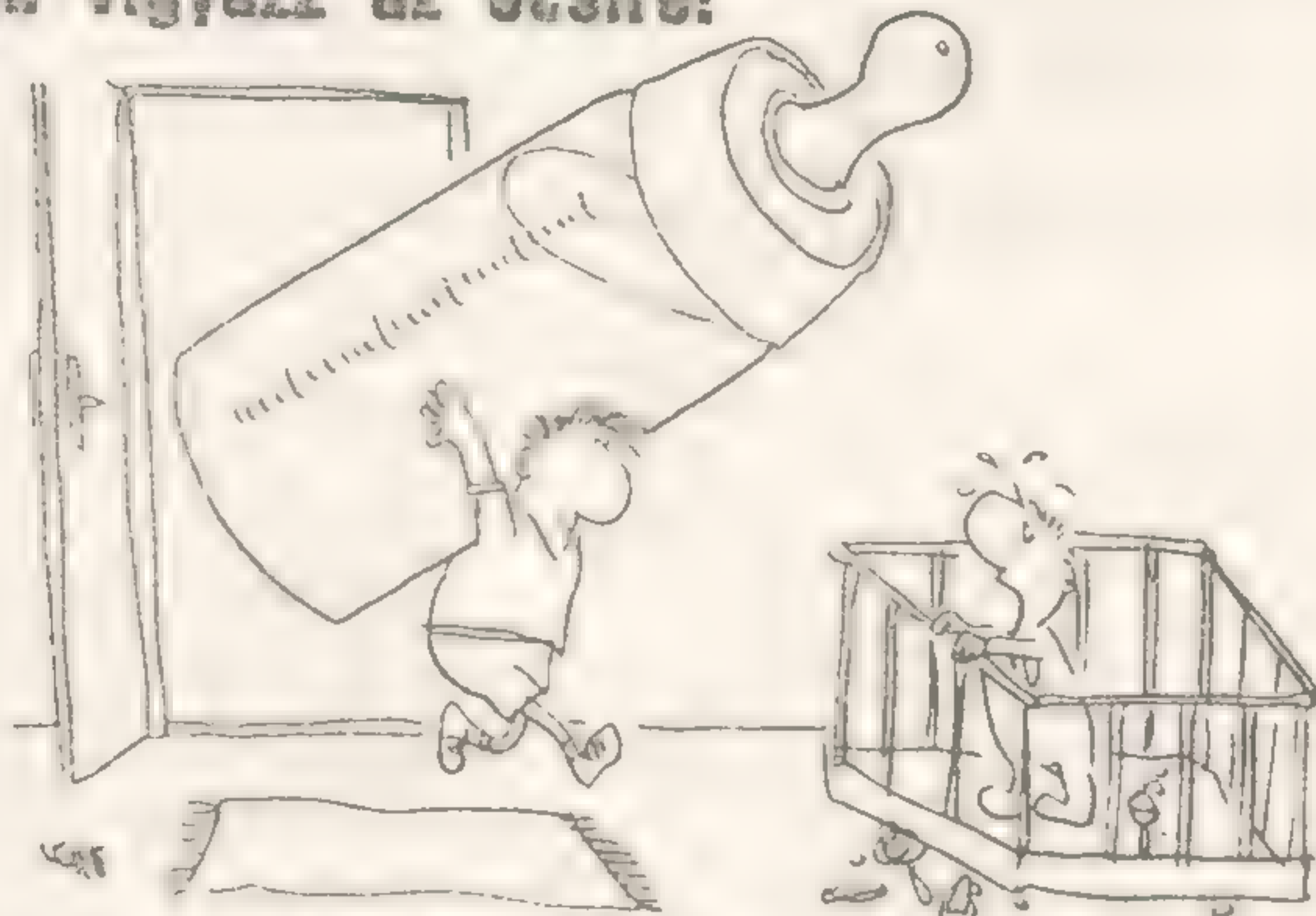
— Mondja, szaki bácsi, nem tudna valami jól fizető mellékállást?

Üzemi gyakorlat II.

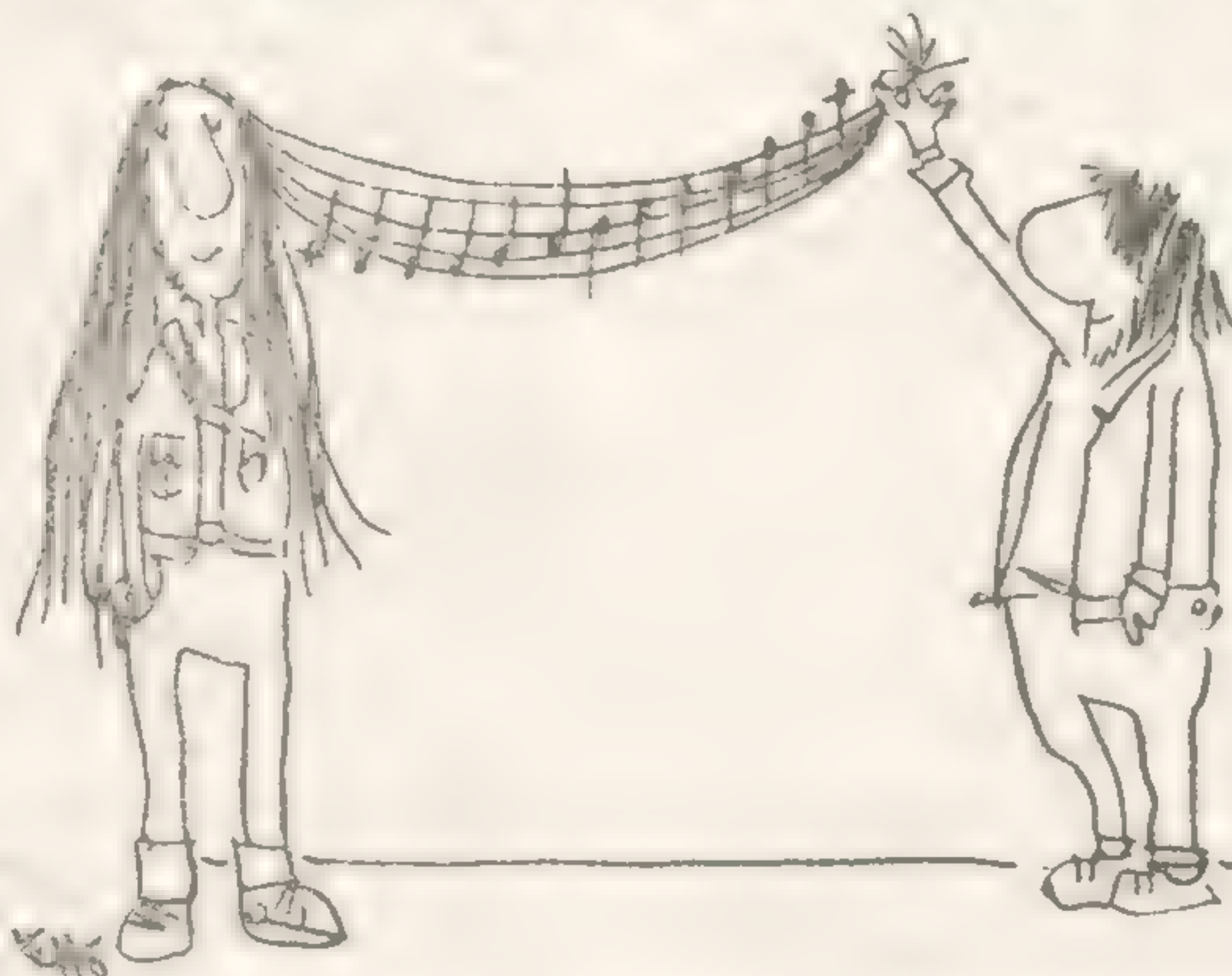
— Egyszer már tényleg ki kellene járni a nyolcadikat...

„Azután vigyázz az öcsire!”

— Itt a kaja, te kis örült. Remélem, elég lesz, amig le-
megyek focizni!

Felvétel a nyári zenekarba

Főzőcske, de okosan...

(Szereplők: a tábori konyha szakácsai.)

I. Szakács: Nna... essünk túl rajta. Készítsünk valami hihetetlenül egyszerű kaját, aztán gyerünk a vízbe!

II. Szakács: Oké!... Főzünk egy fejedelmi lecsót. Sok zsírral, tojással, kolbásszal...

I. Szakács: Bonyolult. Találj ki valami egyszerűbbet.

II. Szakács: Azt hiszem, egy kicsit sokat voltál a napon. A lecsó a világ legegyszerűbb étele.

I. Szakács: Ha készen van. De előtte össze kell vágni a paprikát, a kolbászt, tüzet kell rakni... na nem! Lubickolni akarok!

II. Szakács: Én is. De valamit mindenképpen főzni kell.

I. Szakács: Leegyszerűsítjük a dolgot. Egészben főzzük meg a paprikát is, meg a kolbászt is.

II. Szakács: Sőt!... A tojást is. A főtt tojás kitűnő étel.

I. Szakács: Ahogy mondd. És tulajdonképpen a paprikát sem kell megfőzni. Nincs egészségesebb a nyers zöldpaprikánál.

II. Szakács: Nincs bizony. És így ráadásul nem is terheljük felebarátaink szervezetét felesleges zsiradékkal.

I. Szakács: És tüzet sem rakunk. Kizárólag a főtt tojás kedvéért nem érdemes. A tojás megmarad vacsorára.

II. Szakács: Akkor kész is a kaja. Zöldpaprika, kolbász, mindennapi kenyér. Könnyű, tartalmaz, egészséges.

I. Szakács: És most nyomás a vízbe. Ilyen meló után igazán ránk fér egy kiadós fürdés...

A búcsú

(Szereplők: az aggódó anya, és táborba induló lánya.)

Anya: Kislányom... kislányom...

Lány: No de anyu...! Hiszen csak két hét az egész. Légy férfi...!

Anya: Csak két hét! Egy örökkévalóság... Idegen tájon. Idegen emberek között... A kenyérpirítót legalább becsomagoltad?

Lány: No de anyu...! A táj sem idegen, meg az emberek sem. És a kenyérpirító sem fog hiányozni.

Anya: És én sem, ugye?... Várd be, hogy ezt akartad mondani.

Lány: Na de anyu!...

Anya: Jó, jó... tudom én azt nagyon jól. Az orvosságok megvannak?

Lány: Orvosságok? Miféle orvosságok?

Anya: Hogyhogy miféle orvosságok...? És ha megcsíp valami? Vagy megharap? Vagy megrúg? Ha megfázol? Ha betörik a fejed? Ha kitörik a kezed vagy a lábad? Ha...

Lány: Na de anyu...! Elfelejtetted, hogy nem a frontra megyek. A táborban kitűnő orvosi ellátás van.

Anya: Lehet. De a hősugár-

zóhoz ragaszkodom! Ki tudja, milyen hideg lesz abban a barakkban...?

Lány: Üdülőben fogunk lakni. Egy csupa üveg és beton palotában.

Anya: Hát jó... Várj, hozom a holmimat.

Lány: A holmidat?...

Anya: Mit csodálkozol? Nekem is kell vinnem egyet-mást a két hétre. Csak nem képzelted, hogy elengedlek egyedül abba a táborba...?

Vágyódás

— Valami azt súgja, fiam, hogy magának a fürdősen jár az esze...!

Viccek a szomszédból

Két énekes beszélget:

– Szörnyű lehet egy énekesnek, amikor rájön, hogy már elvesztette a hangját!

– Az biztos, de még szörnyűbb, ha nem jön rá!

*

– Mit vétettél már megint Ivica, miért vagy a falhoz állítva? – kérdi a vendégségbe érkező nagynéni.

– Á semmit. Csak ha látogató van nálunk, nekem kell eltakarni a lyukat a tapétán.

*

– Tudod, Olga, elegendem van már ezekből a fiatalemberekből. Ha férjhez megyek, a férjemnek legalább még egyszer olyan idősnek kell lennie, mint amilyen én vagyok.

– Szent Isten! – szörnyülködik a barátnője. – Hiszen olyan idős férfi nem is létezik.

*

– Ellopták a pénztárcámat!
– kesereg a futóbajnok.

– Nem értem, hát nem érted utol a tolvajt?

– Dehogynem, még egy ideig fölényesen vezettem is, csak amikor visszanéztem, a tolvaj már nem volt sehol!

– Ha jól értettem, maga az én vejem szeretne lenni! – mondja a mama a kérőnek.

– Hát nem nagyon szeretnék, de ha elveszem a lányát, kénytelen leszek az lenni!

*

Apa a fiának:

– Nekem mindig öröm volt a munka, te meg azt várod, hogy más végezze el helyetted!

– Én nem vagyok olyan önző, mint te. Szeretek másoknak is örömet szerezni!

*

A telefonfülkénél:

– Uram, már fél órája tartja a kagylót a fülén, és egy szót sem szól. Tegye már le, mert én is telefonálni szeretnék!

– Ne haragudjon, uram, a feleségemmel beszélek!

*

A horgász a feleségéhez:

– Nézd, drágám, milyen szép halakat fogtam!

– Szép, szép, de a szomszédasszony a halaskofánál látott.

– Hát igen, olyan sokat fogtam, hogy eladtam a fölösleget.

Az ifjú férj a feleségéhez:
– A havi fizetésem 5000 forint. Remélem, be tudod majd osztani!

– Én igen, drágám, de te miből fogsz megélni?

✱

– Hol voltál vasárnap?

– Vadászaton.

– És mit lőttél?

– 99 nyulat!

– Miért nem kerekíted ki százra?

– Most hazudozzak egy vacak nyúl miatt?

✱

Nyelvtanórán:

– Perica, mondj egy névmást!

– A paróka,

– Az nem névmás.

– Dehogynem, a haját helyettesíti – más néven!

✱

A bíró a vádlotthoz:

– Azt állítja, hogy tévedésből tette zsebre a más pénztárcáját? Hát nem vette észre, hogy a tárca idegen?

A vádlott:

– Azt igen, de a pénz az nagyon ismerős volt!

✱

Fiatal nő keresi fel a házasságközvetítőt.

– Milyen férjet szeretne? – érdeklődik az ügynök.

– Legyen sportos, közlékeny, szórakoztató, de hallgató, ha én úgy akarom.

– Akkor inkább egy színes televíziót ajánlanék...

A feleség: – Drágám, miért olvasol újságot ebéd közben?

A férj: – Hogy ne lássam, mit eszek!

✱

Az autóbuszban egy fiatalember már fél órája gyűjtögeti a bátorságot, hogy megszólítsa az útitársnőjét. Végül nagy elhatározásra jut, és megkérdi:

– Ön is ezzel az autóbuszszal utazik?

✱

A tanító kérdi Jankót, hogy mikor született.

– Július 6-án.

– Ez nem igaz! – ugrik fel haragosan Martin. – Akkor én születtem.

✱

A gyerek levelet visz a postára. A postás megméri és így szól:

– Nagyon nehéz. Tennem kell rá még egy bélyeget.

– De hiszen akkor még nehezebb lesz! – csodálkozik a gyerek.

✱

– Úgy szeretnék fiú lenni! – mondja a kislány az öccsének.

– Már késő, anyuka már varrja a szoknyádat!

✱

– Mit gondolsz, Mirkó titoktartó ember?

– Persze, hogy az. Már három éve, hogy fizetésemelést kapott, de a felesége még most sem tud róla.

– Apa, azt ígérted, hogy nekem adod az órádat, ha jó lesz a bizonyítványom.

– Igen, megígértem, és be is tartom.

– Na akkor most szerencséd van! Megtarthatod az órádat!

*

– Anyuka, a férjem olyan jó, hogy minden kívánságom teljesíti!

– De ostoba vagy, lányom! Ez nem jóság, hanem bizonyíték arra, hogy túl szerény vagy, és keveset követelsz.

*

A férj hazajön és meséli a feleségének:

– Ha tudnád, milyen gyönyörű kendőt akartam neked hozni!

– És miért nem hoztál?

– Nem lehetett, folyton engem figyeltek az eladók!

Két író beszélget:

– Mit szólna a legutolsó regényemhez?

– Ha tényleg ez az utolsó, akkor nagyszerű!

*

Az állatgondozó az orosz-lánketrec mellett így szól haragos feleségéhez:

– Kérlek, drágám, ne csinálj jeleneteket az orosz-lánok előtt. Nem lesz többé tekintélyem előttük?!

*

– Érthetetlenek az emberek!

– Miért?

– Mert, ha a tudósok azt írják, hogy a Föld gömbölyű, ezt mindenki szó nélkül elhiszi, de ha én a kerítésre kiírom, hogy „frissen festve”, mindenki próbálgatja, hogy igaz-e!

Behódolt természet

A cirkusz bohóca leesett a lakókocsija lépcsőjéről, aztán rálépett a kutya farkára, az megharapta, erre a bohóc ijedtében eltörte a teáskészletét. Ezt mind látta a cirkusz-igazgató, és megjegyezte:

– Nem tudom, barátom, hogy követhet el az ember ennyi marhaságot egyetlen nap alatt!

– Egyszerűen. Ma korábban keltem.

✱

– Hogy van a papagájod?

– Ne is kérdezd! Amikor megnősültem, bánatában elpusztult.

– Csak nem volt féltékeny a feleségedre?

– Nem, de attól kezdve szóhoz sem jutott!

✱

A bokszmeccsen Pérót padlóra küldi ellenfele. A bíró számol fölötte:

– Egy, kettő, három...

– Ne kelj fel nyolcig! – súgja az edzője.

– Rendben – mormolja Péro –, most hány óra?

✱

Az anya panaszkodik az orvosnak:

– Doktor úr, kétségbe vagyok esve. A fiam rágja a körmeit!

– Ez nem olyan komoly dolog.

– De doktor úr, nem a kezén, hanem a lábain!

Egy turistacsoport meglátogat egy múzeumot. A végén az idegenvezető megkérdezi: – Van-e valakinek a látottakkal kapcsolatosan valamilyen kérdése?

– Kérem – jelentkezik egy hölgy –, legyen szíves megmondani, mivel kezelik itt a parkettát, hogy olyan szép fényes?

✱

– Hová mész, fiam? – kérdi az apa a fiát.

– Megyek táncolni.

– Látom, hogy felvetted az új ingemet és a nyakkendőmet...

– A nadrágszíjadat is, apa.

– Azt meg minek?

– Mert a szíj nélkül lecsúszik rólam a nadrágod!

✱

Az elsőosztályú vasúti fülkében egyedül utazik egy ember. Hirtelen kinyílik az ajtó, és egy álarcos férfi lép be.

– Fel a kezekkel, elő a pénzt!

Az utas reszketve válaszol:

– Nincs nálam egy fillér sem!

– Akkor meg miért reszket?

– Mert azt hittem, hogy maga a kalauz. És jegyem sincs!...

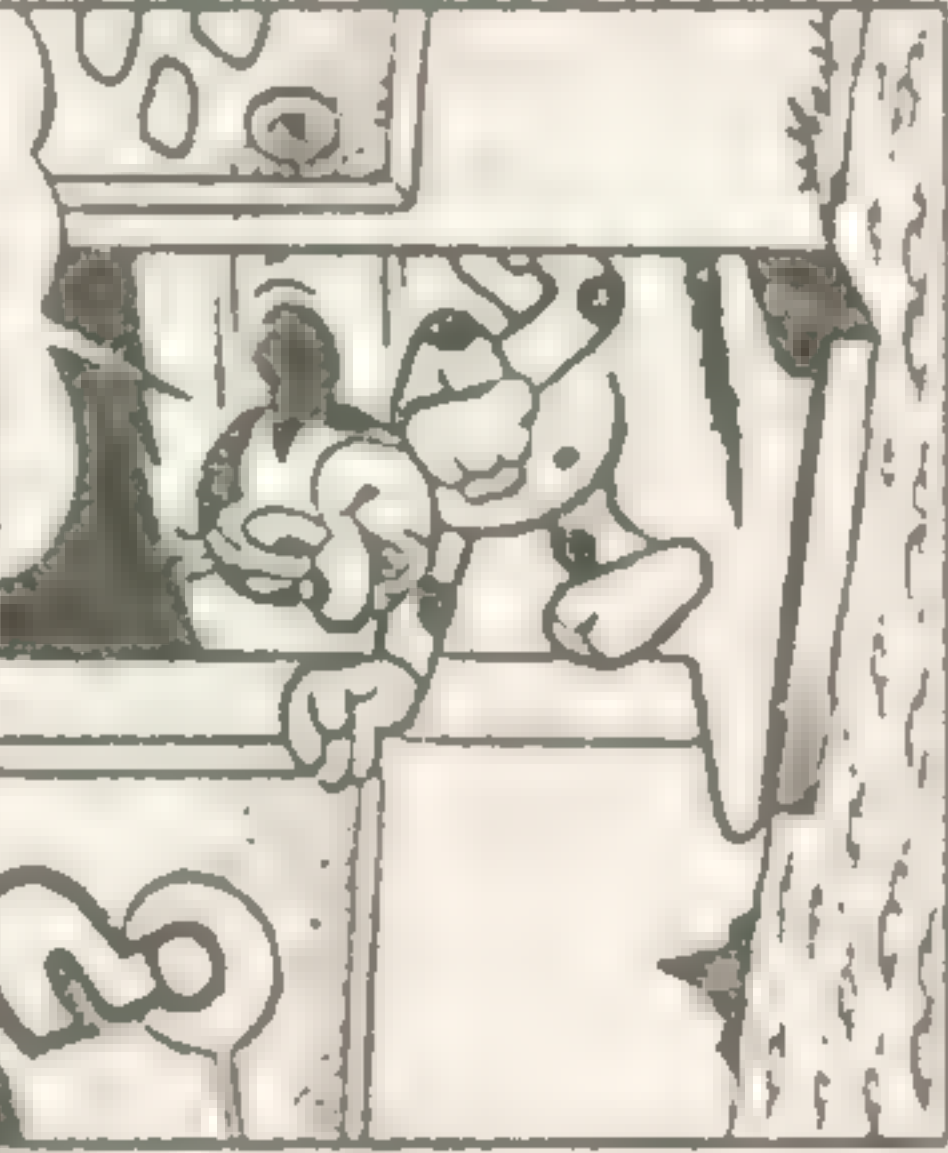
(A Narodne novine című szerb-horvát hetilapból)

PIFU. A NÉGY TESTŐR

Alexandre Dumas A három testőr című regénye alapján készült rajzfilm epizódját látták...

Várj csak, mon-
dok
valamit!

Három testőr, akarsz ját-
szani? Te leszel az egyik
bátor testőr, én pedig a
gonosz bíbo-
ros

Most az egyszer hátat fordí-
tok sokkalas jószágomnak, se-
jatszem a gonosz szerepét

Mindenki a

helyére, azon-
nal kezd-
jük..

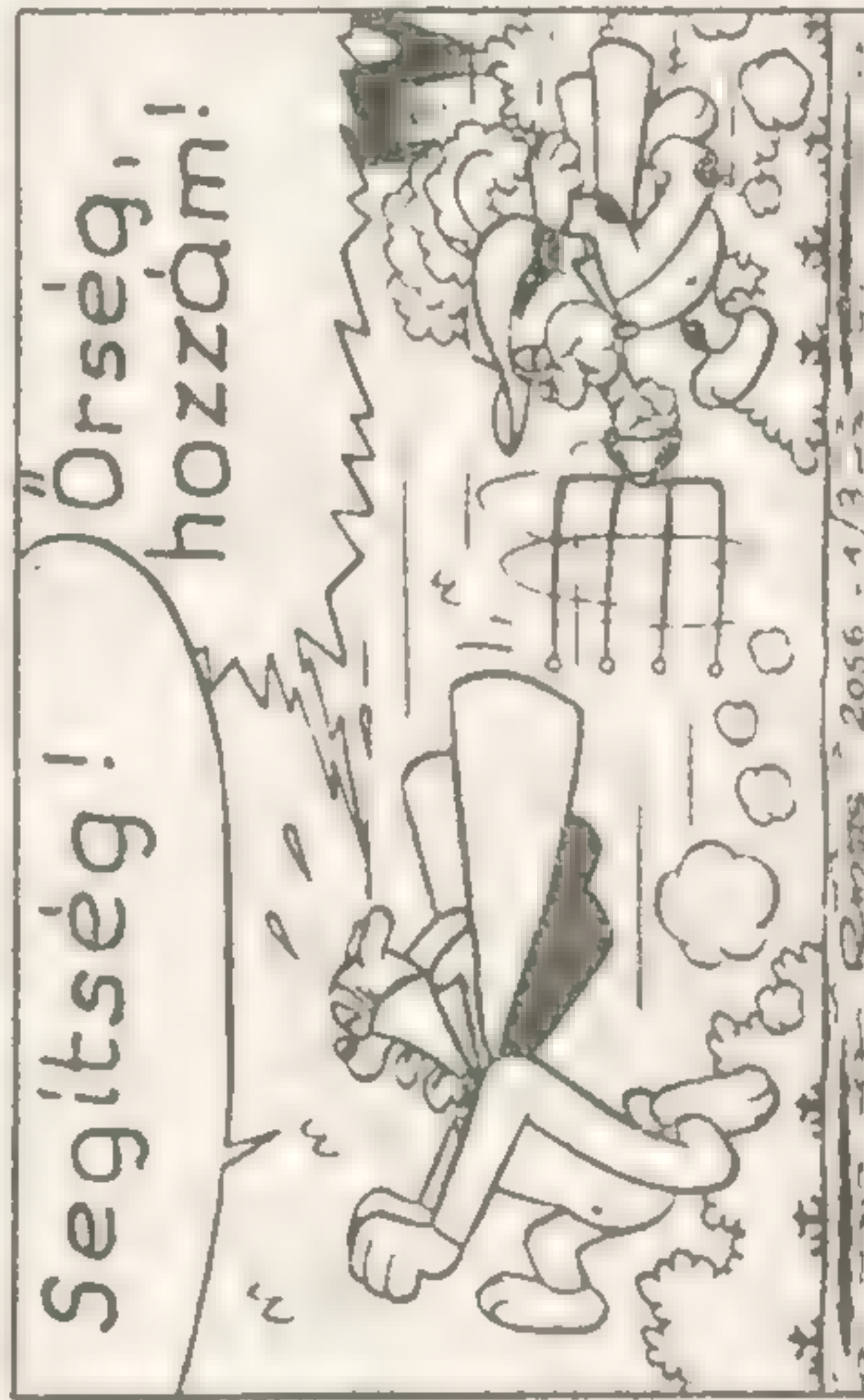
Ex a régi piros fuggony
máris bíborossá varázsol,
jobb mint az eredeti'

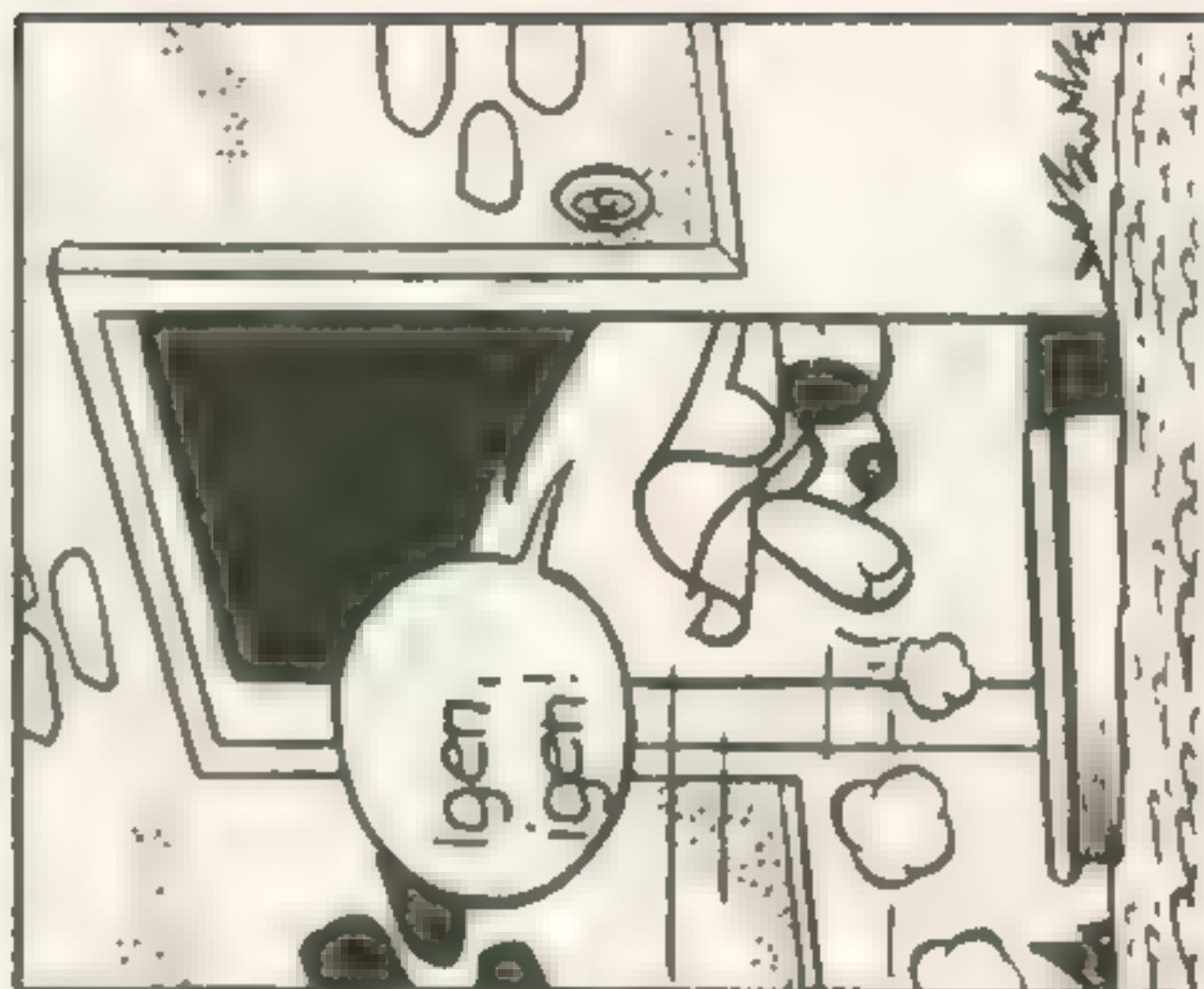
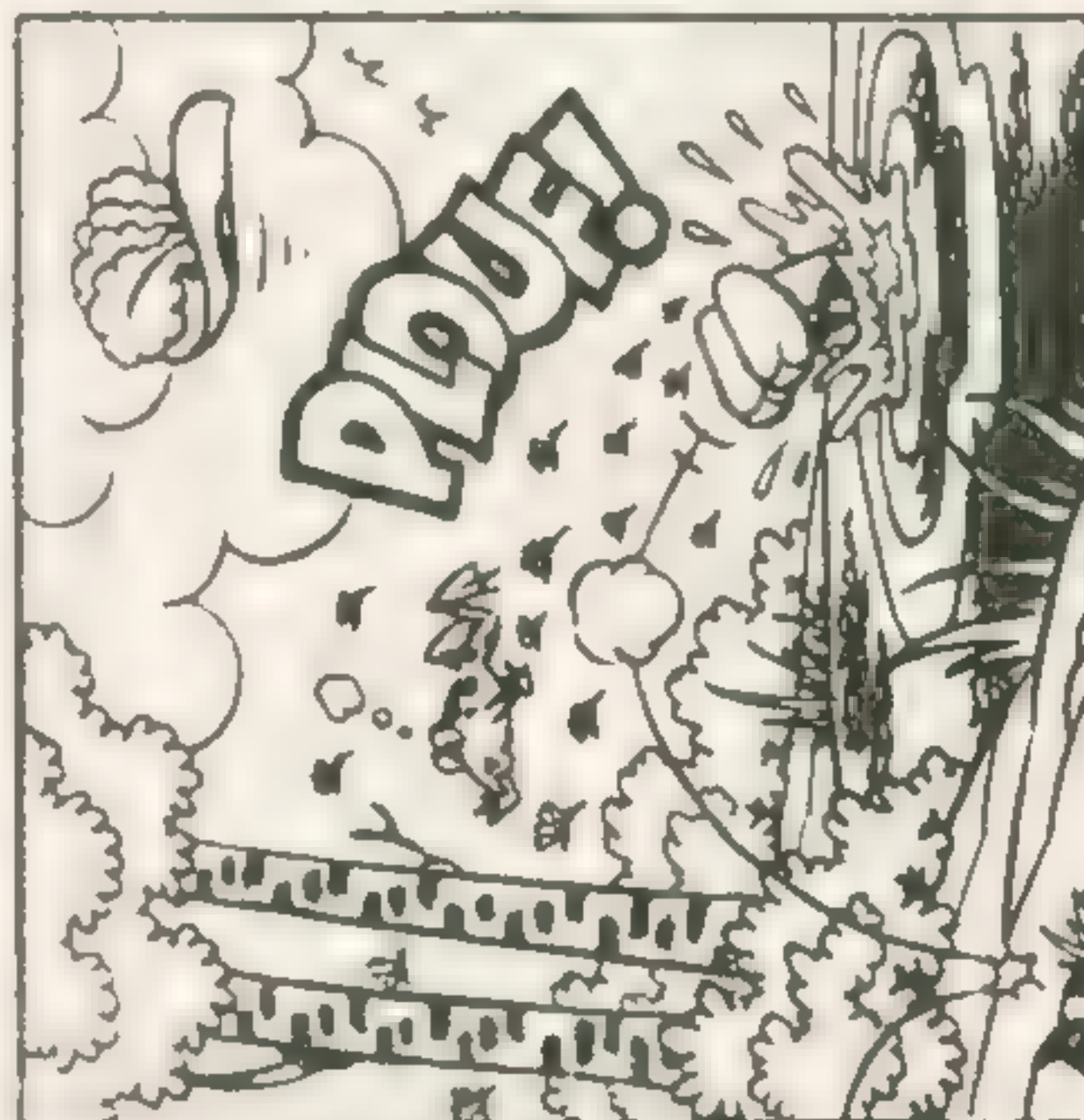
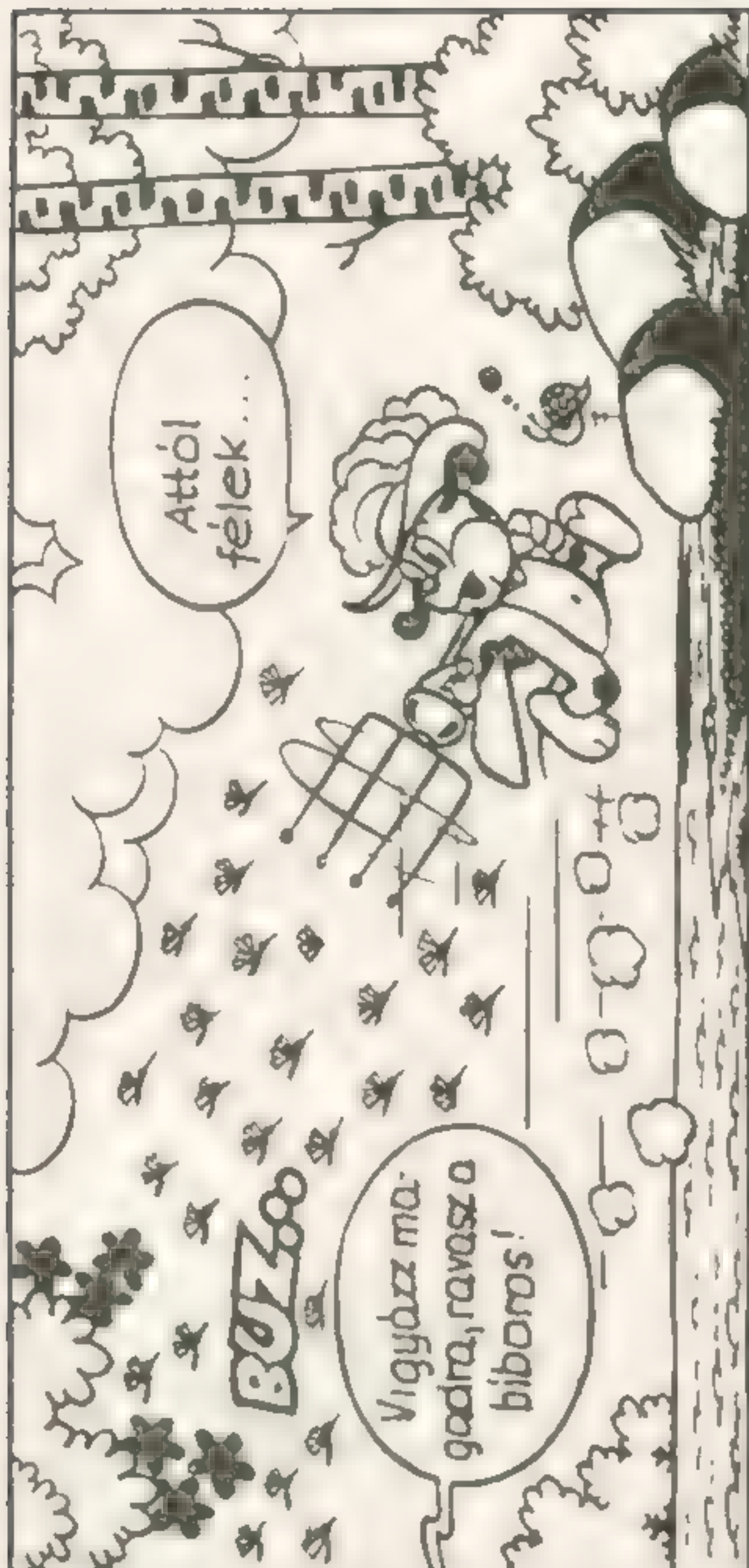
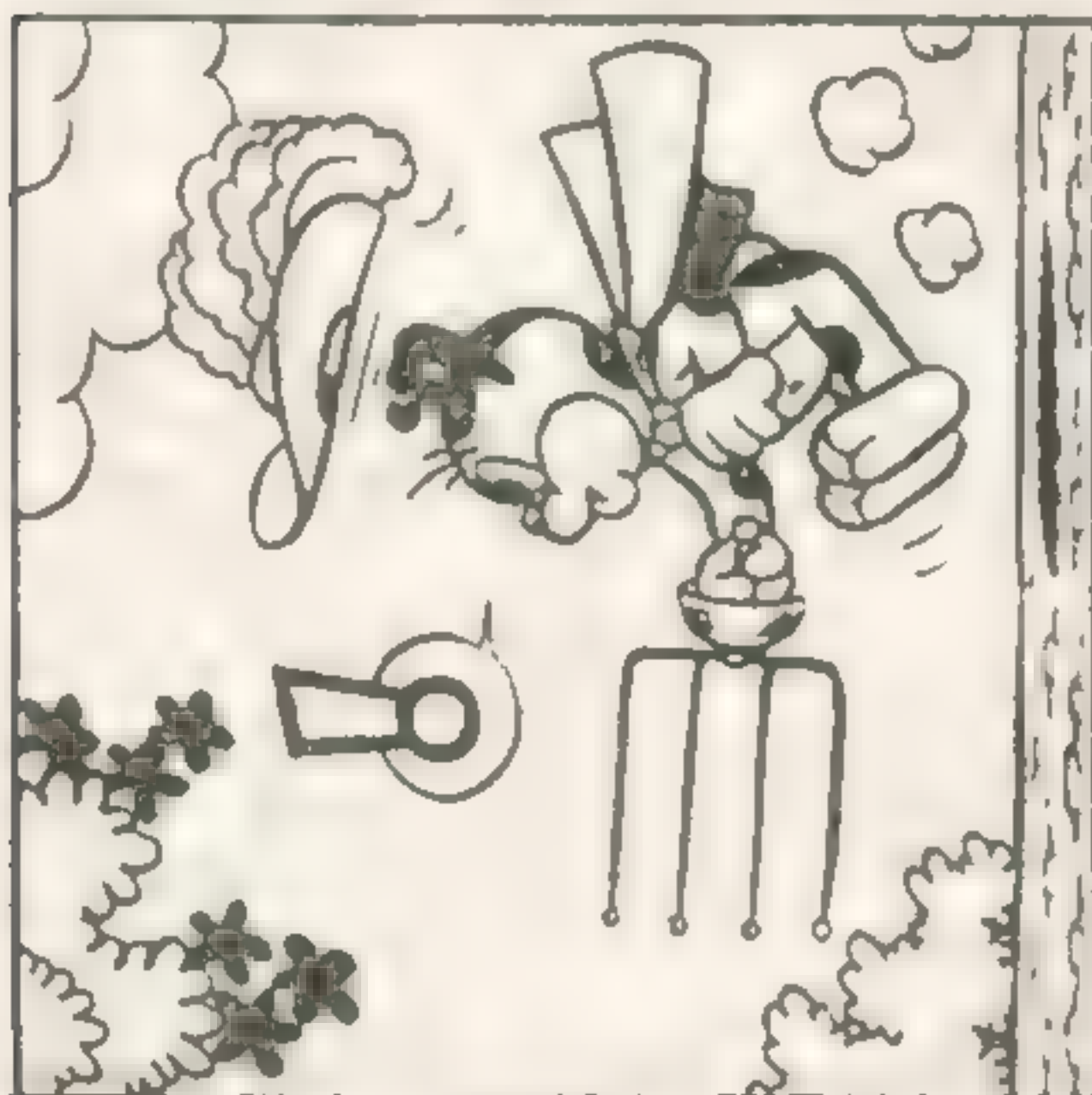

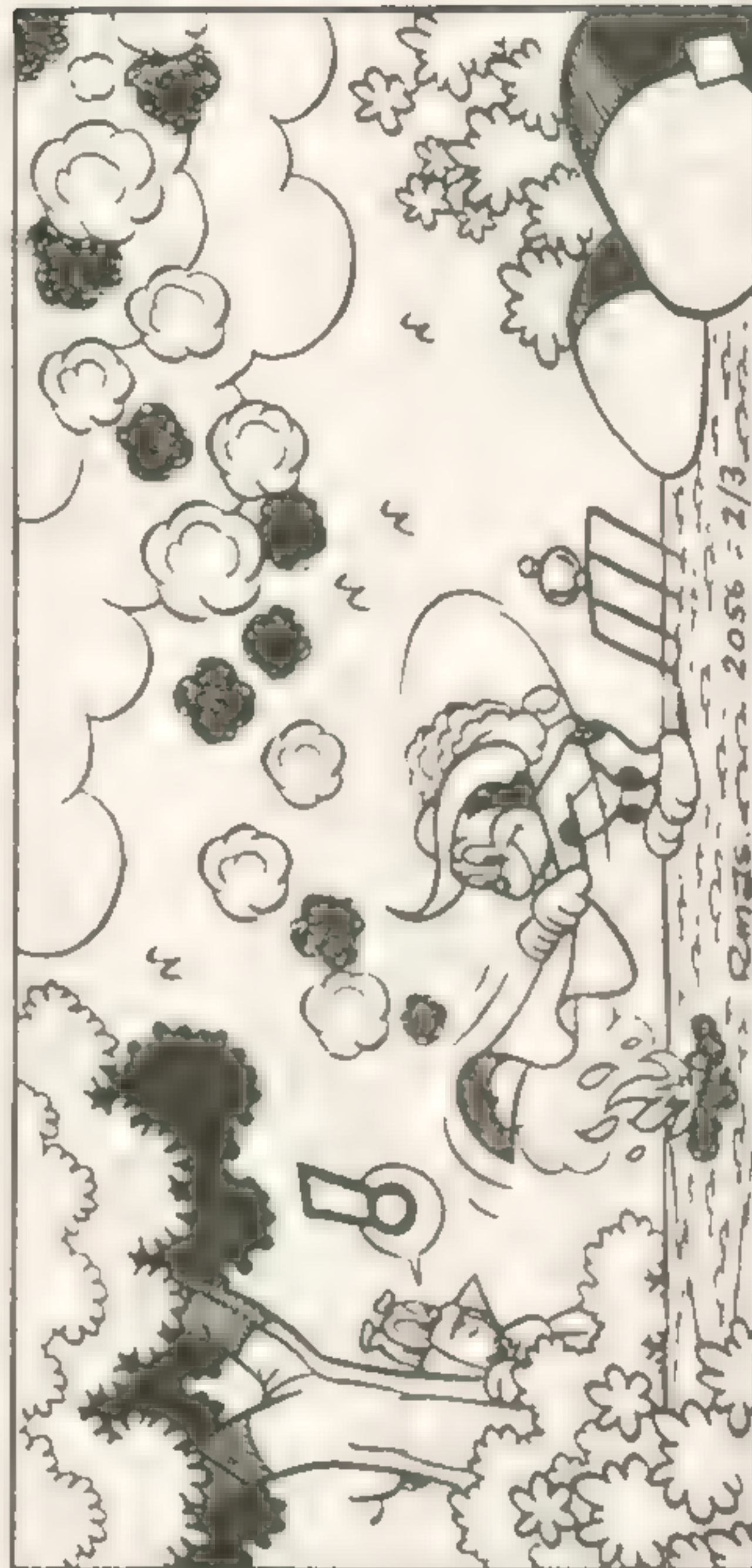
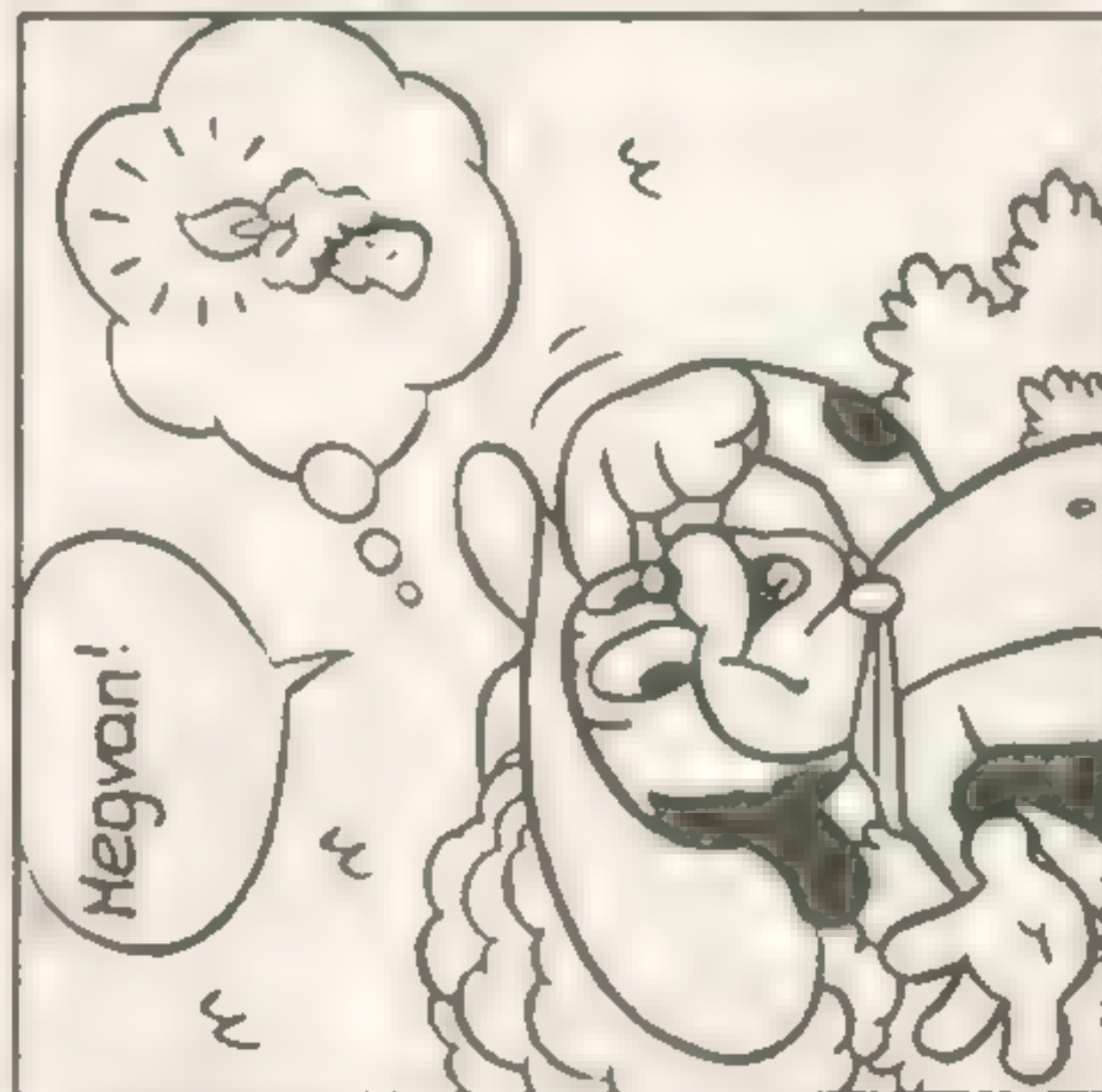
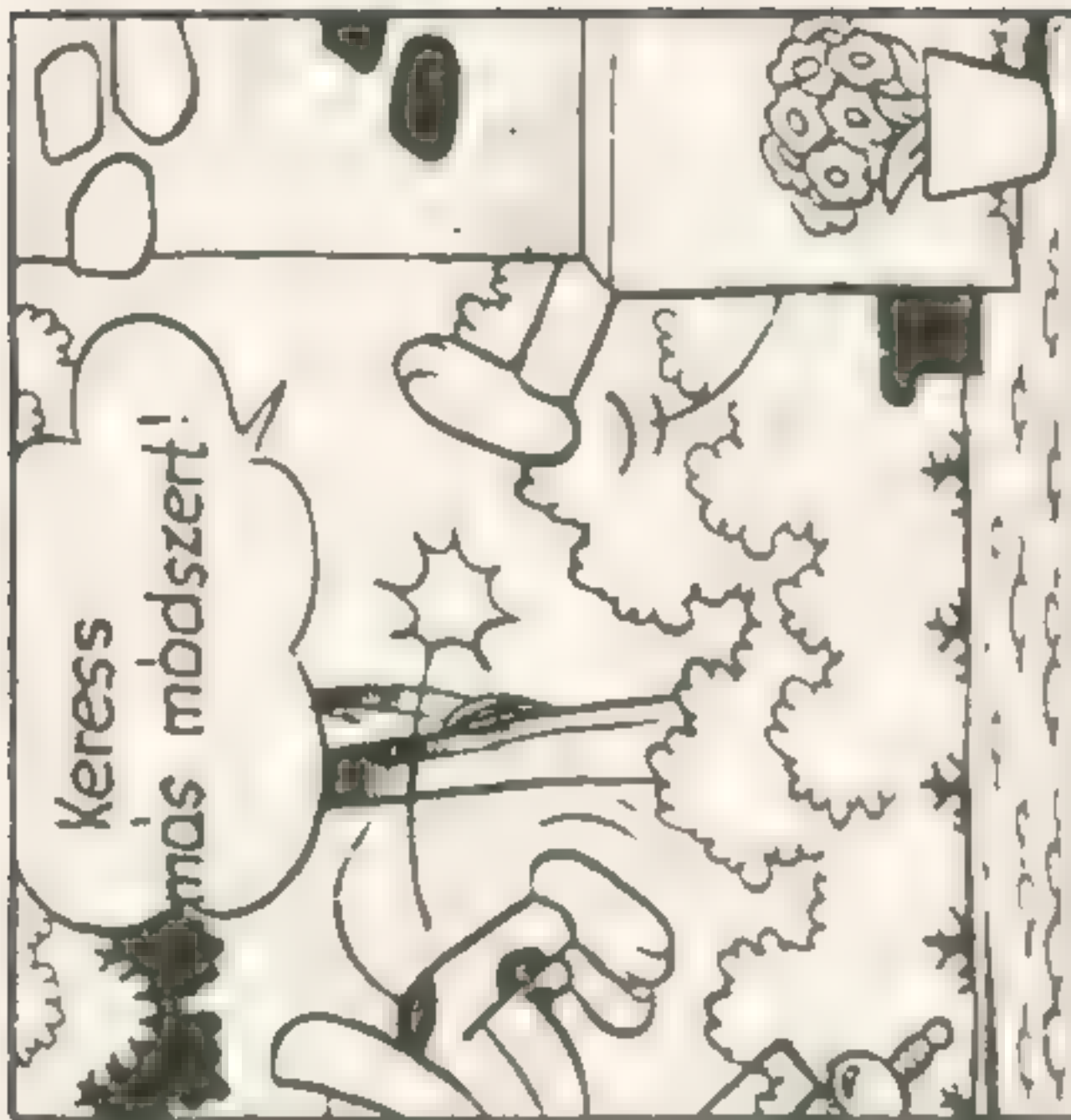
Gyere
már!

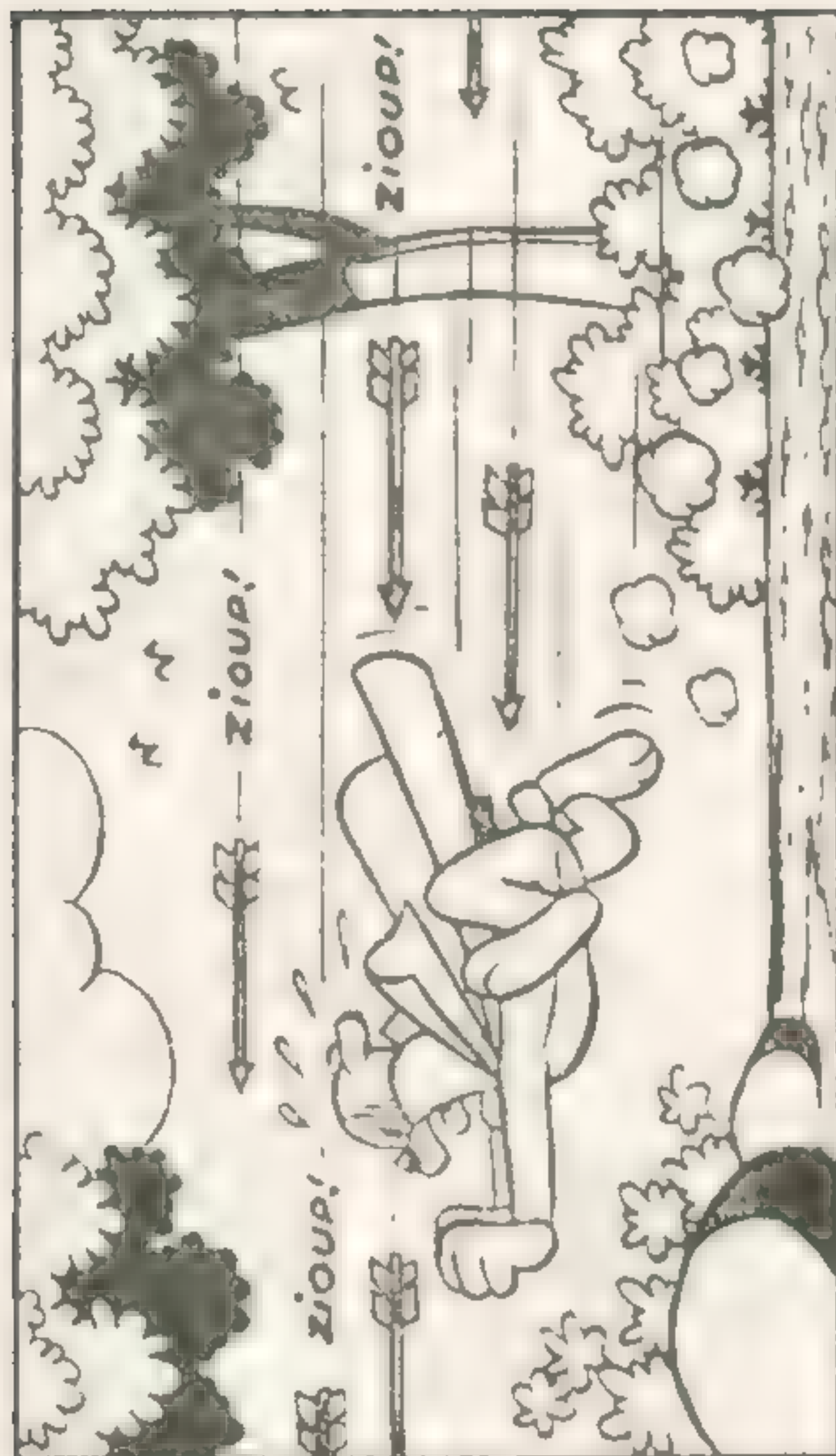
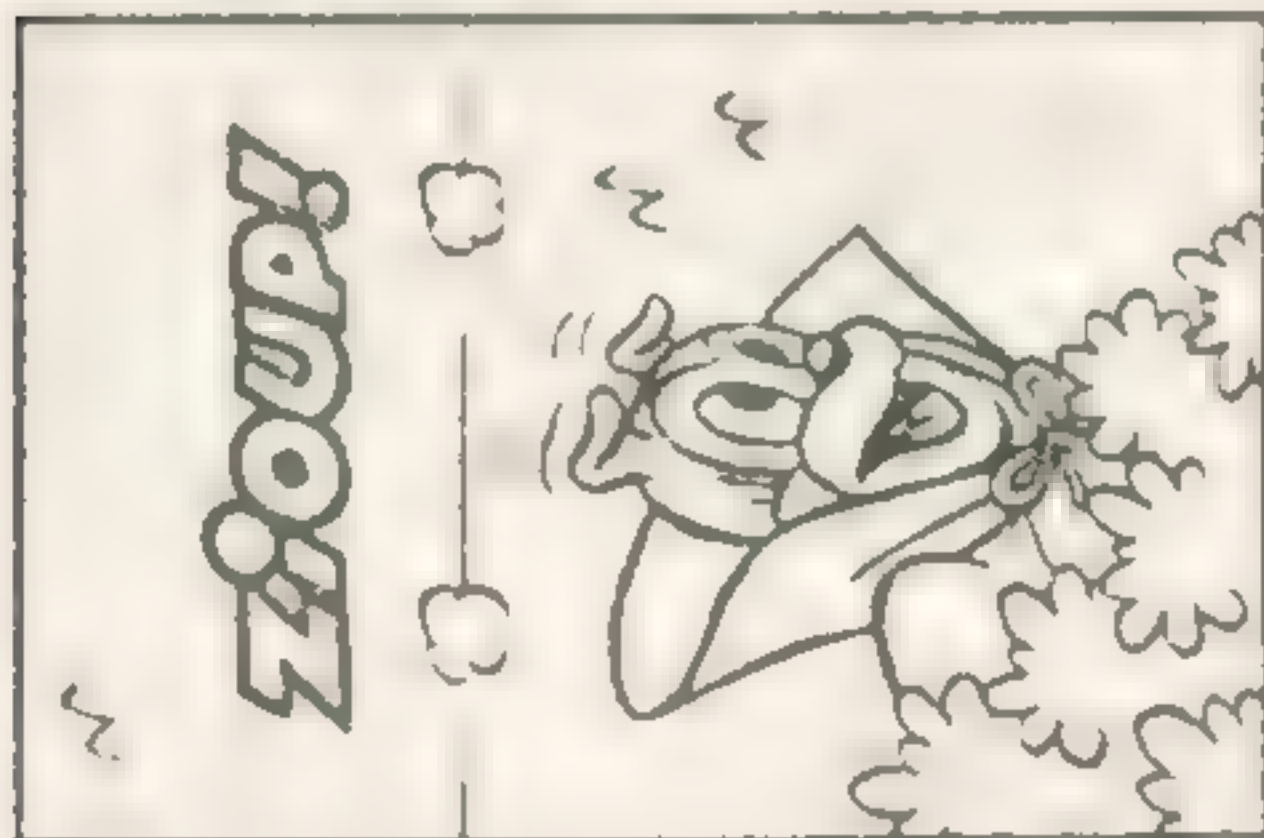
Hé! Egy apróság! Tudod,
hogy a testőrök négyen
voltak?

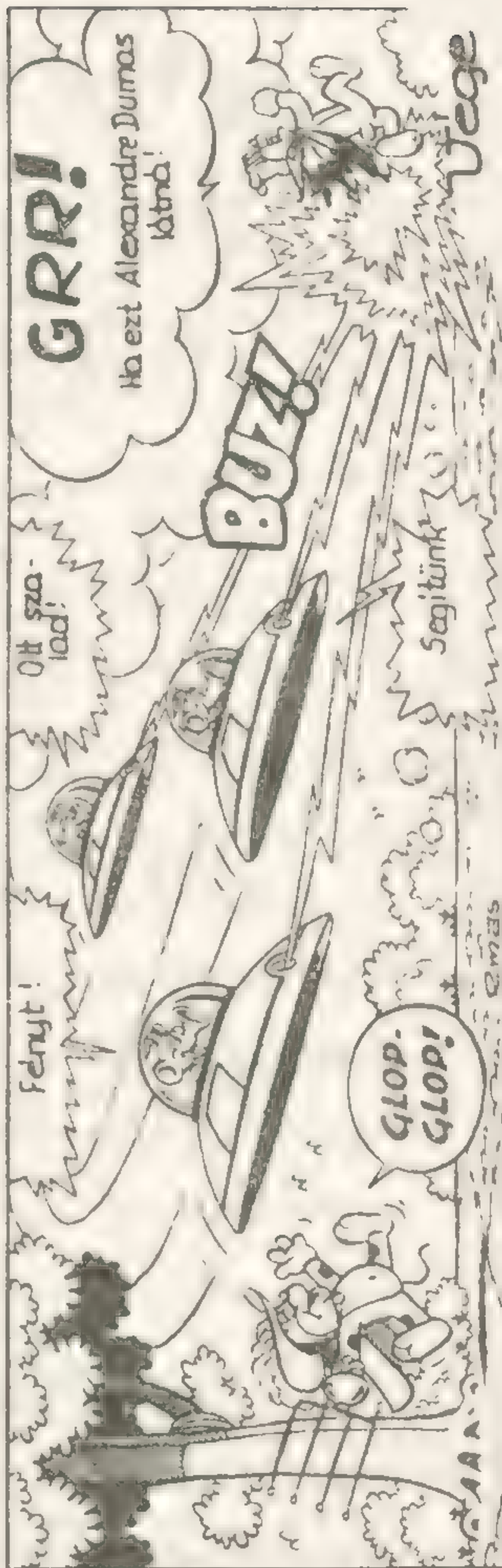
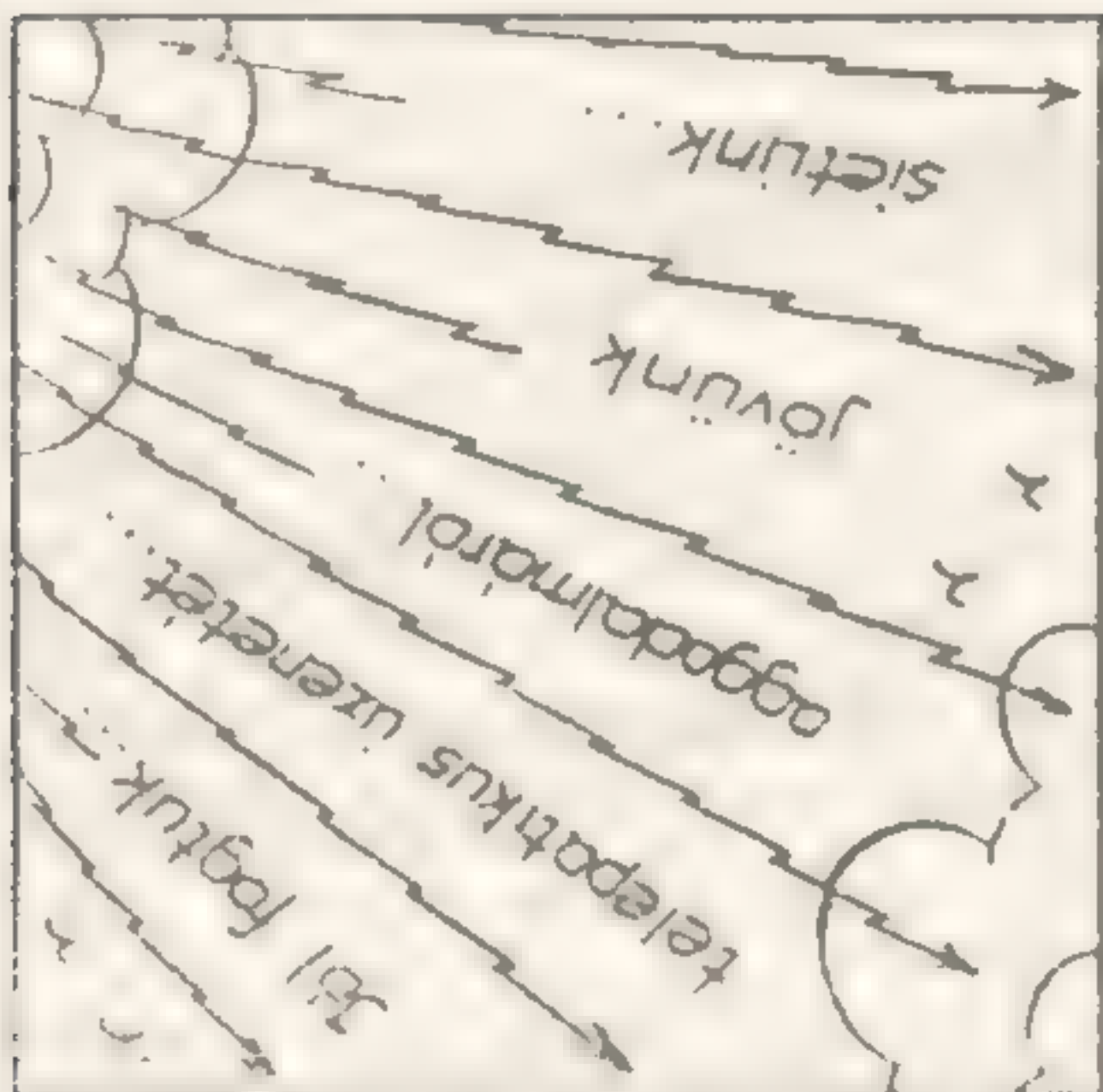

Fölöslegesek

A szerkesztő csodálkozva néz az újságíróra: „Már megint mit írtál itt nekem? Hogy Pisti a szájával mondta a barátjának? Mivel mondta volna? Az orrcimpájával vagy a pupillájával? Fölösleges szószaporítás, érted?” Ám a szerkesztő ezt a „fölöslegeset” is bejegyezte a gyűjteményébe, amelyből most több mint egy tucatra valót nyújt át a Hahota olvasóinak.

Általában mindig a szemével nézett végig a barátján. Ez volt a szokása.

A lábát egymás mellé rakta. Úgy ment egészen házáig.

Ő azt szokta meg, hogy élelemmel tölti tele a gyomrát.

Es kezét fogott a messziről jött vándor kezével.

Biccentett a fejével meg a lábával.

Megfésülte a fején a haját.

Volt, amikor a kezével pötyögtette az írógépet.

A hang a fülén ment be és a száján jött ki.

Amikor a szájával evett, nem beszélt.

Amikor füllentett, meg sem moccant a füle.

Mindig csak a fejét csóválta, a kutyája azonban még a farkát is.

És akkor a tekintetével rátekintett.

Olyan focista volt, aki mindig csak a lábával és nem a fejével rúgta a hálóba a labdát.

Szórakoztató kérdések

Mitől fél a tizenkettő?

Attól, hogy elüti a toronyóra.

*

Mikor szidják a vekkerórát ugyanúgy, mint egy gyenge futballistát?

Ha rossz a rugótechnikája.

*

Mikor nem hat az óra?

A nyári időszámításkor, mert akkor már hét.

*

Mikor tudta meg végérvényesen a homokóra, hogy neki vége van?

Amikor kvarc került az órába.

*

Megkorbácsolták-e régen az órát, amiért túl gyorsan múlatta a kellemes percekét?

Nem korbácsolták meg, csak az „o”-betű kapott veszőt.

*

Miért határozták el az emberek, hogy az „orr” szót két „r”-rel és rövid „o”-val írják?

Féltek, hogy a torony megsértődik és ledől. Ő ugyanis csak az órát hordja magasan és nem az orrát.

*

Melyik órát öltöztetik lányruhába?
Eleonórárt.

*

Melyik óra tudott írni?
Móra.

*

Melyik órának nem örülne egy diák, ha ajándékba kapná születésnapjára?
A matekórának.

Rájöttem, hogy...

...úgyiszlván mindent meg tudok csinálni, mindent meg tudok javítani, és természetesen bármit fel tudok találni. Csak úgy. Amikor éppen kedvem tartja.

Például nemrégiben az utcai kuka-butikban találtam egy kidobott porszívót. Sőt, kettőt. Az elsőbő! ventillátort gyártottam, de ezt nem tudtam sokáig élvezni, mivel a hűtőlapátok elszálltak, a forgórész leégett, az ablak kitört, az anyám bejött, két pofon — egy motor kész.

Mi legyen a másikkal? Azonnal remek tippem támadt. Legyen mesterséges hullám a kádunkban! A porszívót egykettőre becsomagoltam

egy nylonzacskóba, a szívórész ellentétes oldalára pedig beraktam a csövet, amely így már fújta a levegőt. A kádba helyeztem a csövet, mire a víz rögtön pezsegni kezdett, meg tudja csoda, hogy miért, de rázott is. Ki-bekapcsolva némi kis hullám keletkezett. Biztosíték ki, anyám be — két pofon, hullámnak vége, de nekem nincs végem, vagyis még nincs hullám!

Múltkor már meséltem a vérszívókról, azaz az őket pusztító gépeimről. Hát most ismét van egy új ötletem. Ime:

Szappanbuborékra miniatűr lézersugarakat irányítottam. Természetesen ez nem nagy ügy. A diavetítőre rászereltem a lézert, s a lencse elé odakötöttem a nagylátószögűt. Így szinte minden buborékra jutott a lézersugárból. Ezek a sugarak — a nyaláb-hosszúságuk folytán — pontosan azon a frekvencián dolgoznak, amelyen azok az apró, kellemetlen rovarok. Tökéletesen megzavartam a sávjukat. Fogalmuk sincs, hogy hol vannak, hogy merre van a táplálék, s így egész egyszerűen éhenhalnak majd.

Amikor az öcsém vetítőjét szereltem, akkor bejött anyám és innen már tudjátok. Én viszont rájöttem, hogy ... de ezt már legközelebb.

Szóferdítő

sah	= perzsa, fejedelmi játék
satrafa	= öreg, kempingnövény
szinyóra	= nőnemű időmutató
sillabusz	= vázlatos, téli jármű
siló	= csúszós, takarmányállat
sire	= bög az uralkodó?
sirokkó	= marokkói nedves szél
skálázik	= áruházzól-áruházza énekel
skarlát	= bíborszínű korlát
skicc	= tréfás, rajzos vicc
smafu	= a Tefu üresjárata
sóder	= folyami duma
speditör	= fuvarosbicska
sperhakni	= ál fellépés
spiritiszta	= nem piszkos hívó

Gépetlérités

Állati történetek

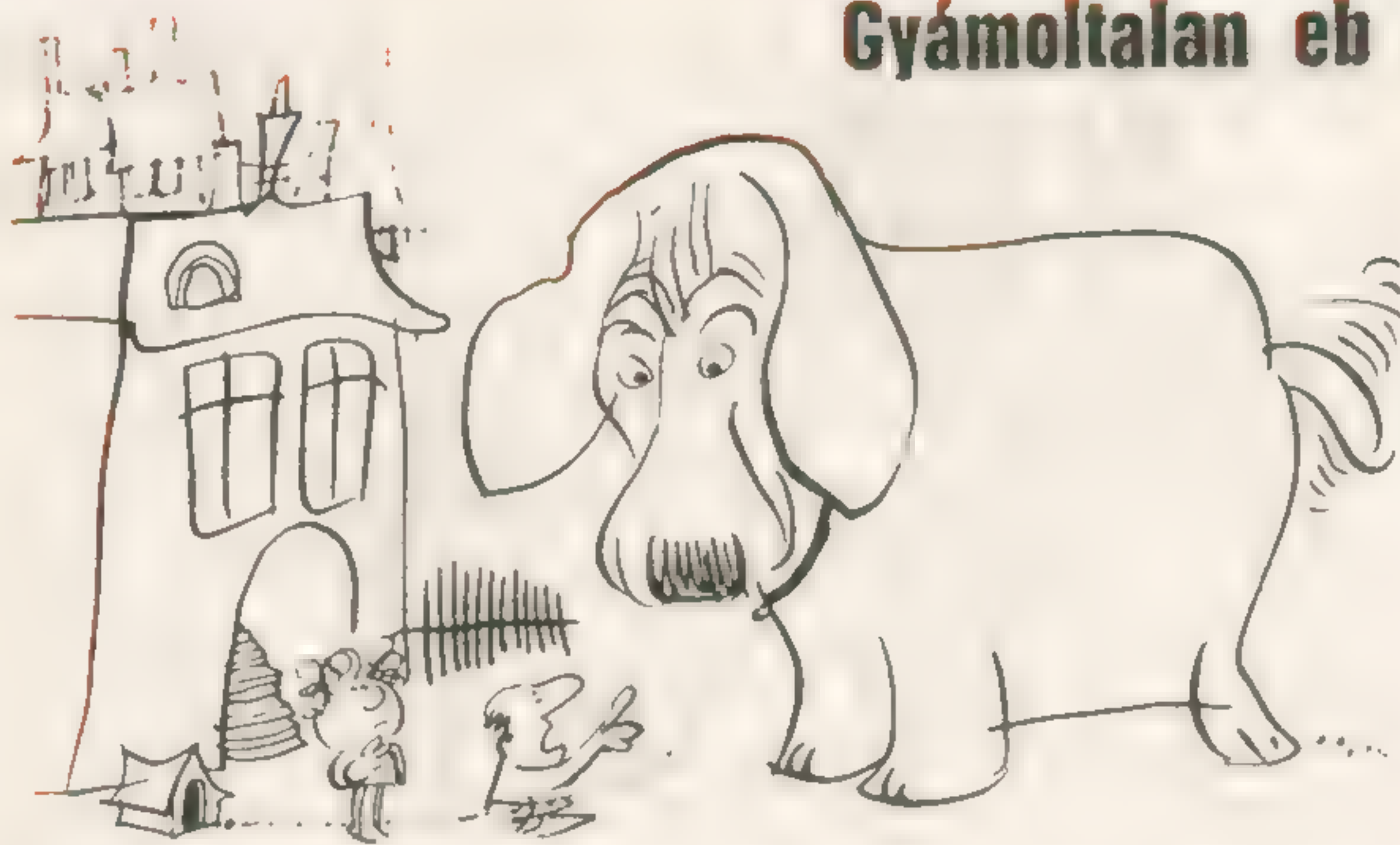
Elsőrangú vétel

Magasföldszint

Gyámoltalan eb

— Aztán nehogy megint elbújj az óladba, ha jön valaki!

Higiénia

Bizonytalan

ebéd

— Sajnos, uram, a polipkarlevesre egy picit várnia kell. Azt nem lehet csak úgy összezsápolni!

A lakótelep árnyékában

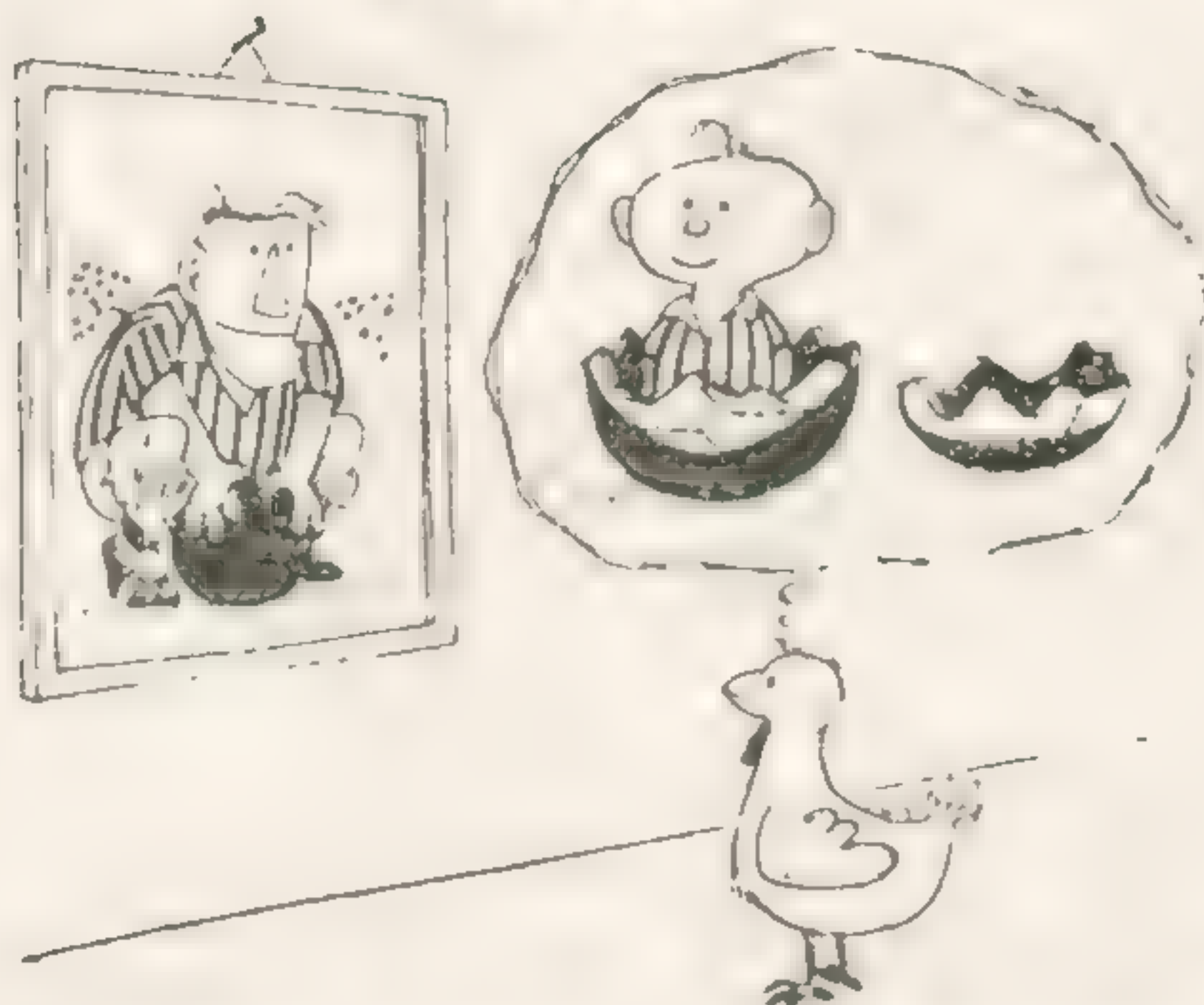
— Szerinted ez a madár miért ragaszkodik ehhez az elavult építkezési stílushoz?...

Próbatétel

— Ha jól emlékszem, tegnap azt mondtad, hogy szereted az állatokat...

Érdekes!

— Hm... Náluk az a divat, hogy a kakas költ?...

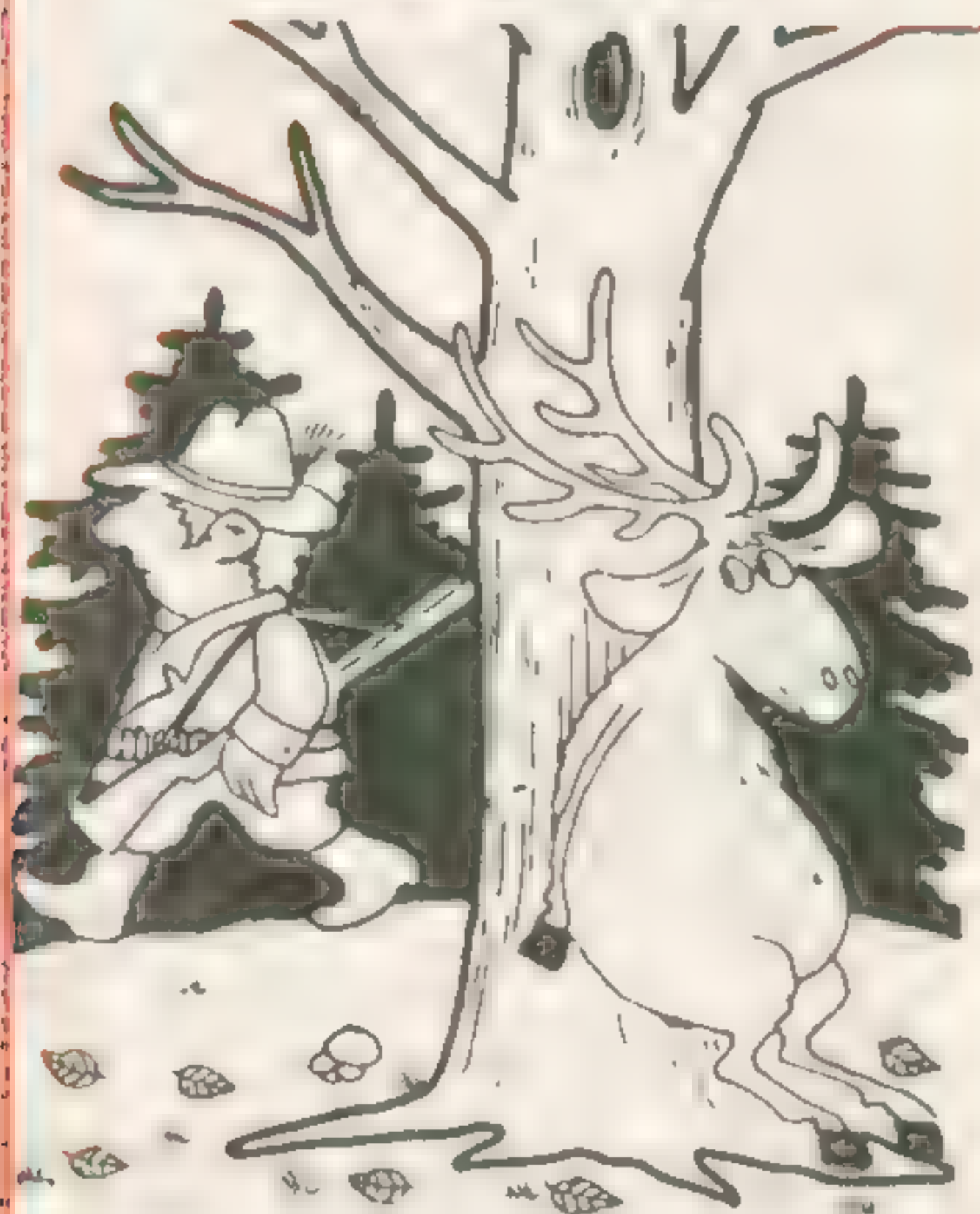
Világszám

CIRCUS

Egyhangúság

Szarvas: Istenem, hogy unom már ezt a játékot...!

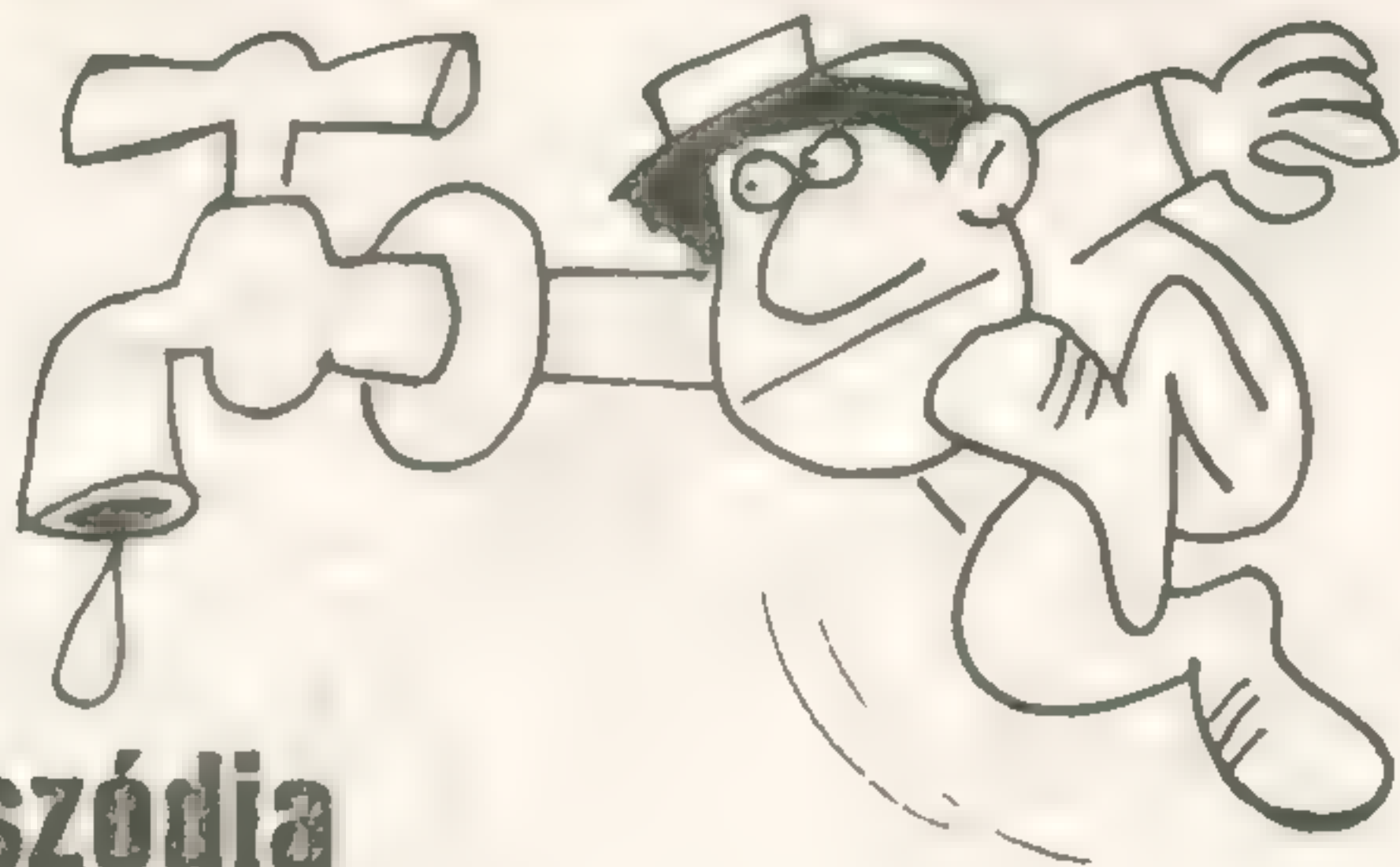

Üzenet

„Ma nem főztem, vacsorázz a legközelebbi gyümölcsösben!”

Nagyravágyó gazdi

Csapszódia

Ott hagyott csapot-papot,
Ha Hahotát kapott.
Jó vásárt csapott,
Hisz röhöghetett nagyot.
Holmiját ott hagyta, mindent becsapott,
csapzott hajjal, kalapját fejébe csapva,
rohant, hogy óráját zaciba csapja.
Felcsapott csaposnak, s csaplárosként —
kiken átcsap a hullám — becsapták
csip-csup dolgokkal — csupán.
Csapnivaló sört csapolt,
de Hahotát olvasott és dalolt.
A vendégkör megcsappant,
és a fejbecsapástól,
amely egy vendégtől elcsattant,
nyaka, mint egy golyós-csap-ág,
kicsit megcsappant.
Kicsapott ajtóval, csapdát sejtve
törlőruhával csapdosva, csapkodva
leste a tévések csapodár csapatát.
Csapó kettes indul... megfilmesítik a Hahotát?
De nem! Csapba törni, vagy
törbe csapni nem mindegy,
Nem ő írta a filmet...
Bocsásd meg, ó olvasó, a kínrímet!

SATÖBBI

— Pista, mondj egy érdekes kérdő mondatot — biztatja a tanár a fiút.

— Jó. Mikor lesz már vége az órának?

*

— Papi, vedd el nekem lemezeket!

— Na, még az kéne, amikor ma is egyest kaptál!

— Jó, jó, de az egyest énekből kaptam, s a lemez csak tananyag!

— Drága doktor úr, segítsen nekem. Nem tudok aludni, egész éjszaka nem hunytam le a szemem.

— Hát, ha nem hunyja le a szemét, akkor ne is remélje, hogy elalszik!

*

Tanár: Gábor! Meg tudnál-e nevezni három olyan dolgot, ami száznegyven évvel ezelőtt még nem létezett?

Diák: Atombomba.

Tanár: Jó. És...

Diák: Televízió.

Tanár: Nagyszerű. Na, még egy harmadikat!

Diák: Én...

Mi, mennyi?

KRIMI

Nem tudtam, hova bújt, nem láttam sehol. „Félsz, mi?” — gondoltam magamban.

Óvatosan mentem a kamra felé, lábujjhegyen, hogy ne hallja. Síri csend volt. Továbbmentem, mert a kamrában nem volt. Nyikorgást hallottam a fészertől. Odasettenkedtem, hirtelen felrántottam az ajtaját — sehol semmi. Kicsit fellelegeztem, majd körülnéztem. Nem láttam sehol.

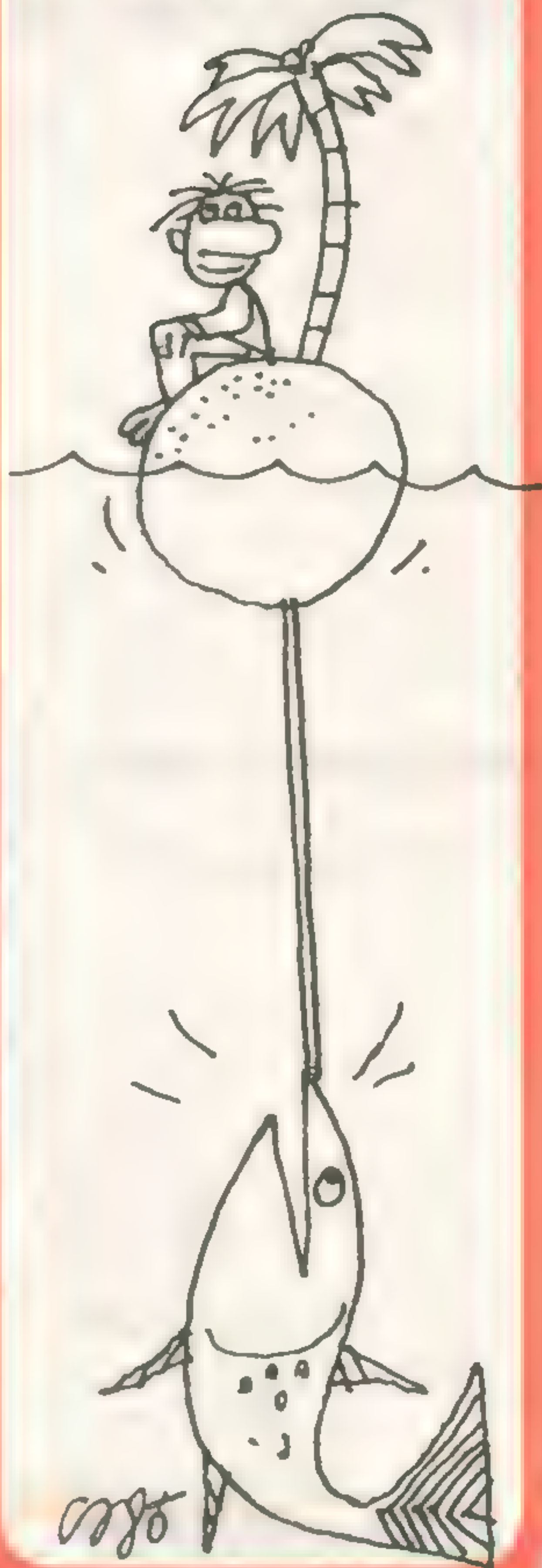
Visszamentem a házba, hát-ha közben beosont. Résnyire nyitottam ki az ajtót, benéztem mögé, nem bújt oda.

Beljebb merészkedtem. Lépteket nem hallottam, csak a saját lélegzetem visszhangját. A kést magam előtt tartva haladtam befelé. Két lépésenként megálltam hallgatózni. Még mindig sehol semmi.

Beléptem a konyhába — és akkor megláttam. Ott gubbasztott a sarokban, és esdeklő szemekkel nézett rám. Úgy megsajnáltam, ahogy nézett, hogy odaléptem, felemeltem a szerencsétlent és visszavittem a tyúkólba.

Mert ezek után nem volt szívem szegény tyúkot levágni.

Cápajáték

Felújított közmondások

Kicsi a bors, de még megnőhet.

Ki korán kel, nem bír aludni.

Addig jár a korsó a kútra, amíg viszik.

Madarat tolláról, embert ujjlenyomatáról.

Nem mind Arany, aki János.

Két dudás egy csárdában, az már zenekar.

Addig nyújtózkodj, míg a tornatanár azt nem mondja, hogy elég.

Az egyik 19, a másik még megjavulhat.

Jobb ma egy veréb, mert tegnap nem volt.

Élet és irodalom

Örsöt alakítottunk — Ali baba és a negyven rabló

Rossz lett a bizonyítványom — Bűn és bűnhődés

Foci a téren, utána haza — Pizkos Fred, a kapitány

Új lány jött az osztályba — A szőke ciklon

Apu kiküldetésbe megy — Két évi vakáció

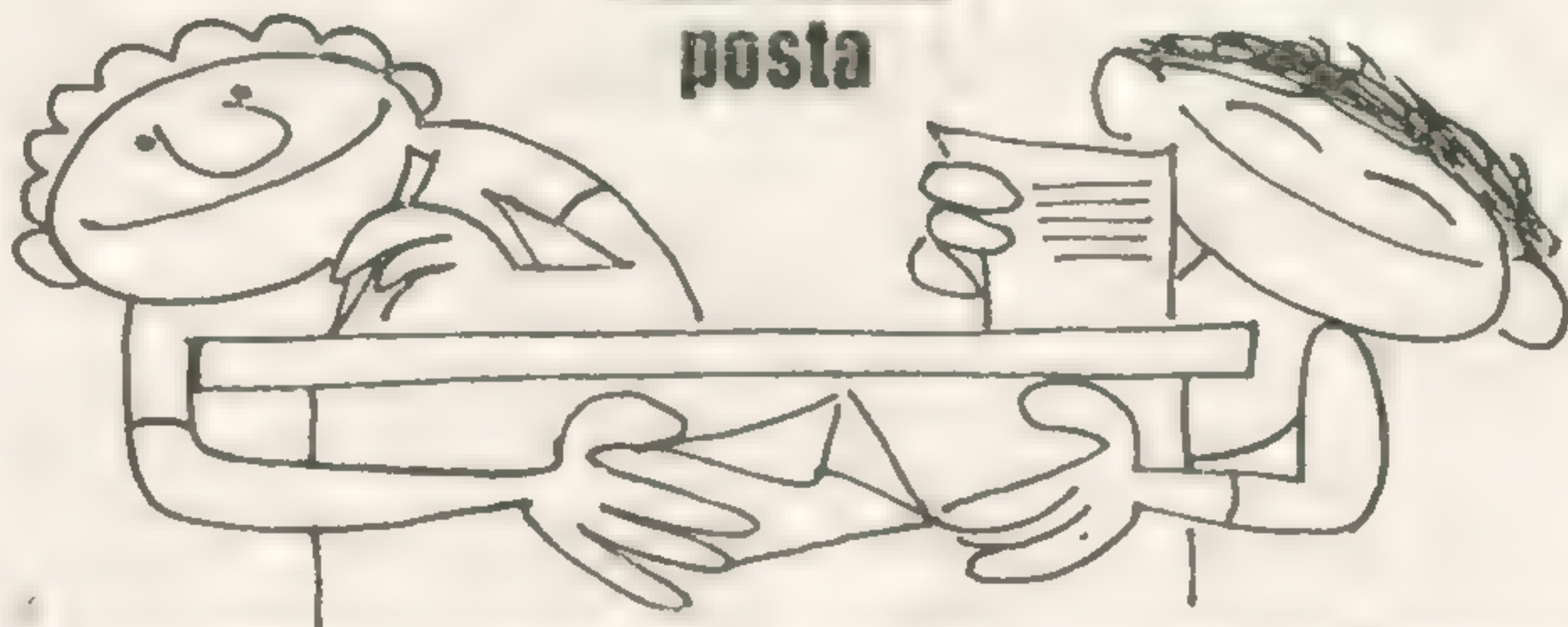
Nagykorú lettem — Most és mindörökké

Nem kaptam biciklit születésnapomra — Füstbe ment terv

Csak ne feleljek matekból — A Reményhez

Újra kezdődik a sulis — Őszikék

Pad alatti posta

VALASSZATOK PÁLYÁT!
JÖN az osztályfőnöki...

Add tovább!

Oké! Röppályát, autópályát
vagy focipályát?

Add tovább!

Lökött ökör! Életpályát! De
legalábbis egy iskolát...

Add tovább!

Te szelídített hiéna! Akkor is
a focipályán maradok! Azon
is meg lehet élni.

Add tovább!

Színésznő leszek, eldöntött
tény. Bárcsak ide is jönne már
egy filmrendező...

Add tovább!

No és ha jönne? Gondolod,
hogy éppen negyvenes lábú,
hórihorgas tiniket keres majd?

Add tovább!

Ne taposs ily kegyetlenül a
lelkivilágába! A tehetség a
fontos, no meg — most olvas-

tam' valahol — a beleérzőké-
pesség.

Add tovább!

Akkor én táncdalénekes aka-
rok lenni! Úgy beleérezem ma-
gam, mikor hallom a rádió-
ban, hogy: „Az vagy nekem,
mint télnék a hó”.

Add tovább!

Inkább abba érezd bele ma-
gad, hogy: „hülye voltam, mi-
kor szoltam...”

Add tovább!

A fellegek fölé vágyom!
Stewardess leszek, bejárom a
világot!

Add tovább!

Az a gyanúm, hogy „földi kis-
asszony” maradsz. Túl súlyos
nem lehet gépre szállni...
Ennyi nagyképű macót!

Add tovább!

Autóversenyző leszek, a Lau-
da! Tudjátok, milyen az: szá-
guldani?!

Add tovább!

Te honnan tudod? Csak nem
a Trabanttal volt részed ben-
ne? Bár azzal is fejre lehet
állni. Ám óva intelek, nem
mindenki ússza meg a „halál
árnyékát”.

Add tovább!

Rendőrnek megyek, nyomozó
leszek, mint Linda. Kár, hogy
érettségizni kell előbb...

Add tovább!

Akkor kezdheted is! Nyomozd
ki, hogy ki véste a padomra:
Ludwig, szeretlek. Ezt mégis jó
lenne tudni.

Add tovább!

Elárulom nektek egy titkomat:
minden vágyam, hogy költő
legyek. Itt a legutolsó művem:

„A lányok szépek,
szívem csupa remény,
habár jól tudom: az élet
nem leányregény.”

Add tovább!

Zökkenjetelek már vissza! Én
otthon, a fürdőkádban szoktam
álmodozni. Igaz, ott mindig
arra lyukadok ki, hogy űrha-
jós leszek. De mi a csudát ír-
jak erre a fránya jelentkezési
lapra?

Add tovább!

Én már döntöttem:
„Szakács leszek, nem titok,
rímet én is faragok,
és éhen sem maradok.”

Brrrrrrrrrr

Földi csoda

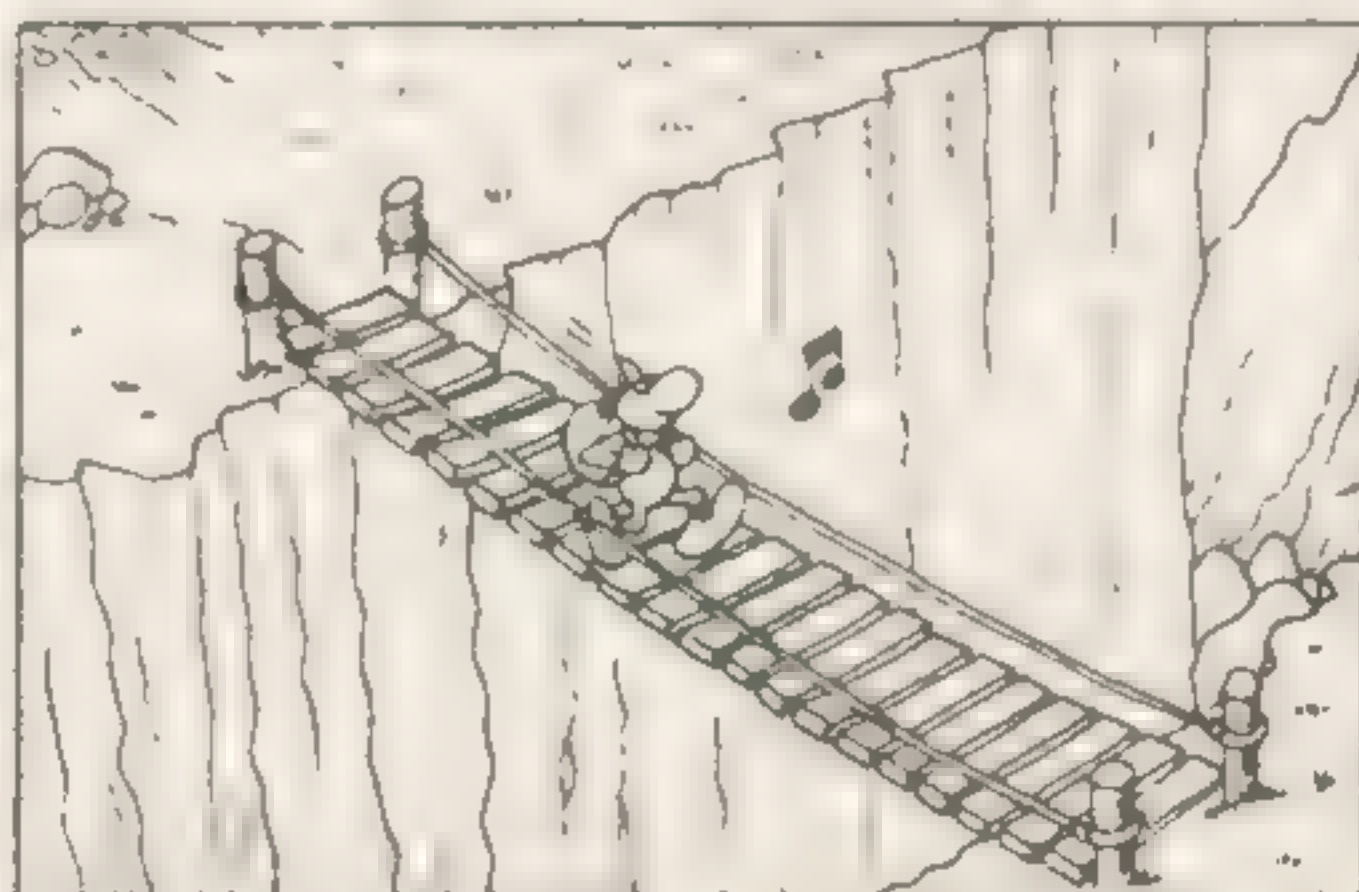
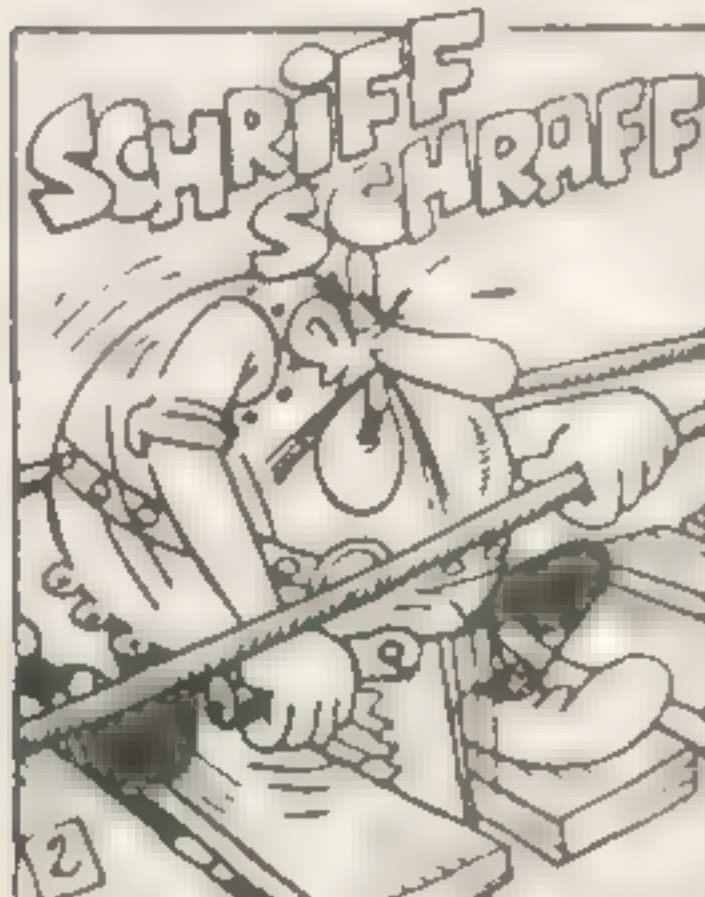
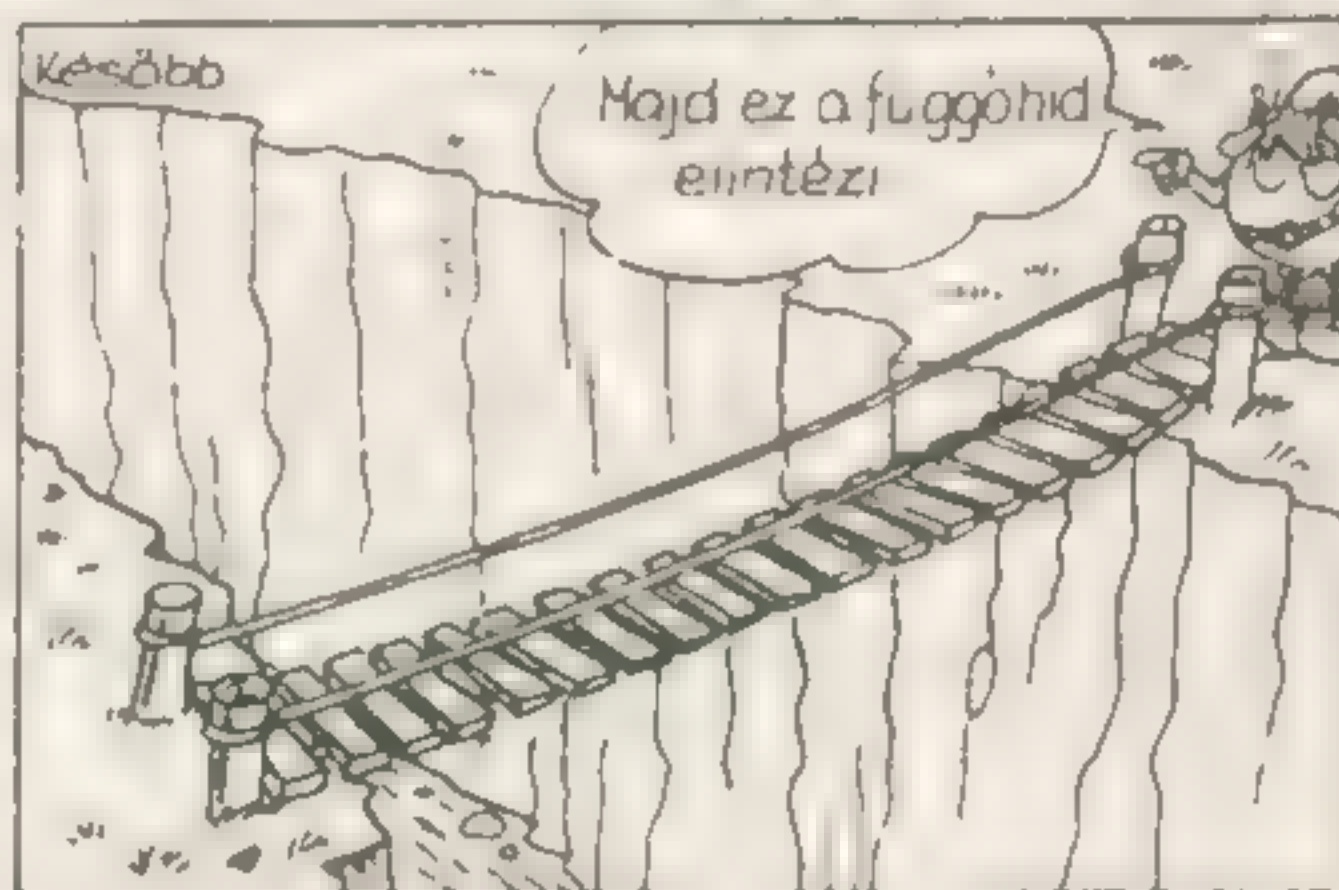
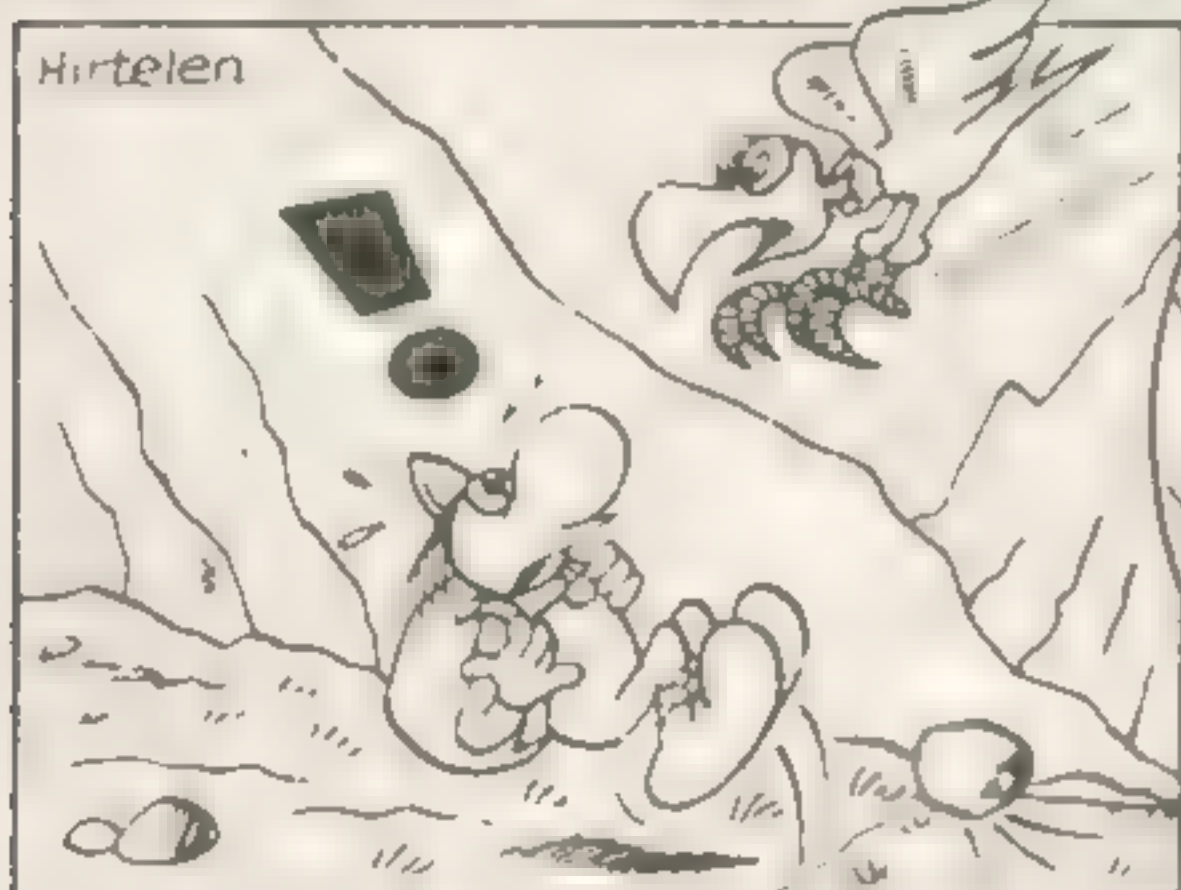
... És egyenesen a Marsról?

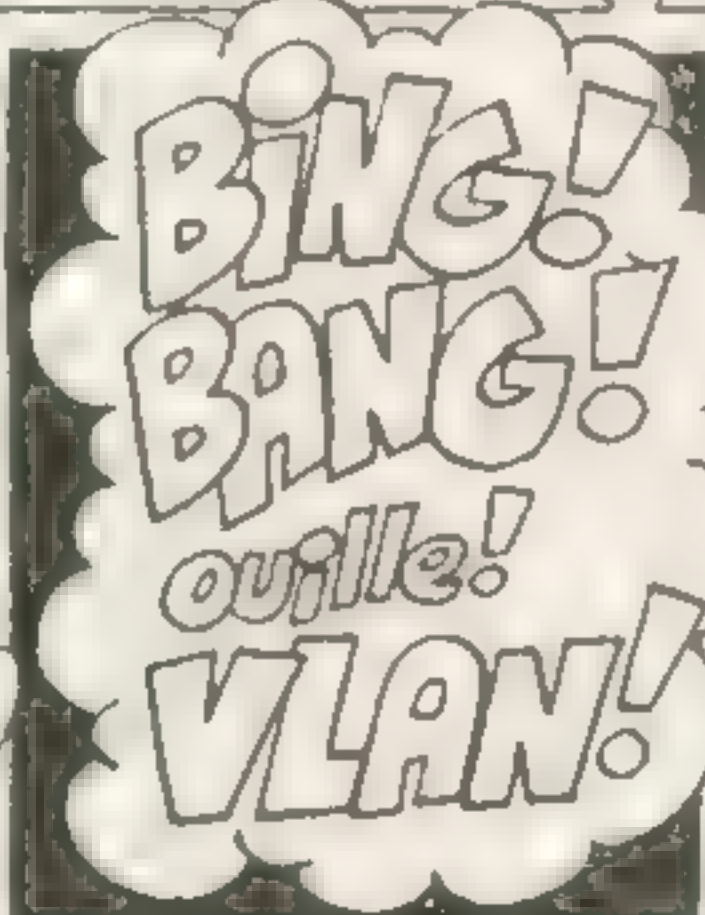
Vakares

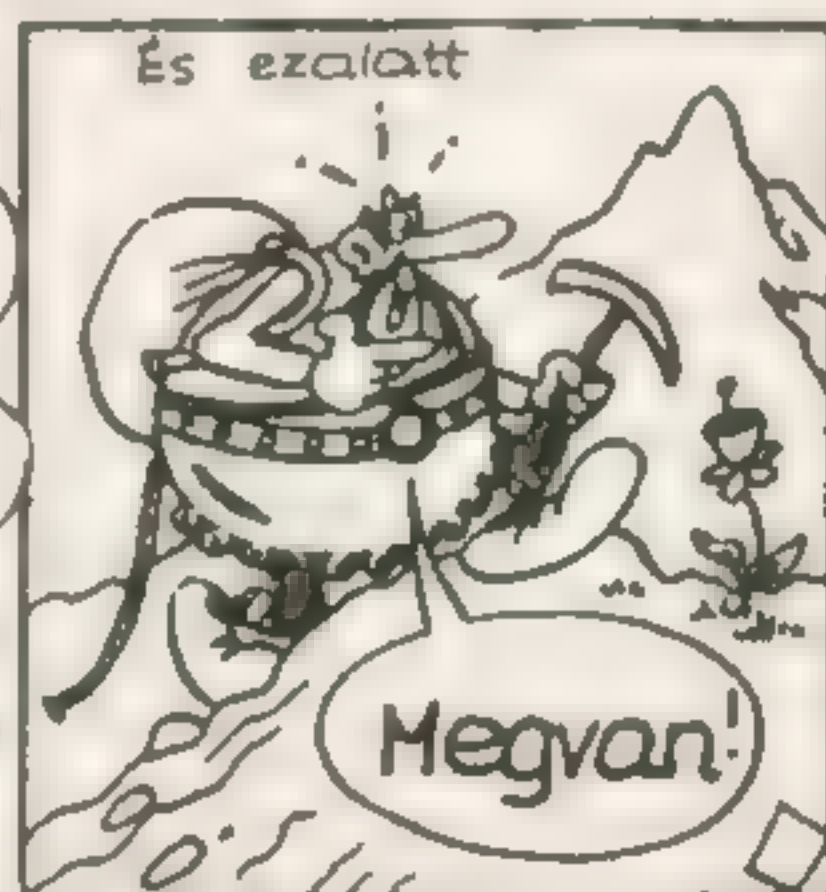
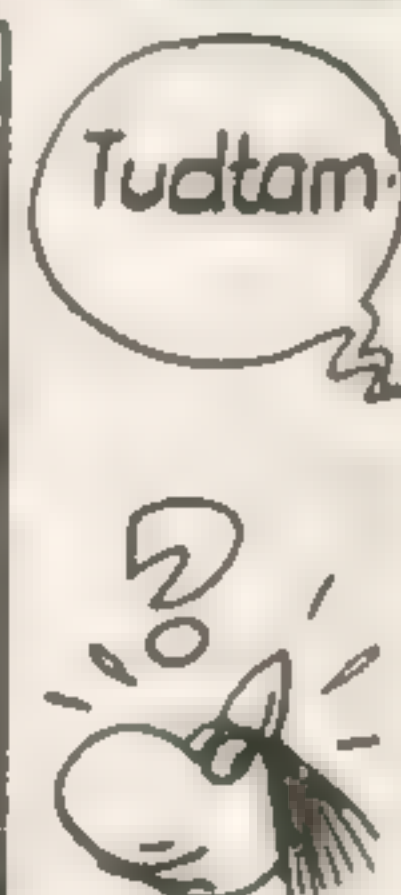
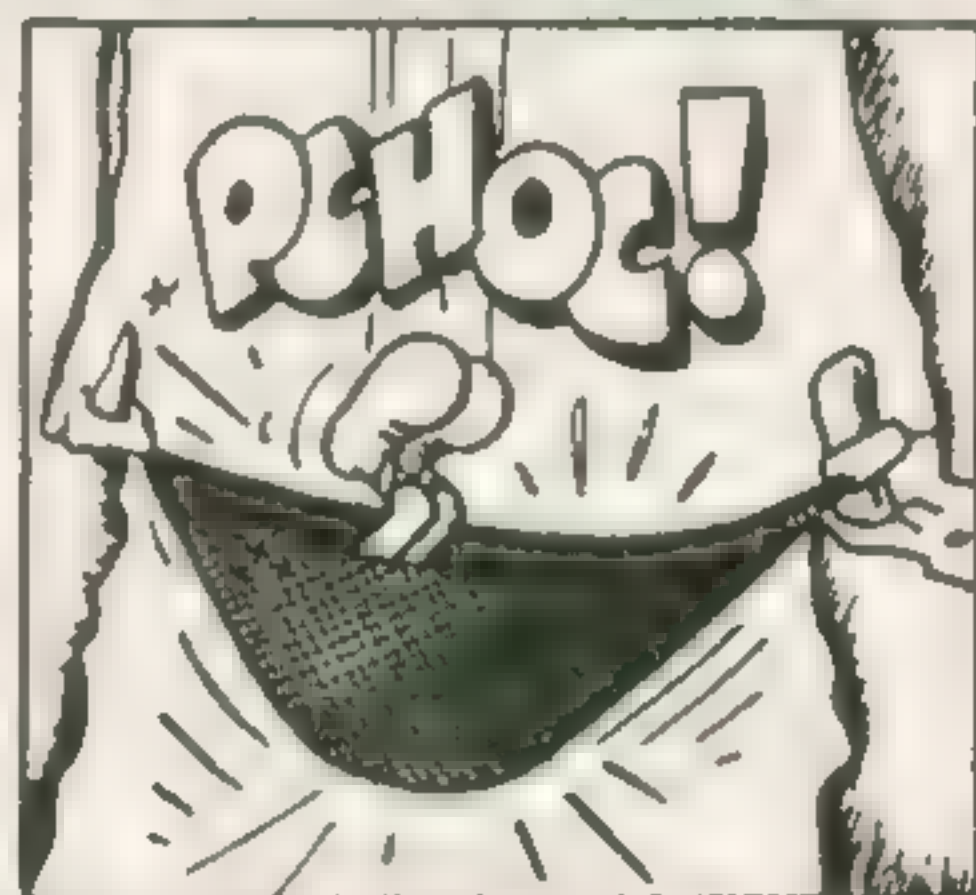
EBERKE

ÉS HORKOLKA

Hurra! Enyém a dicsőség!

Csak ne lenne olyan hosszú a visszaút!

Ebben a zsákocskában szárított éberkeszirom van. Főzhetsz belőle orvosságot a királynak!

És a jó remete ráadásul egy rövid utat is mutatott!

És nem-sokára

Itt van!

Bravo! Hát sikerült!

Gyorsan főzzük ki!

Kész!

Glou glou!

Issza már

Az a jó!

Fúj! Mi ez? Azt álmodtam, hogy alszom!

Teljes siker! A király felébredt!

Igazi hős vagy hogy egyedül dacoltál ennyi vésszel!

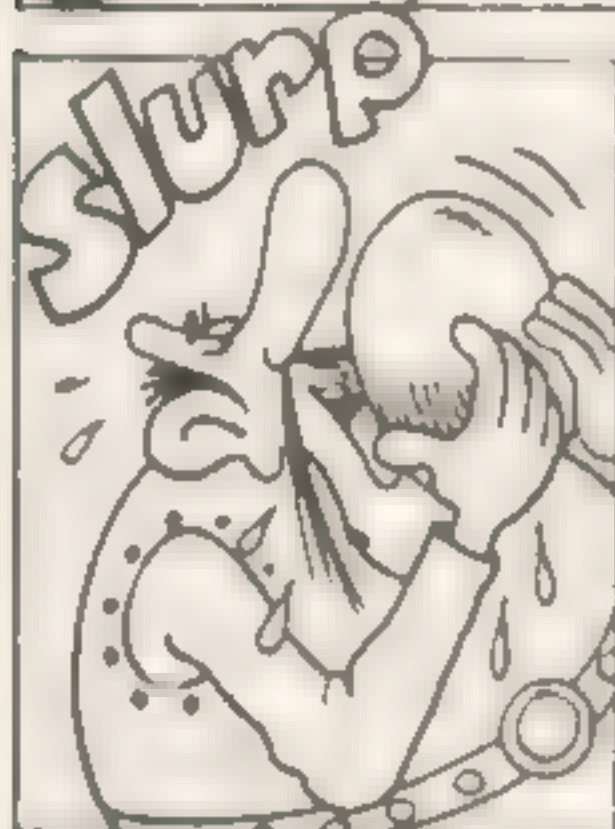
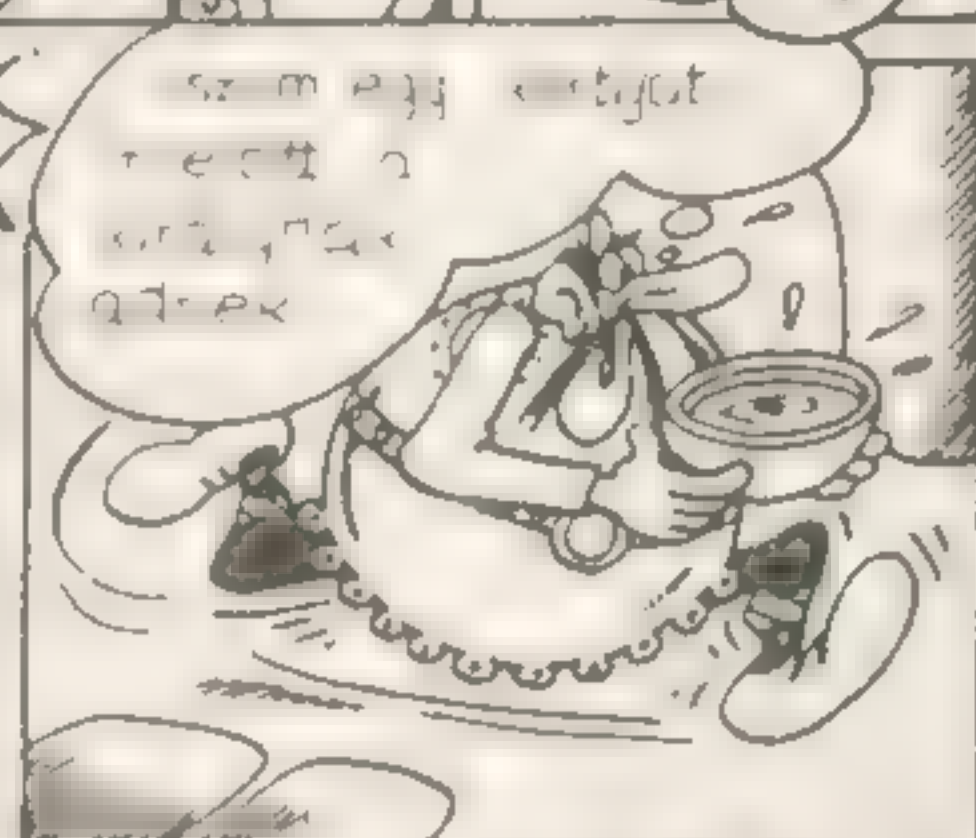
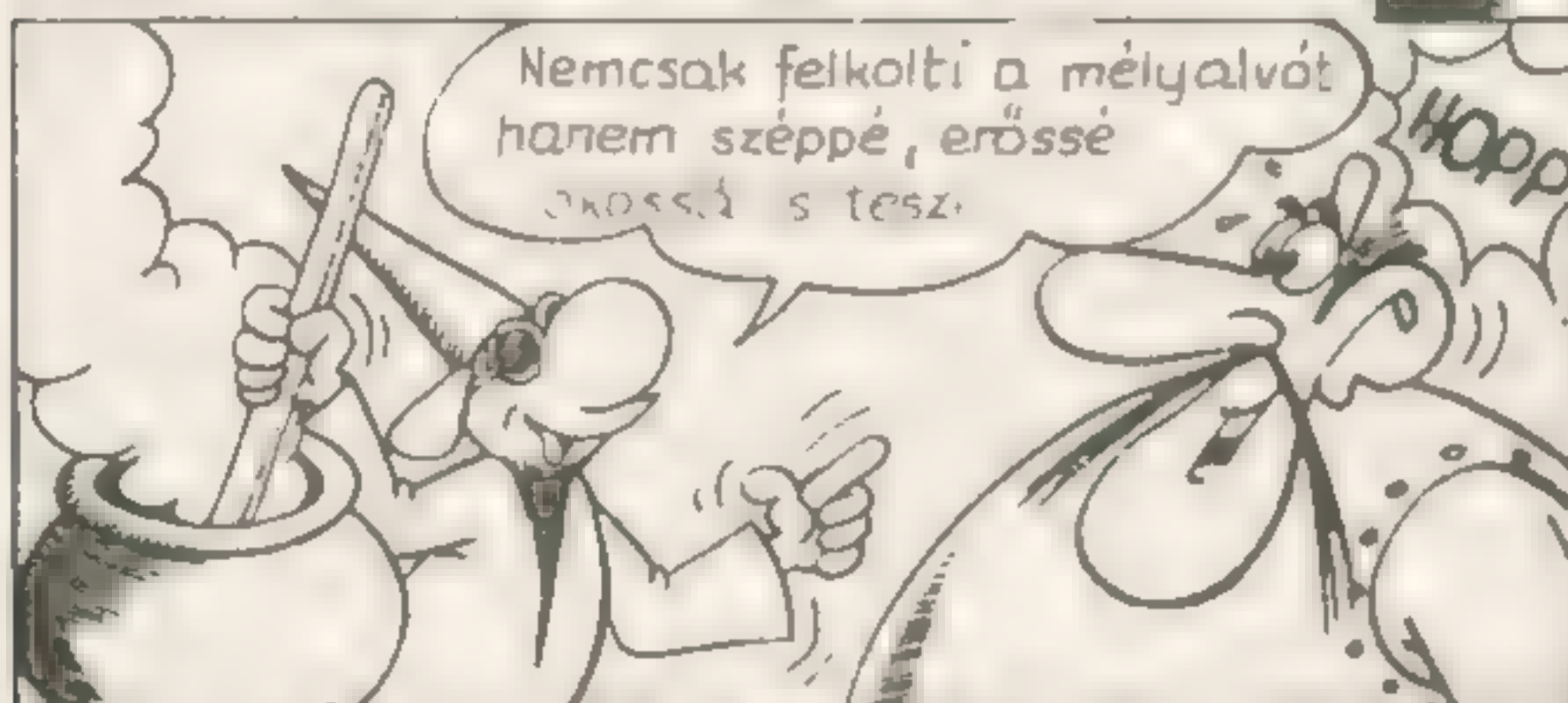
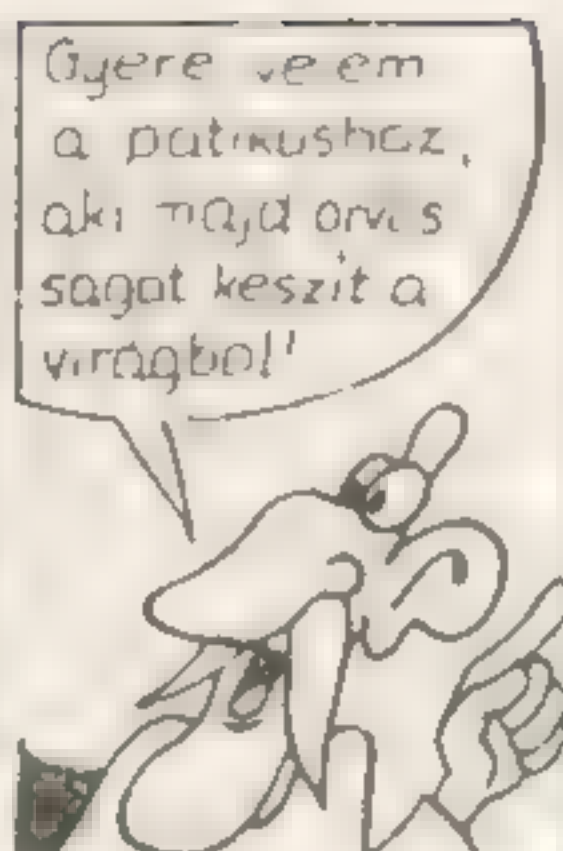
Az a beheimót is arra jart.

Vele van egy kis elszámolnivalóm! Segítesz nekem?

Hé! Toronyör! Harangszót! Megjöttem én, a hős!

Egy perc nyelvtan

A diák francia nyelvből vizsgázott. A tanár csak figyelte, majd a nagy hallgatás után így szólt:

— Fiam, te úgy beszélsz, mint egy született francia...

A diáknak egyszeriben felderült az arca.

— ...mint egy ma született francia — fejezte be a mondatát a tanár.

A tudományos intézet igazgatója külföldi vendéggel beszélget. Természetesen a tolmács mindkettőjük mondatait folyamatosan fordítja.

Az igazgató elégedett a tolmácsolással.

— Nagyon örülök kolléga, hogy ön ilyen jól beszéli a lengyel nyelvet.

A tolmács meghökken.

— A lengyel nyelvet? De hiszen én...

— Szóra sem érdemes! — szól közbe a vendég. A kolléga bolgárra fordítja a szöveget. Sebaj! En ugyan csehszlovák vagyok, de bolgárul is tudok...

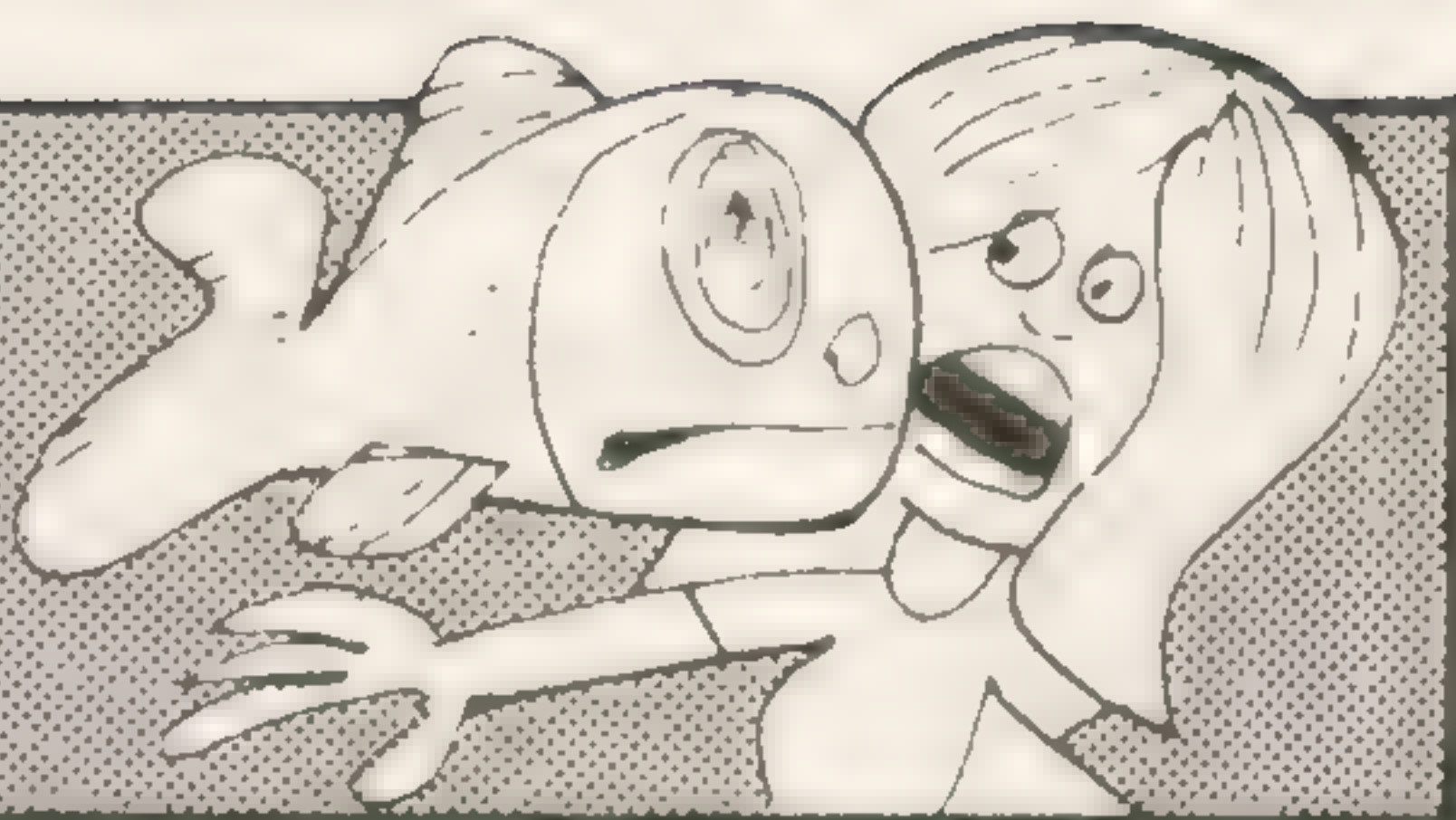
A tolmács majd elájul a meglepetéstől:

— Bolgárul? En biztos vagyok benne, hogy oroszul beszélek!

— Azt jelzi e számítógép, hogy szeretsz, csak nem mered bevallani...

Leánykérés

Ménkű Bernát hozzávágott egy marharépat Borz Stefániához, aztán megkérte a kezét. A fiúbrigád ugyanis répát egyelt a répa földön, a leánybrigád meg kukoricát címerezett a kukorica földön.

A dolog nagyjából így zajlott le:

— Zutty! — ez a marharépa volt.

— Jáháháháj! — ez Borz Stefánia.

— Kukucs, Stefánia! — ez Ménkű Bernát.

— Mi az, Ménkű? Bediliztél? — ez megint Borz. — Tudod, kihez vágdalj marharépakat?

— Ha margarétát egyel-nénk — mondta Ménkű — fix, hogy margarétát vágdalnék. Csakhogy ez itt répa föld. Mondd, Stefánia, akarsz a feleségem lenni?

— Nem.

— Ez az utolsó szavad?

— Ez az első szavam, de a többi ugyanígy hangzik.

— Rendben van, Borz. Akkor addig hajigállak marharépával, amíg igent nem mondasz.

Borz Stefánia este jelentkezett a tábor vezetőjénél.

— Tessék engem azonnal áthelyezni a medertisztogatáshoz. Már csak a répaegyelés érdekében is.

A tábor vezetője elég furcsán nézett.

— Rendben van, Stefánia, csak hogy a medertisztogatás nem virágkorzó, feltöri ám a markod.

— Boldogabb ember vagyok tíz hólyaggal a tenyere-men, mint egy hólyaggal az anyakönyvvezető előtt.

A táborvezető még az eddigieknél is furcsábban nézett.

Másnap délben Ménkű Bernát az áthaladó bárkából egy tükörpontyt vágott a medertisztogatásban térdig elmerült Borz Stefániához.

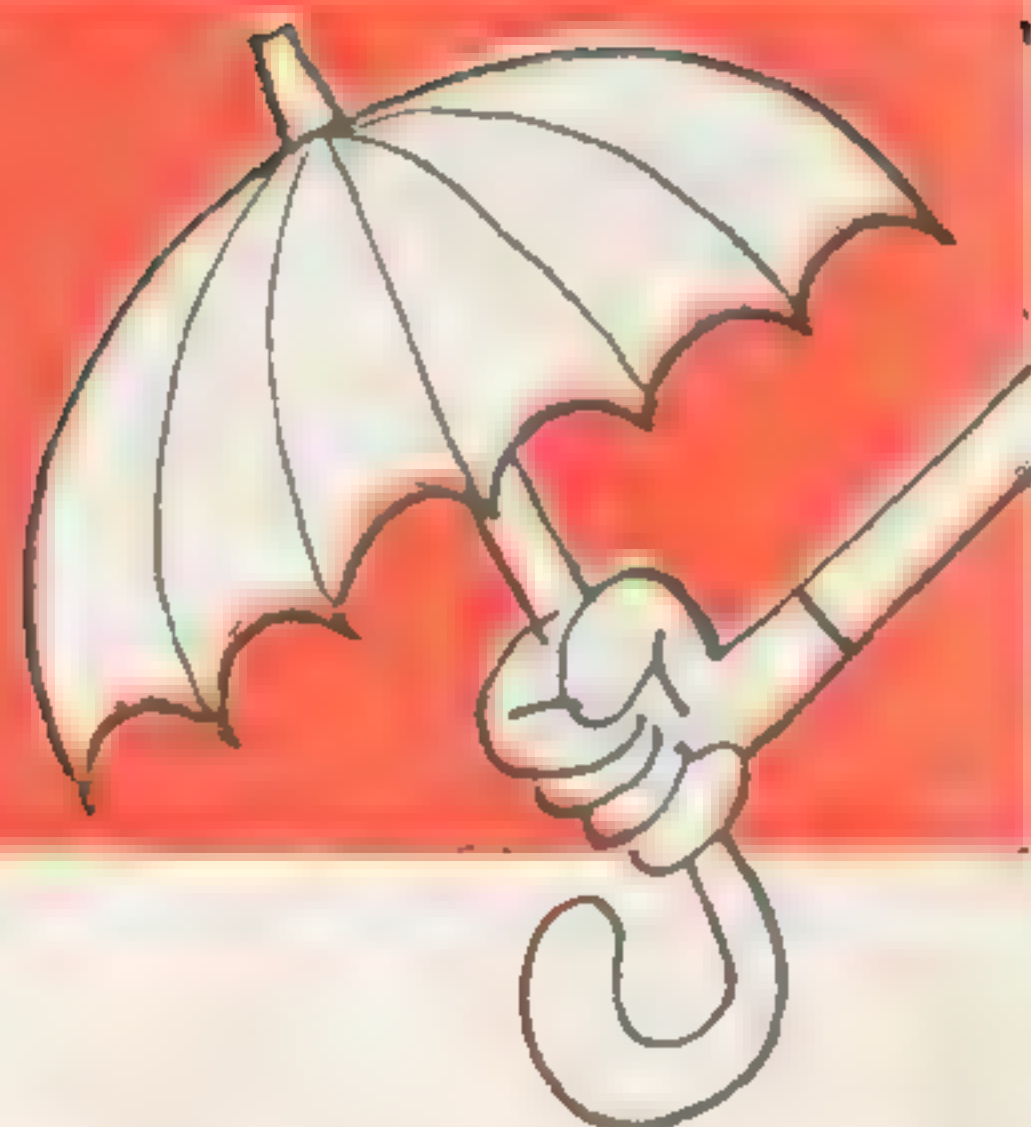
— Pláccs! — ez a tükörponty volt.

— Jáháháháj! — ez Borz.

— Kukucs, Stefánia! — ez meg Ménkű Bernát.

Mert a magasan lobogó érzelem nem ismer akadályokat. Különösen, ha halászbrigád is működik a téeszben...

Dorútabletták borús időre

A MAGAM KÁRÁN...

Pityut megcsípte a táborban a hülyelég, a doktor előhúzta a fecskendőt, adott neki egy injekciót.

— A mindenségit — ámult Pityu. — Nem is éreztem semmit. Hogyan tetszett csinálni?

— Hja, fiacskám — mondta a doktor —, azelőtt én állatorvos voltam. És a pácienseim harapni is tudtak.

BUNYÓ

Két srác összegabalyodva püföli egymást a porban. Jön a táborvezető, felráncigálja őket.

— Micsoda dolog ez? — rivall rájuk. — Ti itt verekedtek?

— Szó sincs róla. Éppen szét akartuk választani egymást.

PÓTVIZSGA

— Erre a kérdésre két helyes válasz lehetséges — mondja a tanár. — Te történetesen a harmadikat választottad.

TITKOS

Számháború van a táborban, az egyik harcos lihegve érkezik a főhadiszállásra.

— Titkos üzenetet hoztam! — kiáltja.

— Na és? Mi az a titkos üzenet?

— Gőzöm sincs. Annyira titkos, hogy még nekem sem mondták meg.

VÁLASZTÉK

— Mi az, amit iszol? Kávé vagy tea?

— Fogalmam sincs. A szakács nem mondta meg.

VIZ

A vizitábor vendége, egy vén tengeri medve kalandjait meséli.

— Képzeljétek el, egy alkalommal hajótörést szenvedtünk az óceán kellős közepén. És én tizenhat teljes napig éltem egyetlen doboz szardínián.

— Rémes lehetett — sóhajt az egyik srác. — És nem félt a bácsi, hogy leesik róla?

ÉPÍTŐTÁBOR

— Tudja már a brigádvezető, hogy bedőlt az árok?

— Éppen most ássuk ki, hogy megmondhassuk neki.

KLASSZIS

— Tudsz úszni?

— Olykor.

— Hogyhogy olykor?

— Csak ha vízben vagyok.

KÖTÉL

Nagy ünnepi verseny a táborban, tekintélyes nézősereg előtt. Nagyban folyik a kötélhúzás, egyik csapat balról erőlködik, másik csapat jobbról erőlködik.

— Tessék mondani — érdeklődik egy nénike a szurkolók közül —, nem lenne egyszerűbb, ha inkább elvágnák?

AKADÁLYVERSENY

Az őrs a következő akadályhoz érkezik.

— A feladat meglehetősen bonyolult — mondja az őrsvezető. — Hidat kell vernünk a patak fölött. Hadd halljam, kinek van valami javaslata?

Hosszú csend, végre megszólal az egyik tag:

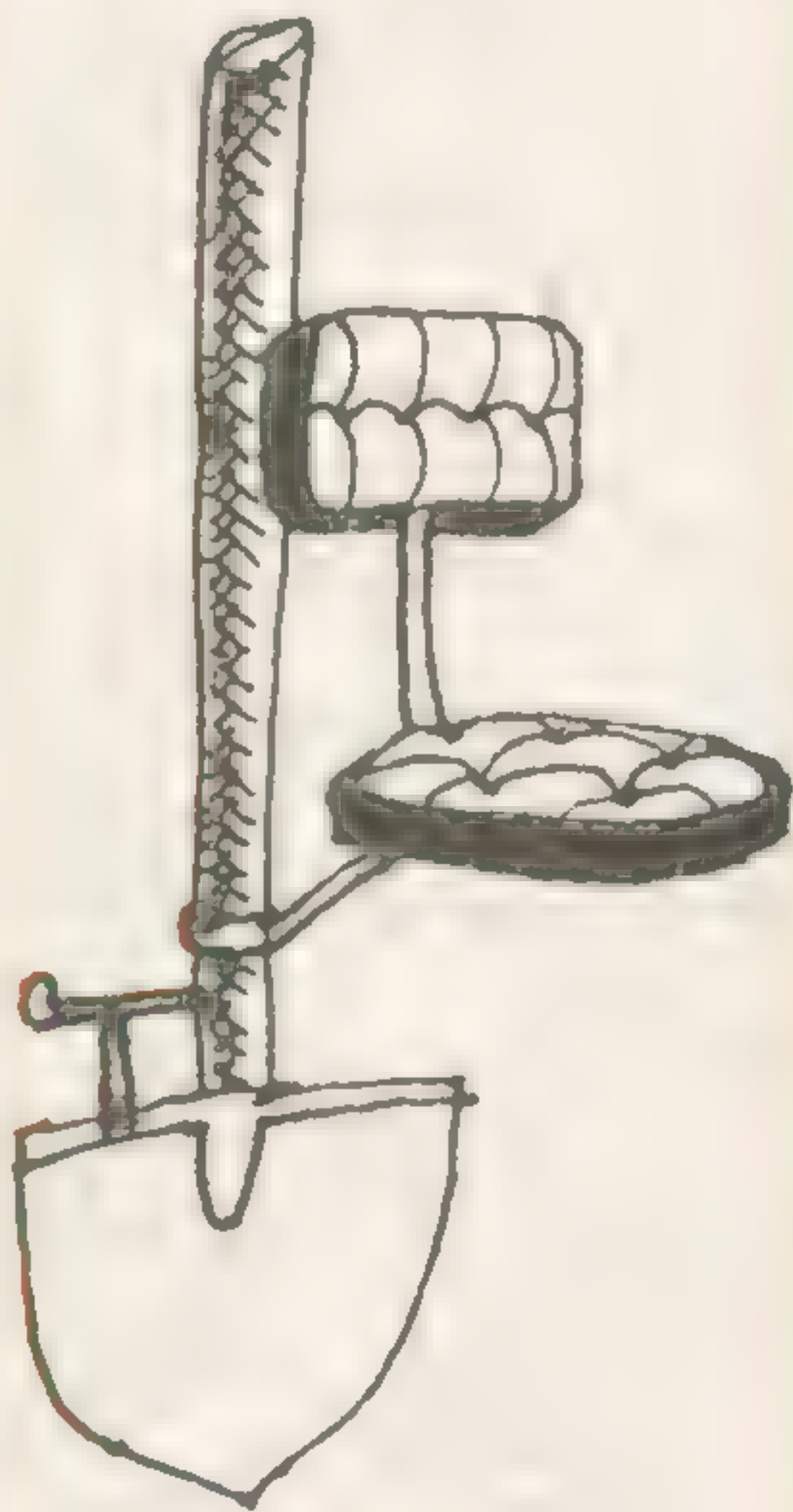
— Talán okosabb lenne, ha a hidat nem a patak hosszában vernénk, hanem inkább keresztben.

MUNKAKEDV

— Hertelendi — mondja a brigádvezető —, te folyton csak lógsz.

— Na és? — vonja meg a vállát Hertelendi. — Még mindig jobb, mintha semmit sem csinálnék.

Ülőásó

KINCSES
SZIGET

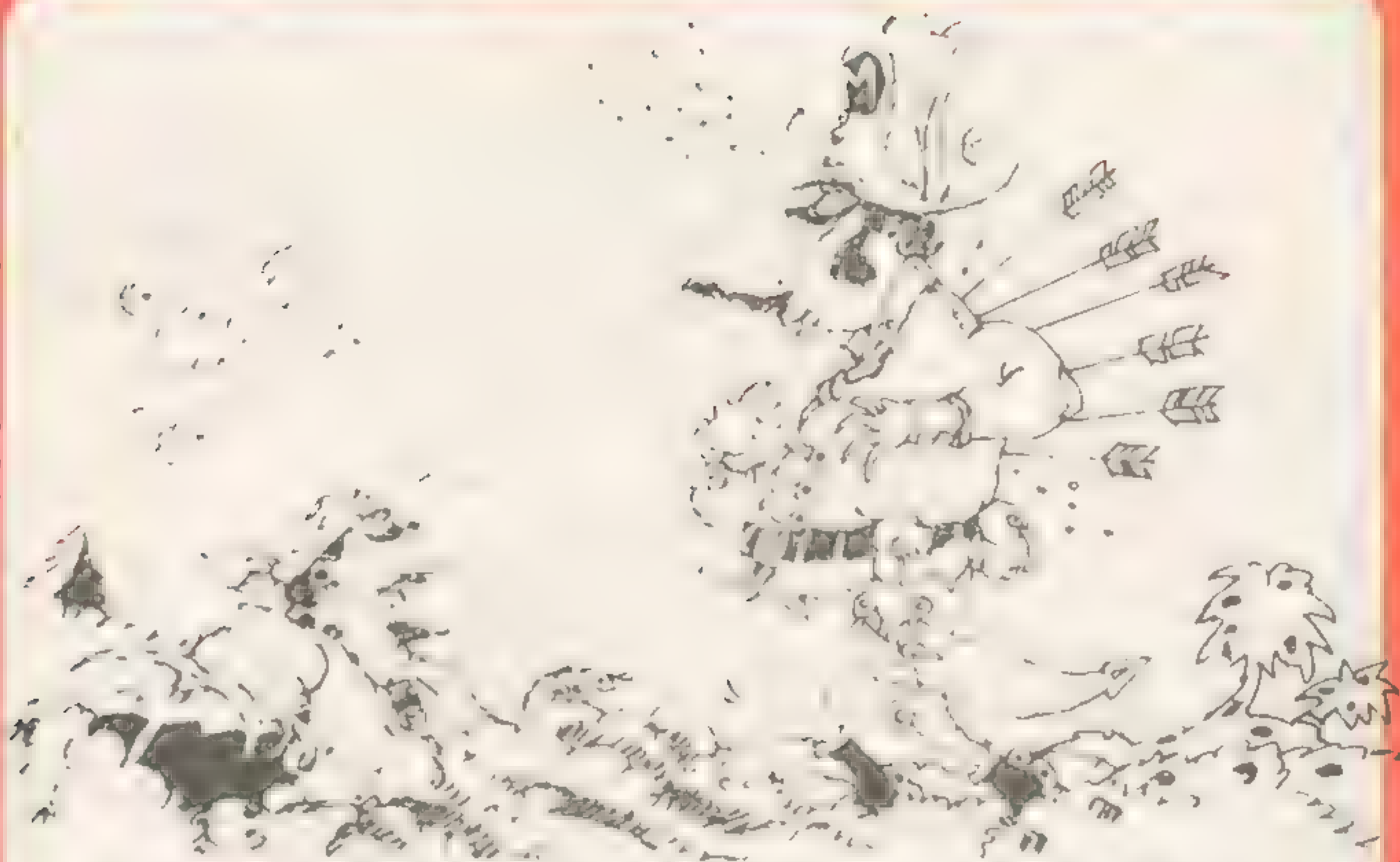
— A fenébel! Már megint csak olaj!...

— Nekem az az érzésem, hogy készülődik valami a hátam mögött!...

— Végre teljesült a gyermekkori álmom!

— Miből gondolja, Drake kapitány, hogy valaki őrzi a kincset?

— Juhé! Százas papírzsebkendő!

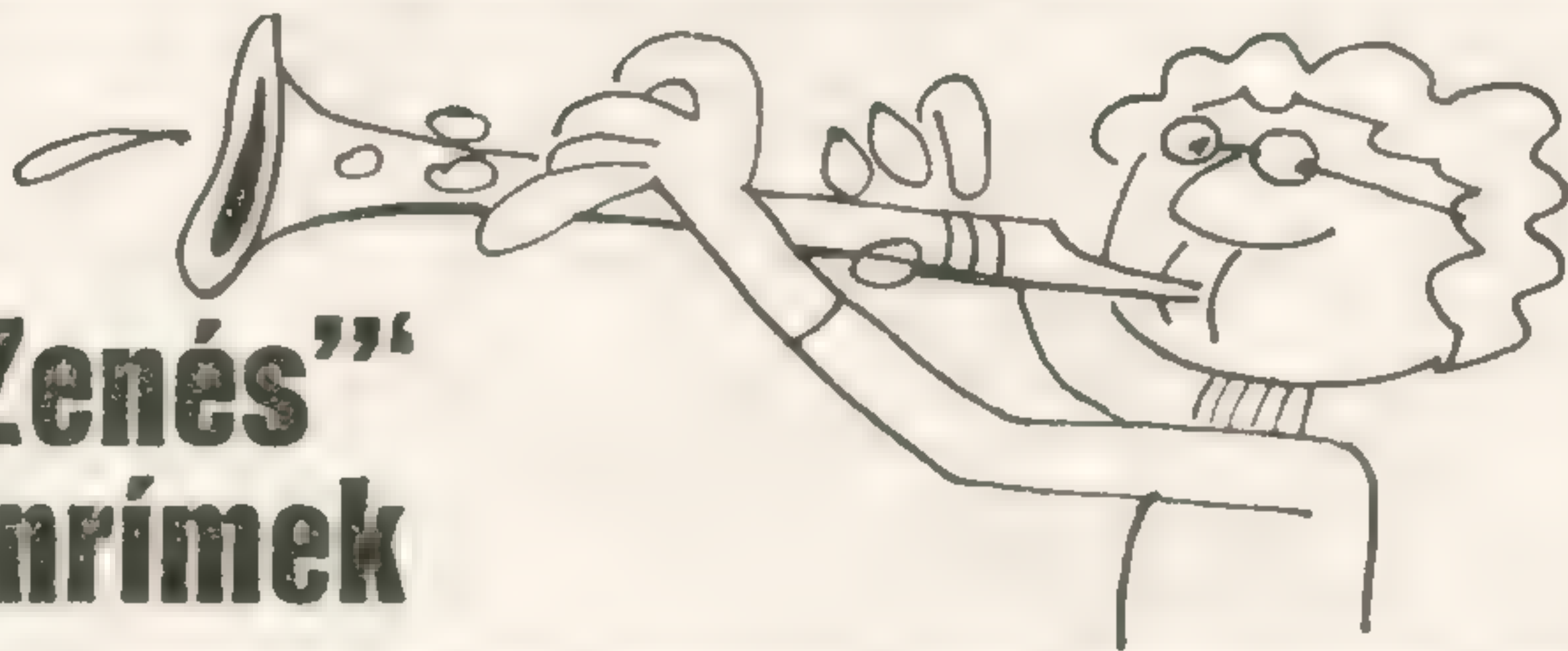

— De legalább aranyhal?!...

— Van egy bizonytalan érzésem, hogy valaki megelőzött...

„Zenés” kínrímek

OBOÁS

Háztetője ha beázik,
vízzenét oboázik.

GORDONKÁS

Lazulnak a hordódongák,
ne nyúzzad hát a gordonkát!

HÁRFÁS

Nem nyílhúr a hárfa húrja,
ne tüzelj az árva úrral!

NYENYERÉS

Nem alszik a nyanya, éber,
játssz altatót nyenyérével!

KURTÓS

Forró zsírban tojást üt fel,

fújhatja a vadászkürttel...

XILOFONOS

Jutott neki kiló tönhal,
nem fogta azt xilofonnal.

ZONGORISTA

Felszökött a sombor ára,
nem telik majd zongorára!

FLÓTÁS

Zúg a fejem, reggel óta
egyfolytában zeng e flóta.

CSÖRGŐS

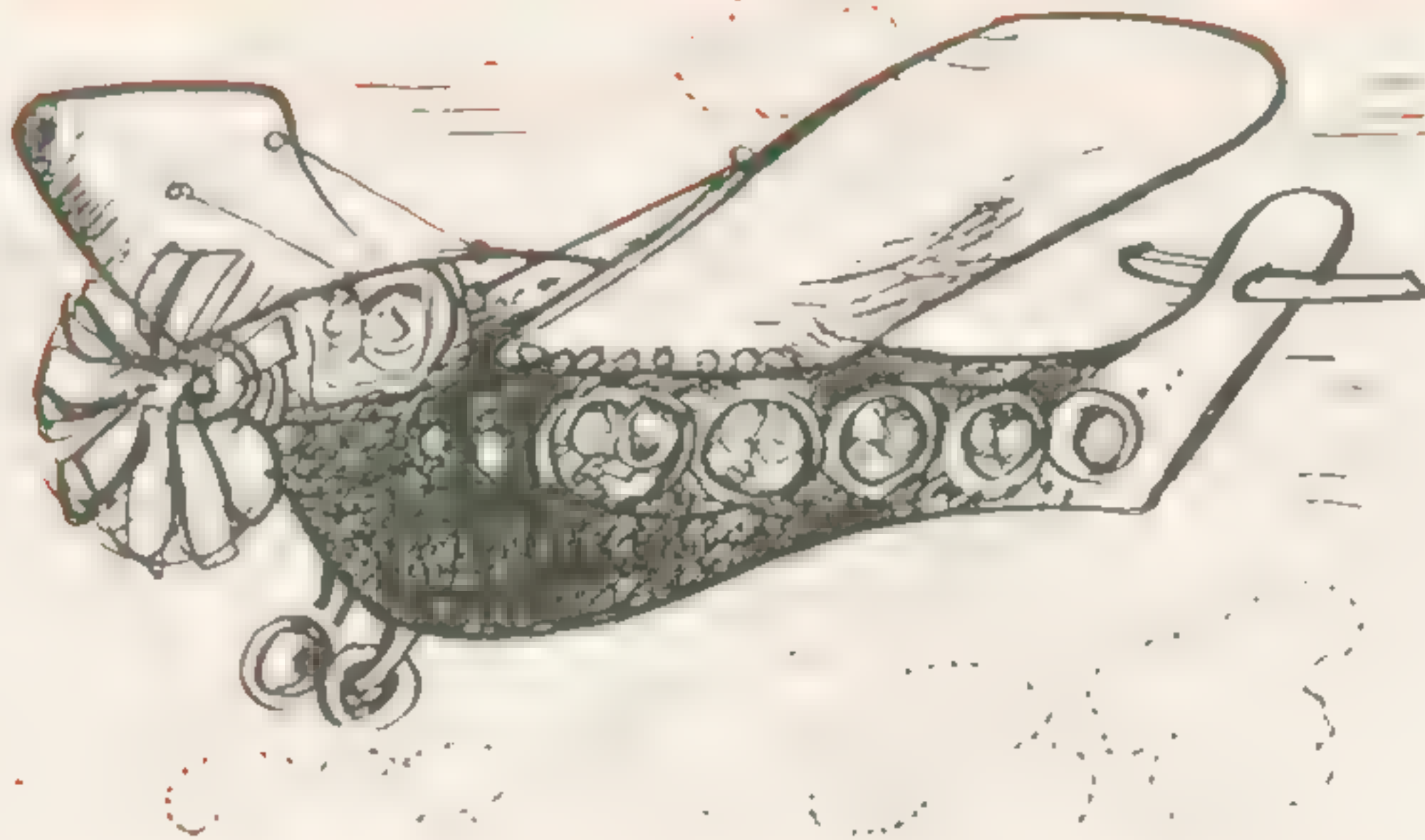
Felvágtad, s a dinnye tök lett,
mért nézted azt rumbatöknek!

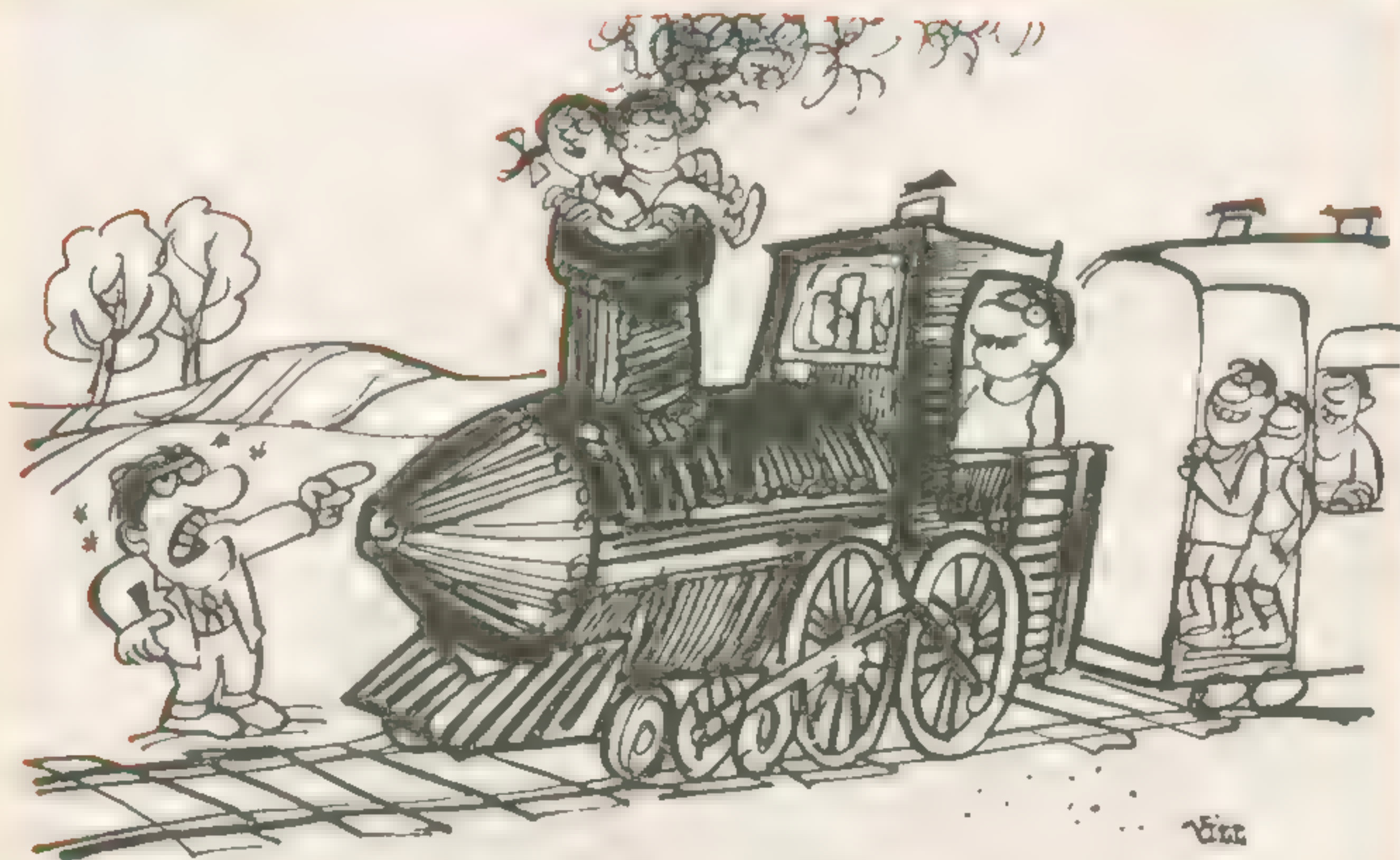
Muzikális „topogó”

Osztálykirándulás

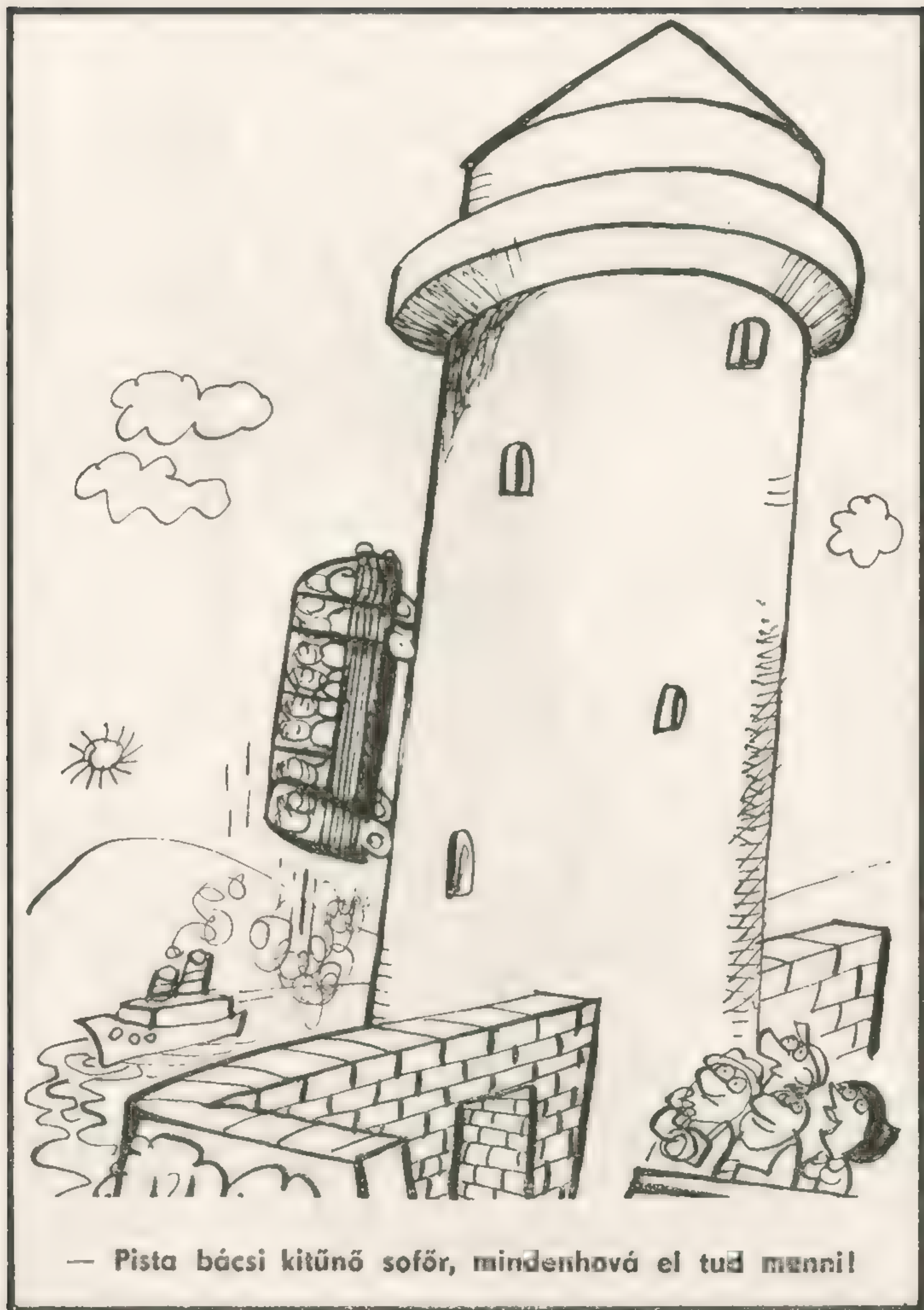
— Összedobtuk technikaórán, mert untuk a buszozást!

— Azonnal visszamentek a többiekhez!

— Oda tessék nézni, tanárnő! Kovács megint külön ment a csoporttól

— Pista bácsi kitűnő sofőr, mindenhová el tud menni!

-- Ez szörnyű, Gizi néni most is feleltet!

Ennél olcsóbban már senki nem tud kirándolni, fiúk!

Leszerelt felszerelés

Só Zebulon táborba indult, de teljesen tanácstalan volt, mit csomagoljon, mit vigyen magával?

A Dédi szerint feltétlenül vigyen plümöt (lábdunyhát), merthogy hűvösek a hajnalok. Apó szerint semmi meglepetés nem érheti, ha magával viszi az új lexikonokat, A-tól Z-ig. Ha gond van, hát csak fellapozza és már meg is van a válasz. A mama már praktikusabb volt. Nem válaszolt, csupán elkezdte beszerezni a konzerveket és két 1976-os év-

járatú áfonyalekvárt. A papa a térképészeti boltokat járta, és a primőr térképeket vásárolta. (Bár benne is felötlött a nagy kérdés, hogy igazán szükség van-e az Alaszka flórája című kis képes virágatlaszra?)

A nagybácsi máris áthozott három különböző színű ernyőt, mert hogy csapadékosnak ígérkezik a nyár, s vajh, ki tudja, melyik szín passzol Zebike új strandpapucsához?

Száz szónak is egy a vége, nem beszélve a százféle tanácsról, és a kétszázféle tárgyról, amit e bülbül szavú gyermeknek összehordtak a rokonok, barátok, ismerősök és a ház lakói, annak reményében, hogy míg tart a tábor, addig sincs itthon a gyerekek.

A család éppen az után érdeklődött: ennyi holmit mikor, mennyiért lehet elszállíttatni, amikor Zebike, a család réme és kedvence befutott a lakásba:

— Jaj, elnéztem a dátumot, most, azonnal indulni kell a táborba!

...Így azután csapatvezetőjét az állomáson két derék vasutas élesztgette, miután meglátta teljes tábori felszerelésében Só Zebulont. Akin egy „fecske” volt csupán, és hóna alatt egy kétkilós vekni.

A siker titka

— Bitang meleg van! — mondta a deltás Nosedá és ledobta a fürdőköpenyét. Ránézniem egy pillanat műve volt. Elájulnom egy másiké. Ami a deltás Nosedából ki-látszott, alul-felül tiszta egy tetova volt. Felül átlőtt szivek, csókolózó galambok, pipázó holland parasztok, lejjebb pi-pázó szivek, átlőtt galambok, csókolózó parasztok, atyavi-lág.

— Arra gondoltam, hogy a reklámszakmát választom — mondta a deltás Nosedá. — Kiadom a bőrfelületemet az állami hirdetőnek négyzetcen-timéterenként egy százasért. Később bővíthetném az üzle-tet, mert még növésben va-gyok. Amellett a lányokat is vonzza.

— A lányokat? — hörög-tem. — Ez?

— Még gyönyörű — mo-solygott idiotikus fölénnyel a deltás Nosedá. — Csak fi-gyelj.

Tíz perc sem telt bele, és olyan csaj muzsikálta magát a deltás Nosedához, hogy két-szer lenyeltem az ádámcsut-kámat. Ha azt mondom, hogy a milói Vénusz nyamvadt ház-

tartási keksz volt hozzá. ké-pest, még nem mondtam sem-mit.

— Te gyere most velem — fuvolázta, akár a bülbül.

— Hová a francba? — kér-dezte lágyan a deltás.

— Csak ide a bozótba.

A két szemgolyóm össze-koccant.

— A bozótba? — mondta Nosedá. — Mehetek éppen.

Caplatott a lányka után és időnként visszasandított rám, hogy na ugye...

Közvetlenül a bozót előtt a leányka fékezett és süvölteni kezdett:

— Őcsi! Őcsiii!

A bozótból bunkó kis kra-pek dugta elő busa fejét.

— Mi van?

— Idehallgass, ha nem eszed meg a spenótot, te is ilyen randa leszel, mint ez az idióta.

És Nosedára mutatott az uj-jával.

Láttam már egy-két ujjat a magam idejében, szóval ne-kem elhihetitek: ez az ujj az-tán ujj volt az ujjak között.

A milói Vénuszé maximum, ha prézlisnudlinak mehetett el mellette.

Arthúr

ROBINSON KALAND

Fel a kezekkel!

Nincs is fegyvere? Akkor
nem is Kampós kapitány
küldte a kincsekért!

Talán mondja
érthetőbben!

Néhány hónappal ezelőtt fogoly
voltam a kegyetlen Kampós kalóz-
kapitány hajóján...

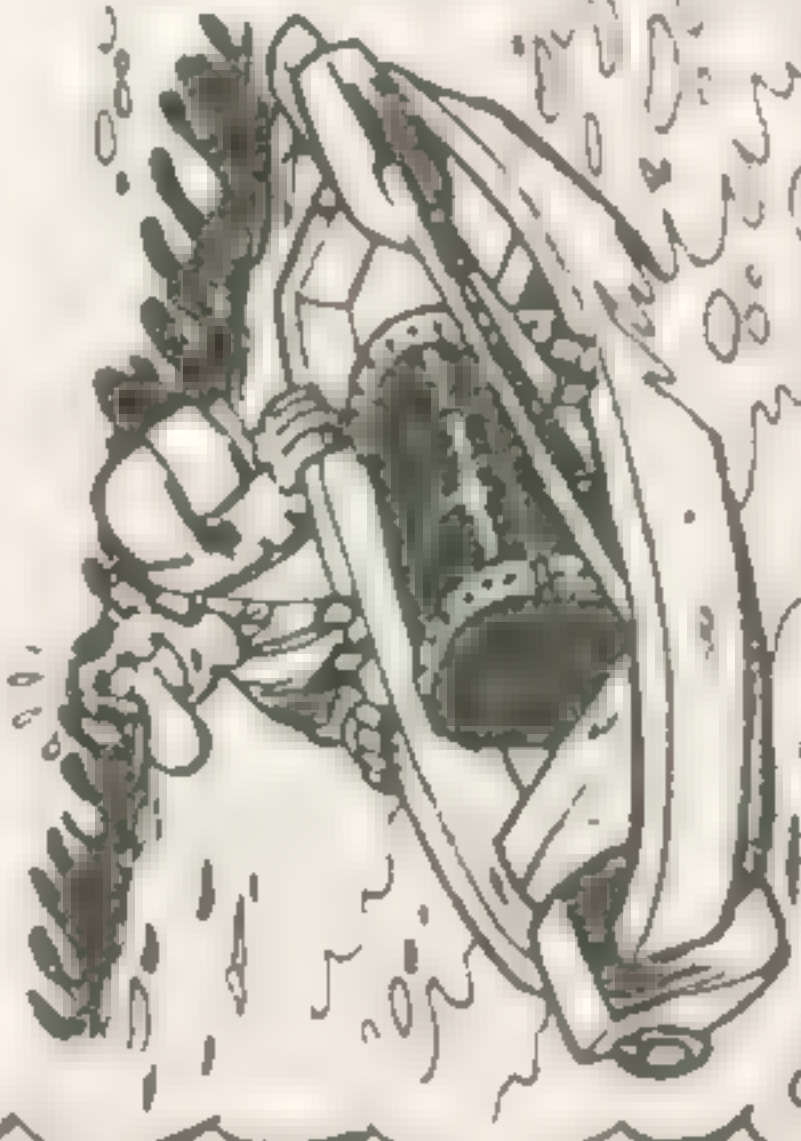
És aztán?

Egyik éjjel sikerült meg-
szoknom, s magammal
és hoztam a kincset!

Hajnalban erre a szigetre vetődtem, s azóta itt élek...

Robinson vagyok!
És maga?

Artúr vagyok! Az
az érzésem, ismerem magat!

A szigeteri megmentettem
ennek a bemszültöttnék az életét, azóta a barátom!

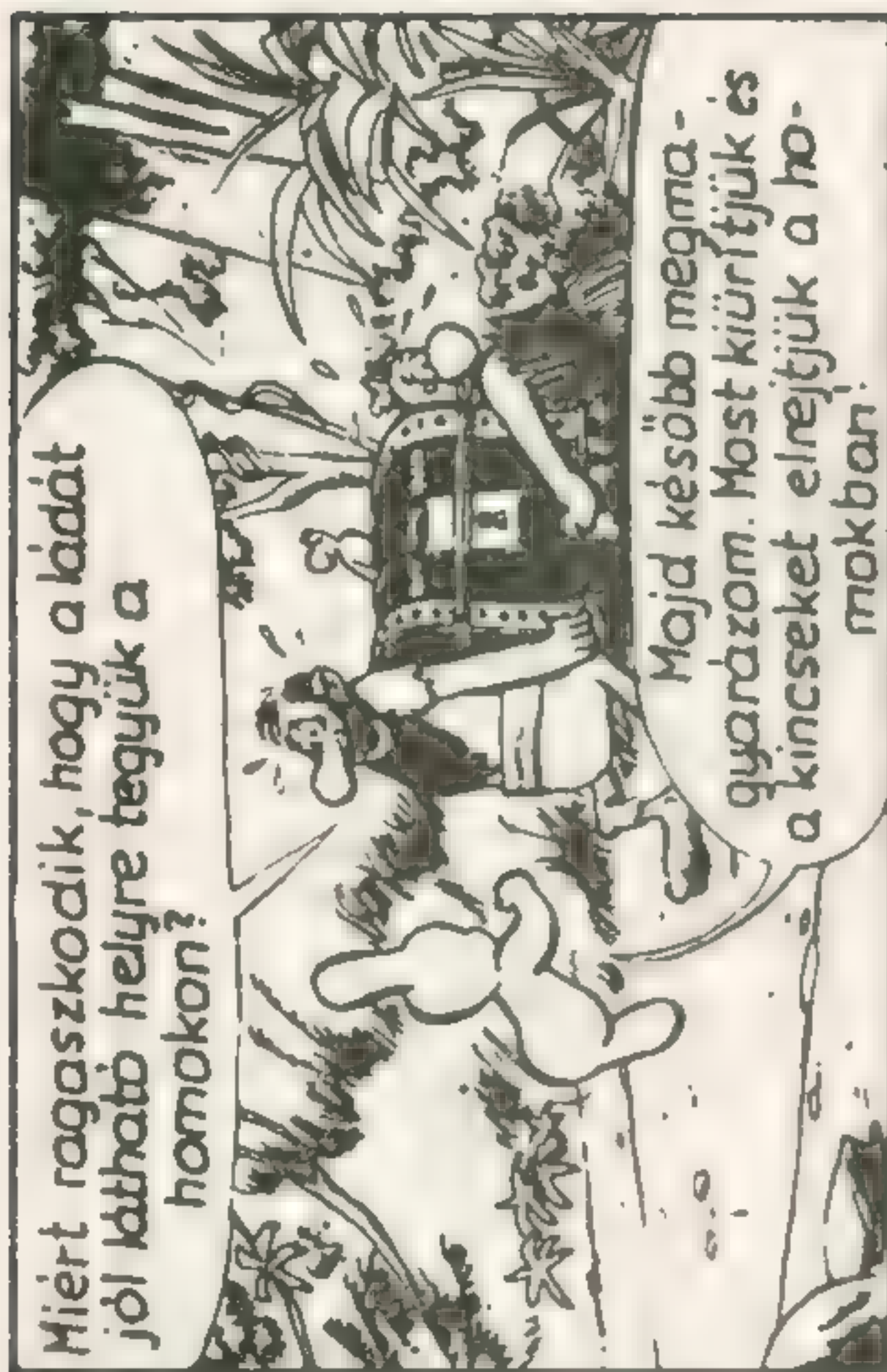
Fogadjunk hogy
Pénteknek neveztél!
Nem sokat tévedett!
Szombatnak hívom,
mert akkor találkoztam vele.

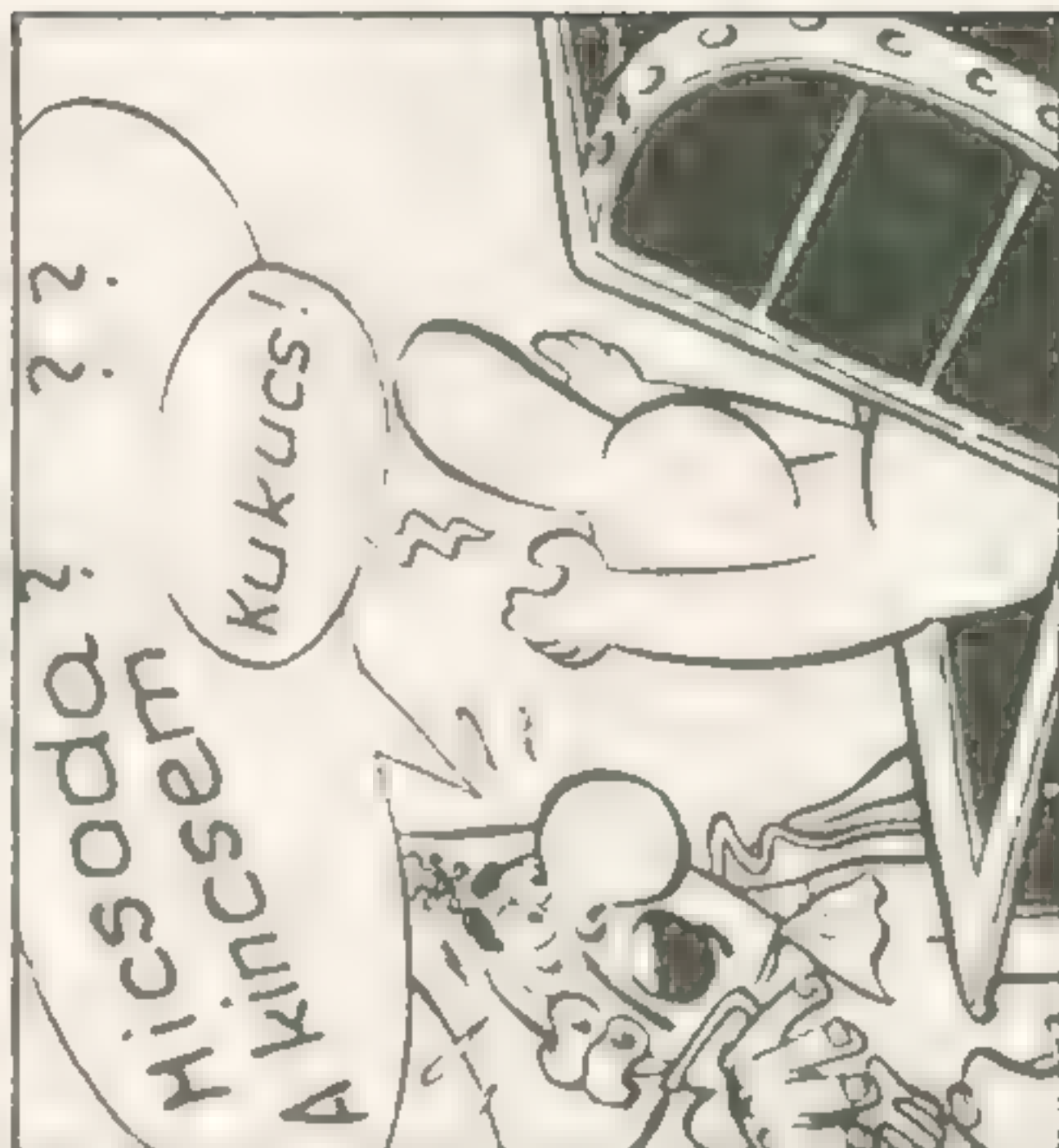
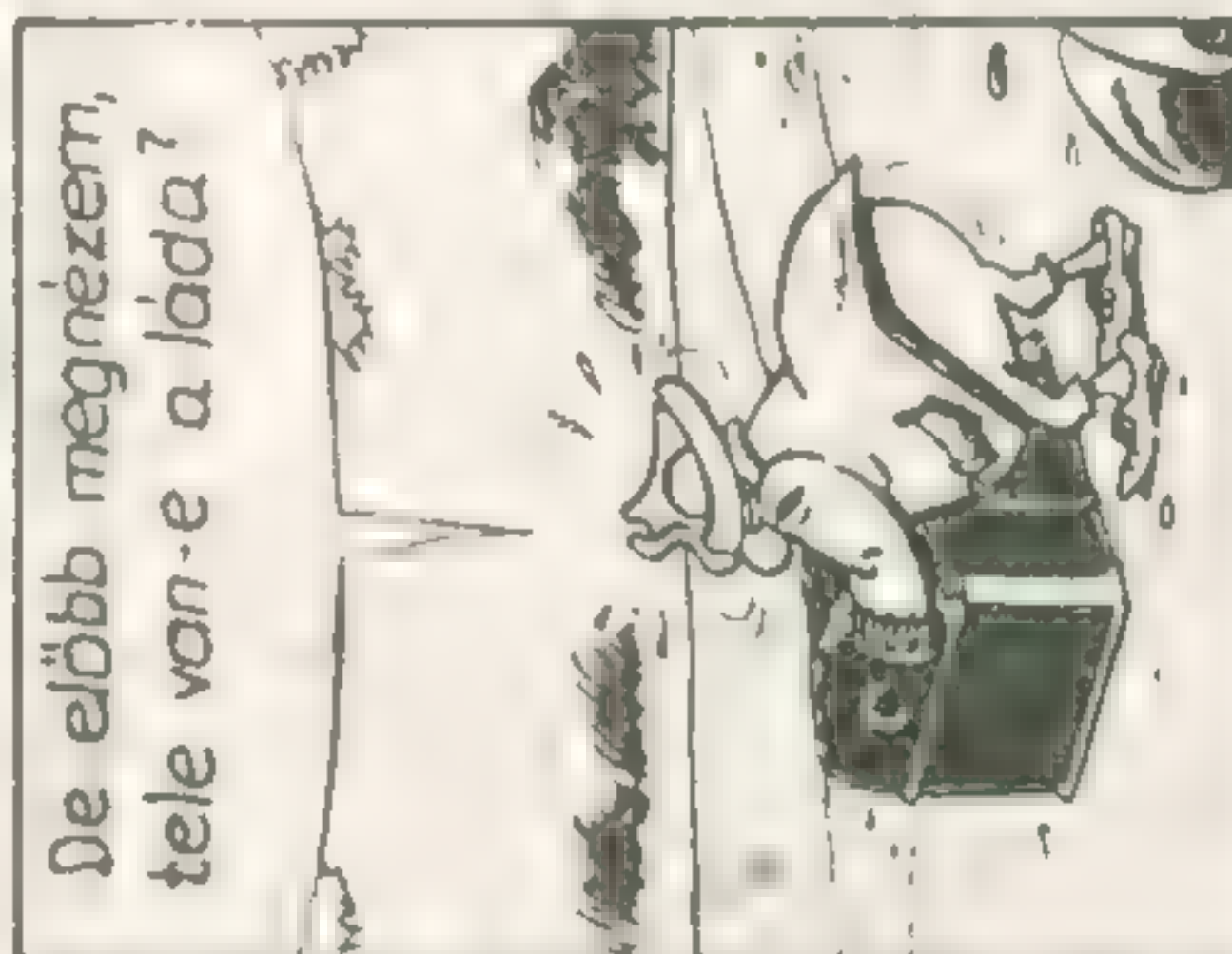
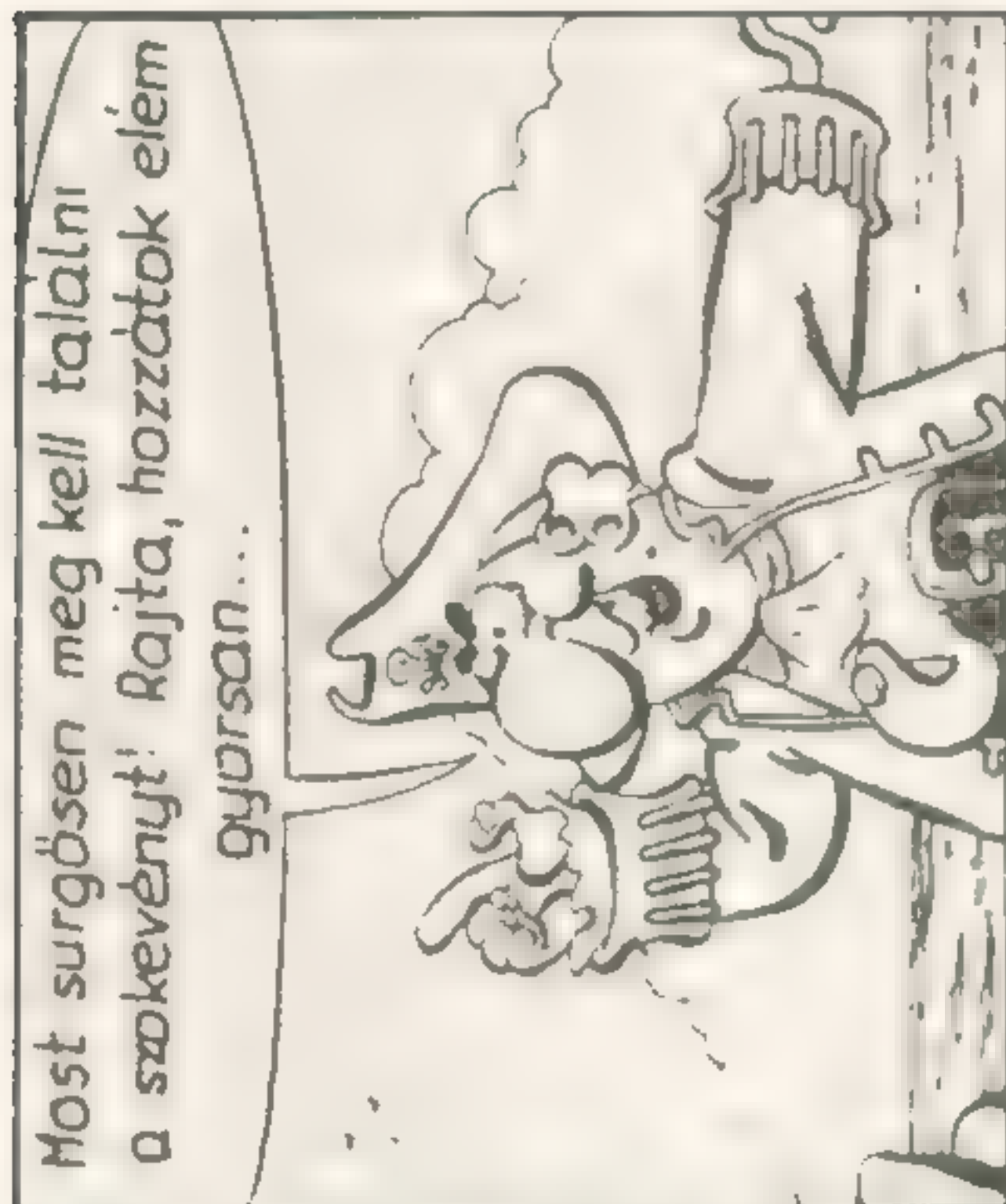

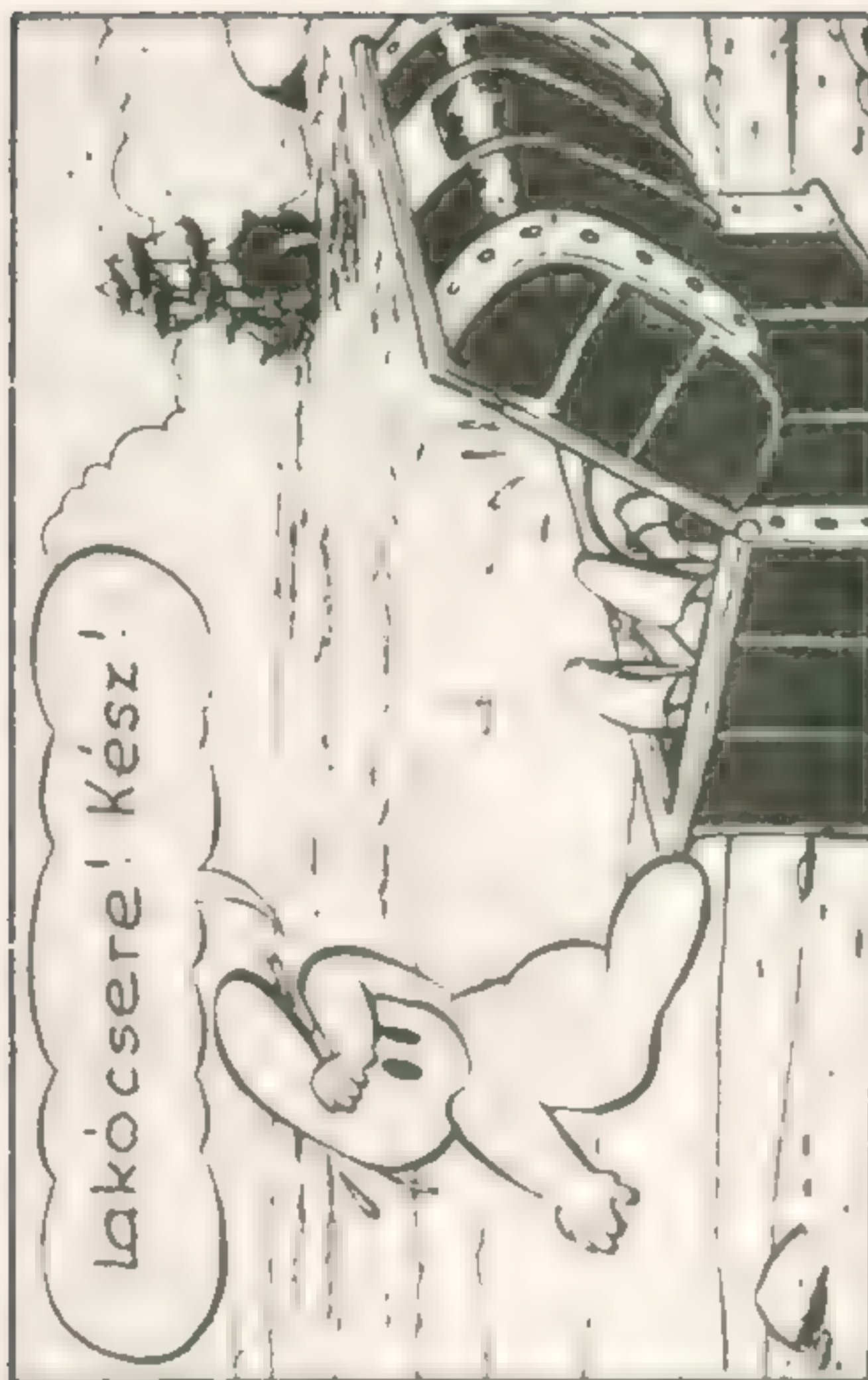
Most mi a további szándéka?
Várom, amíg jön egy hajó, hogy elhagyjam a szigetet és...

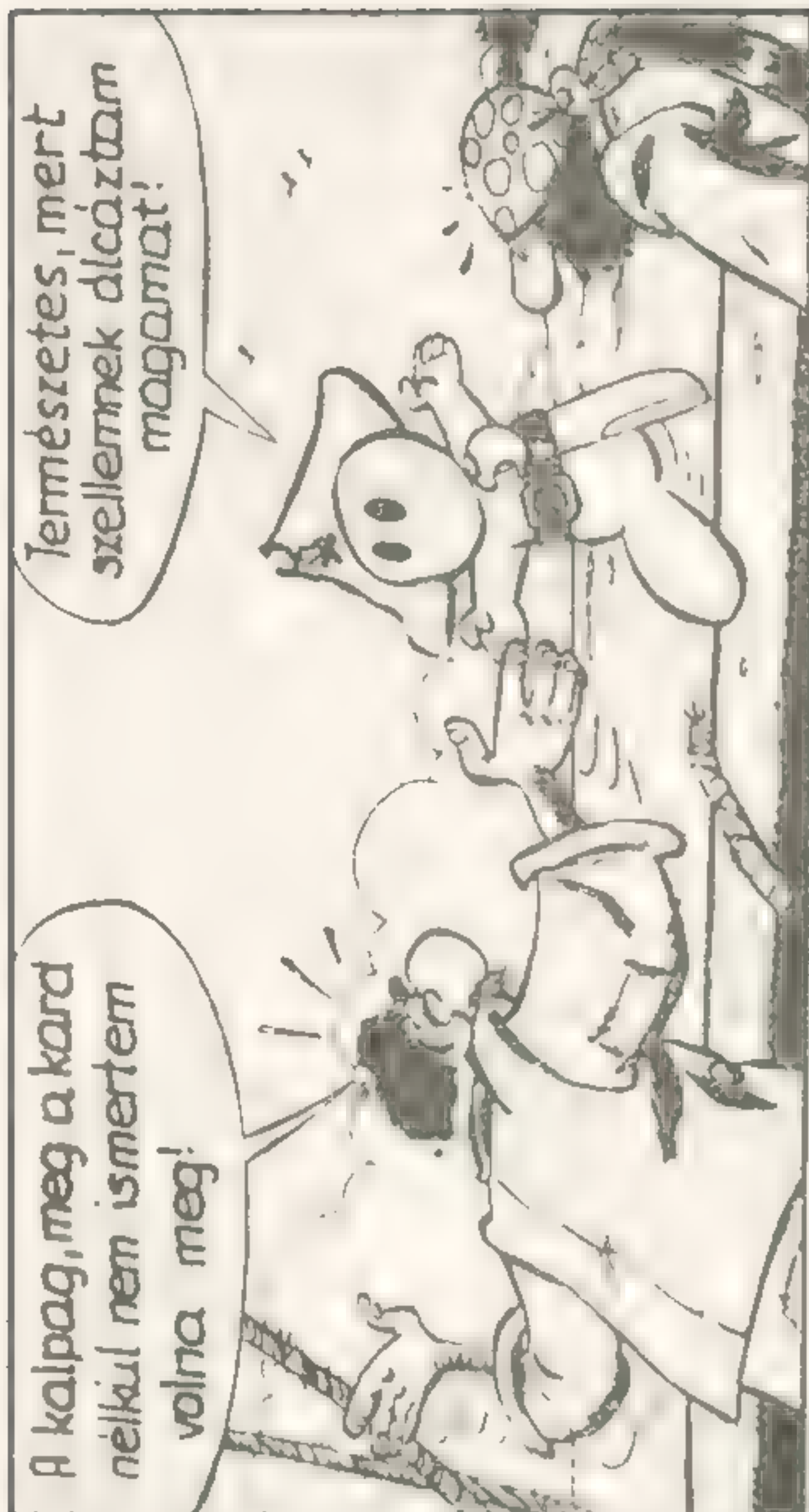
Hajó, hajó!

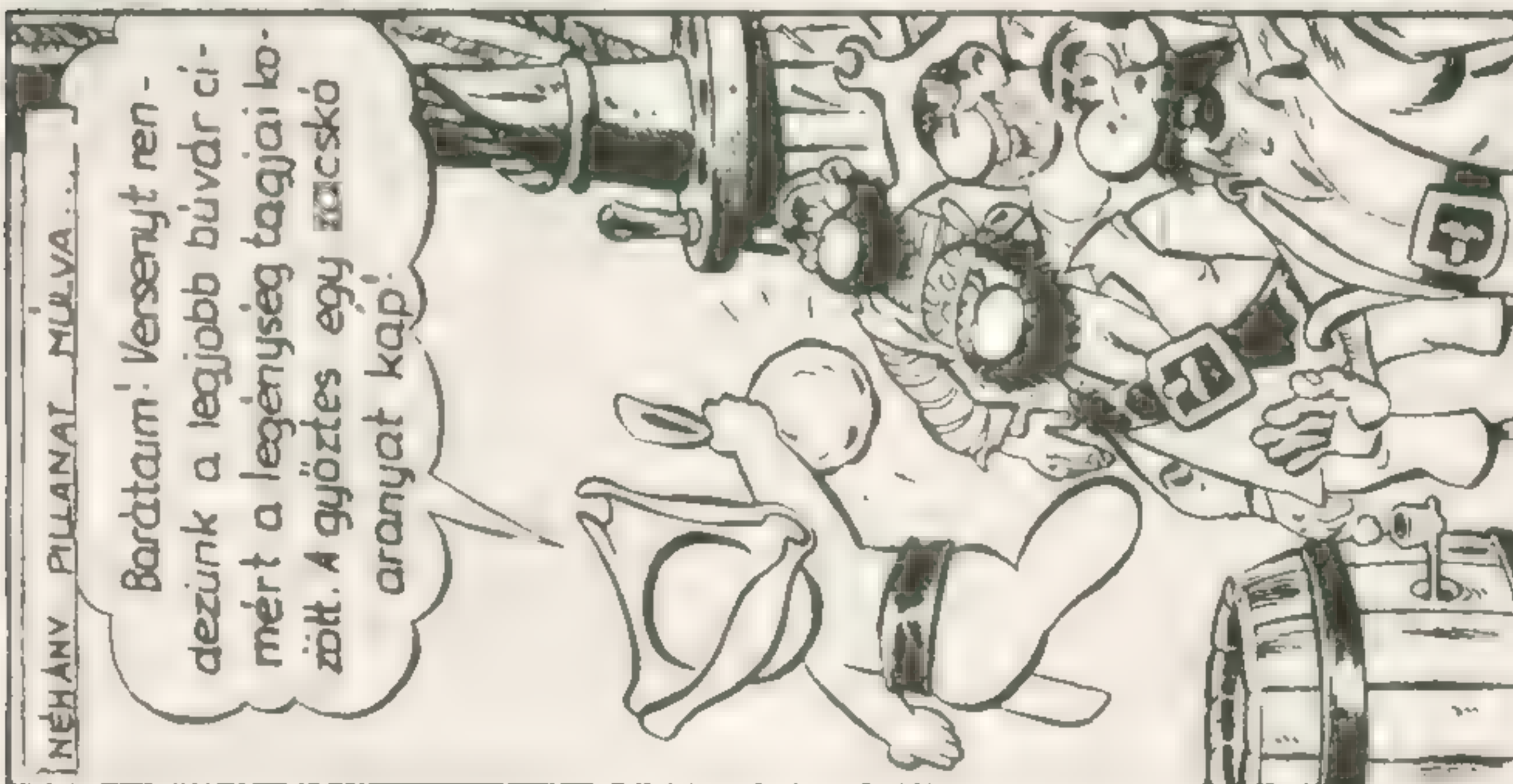

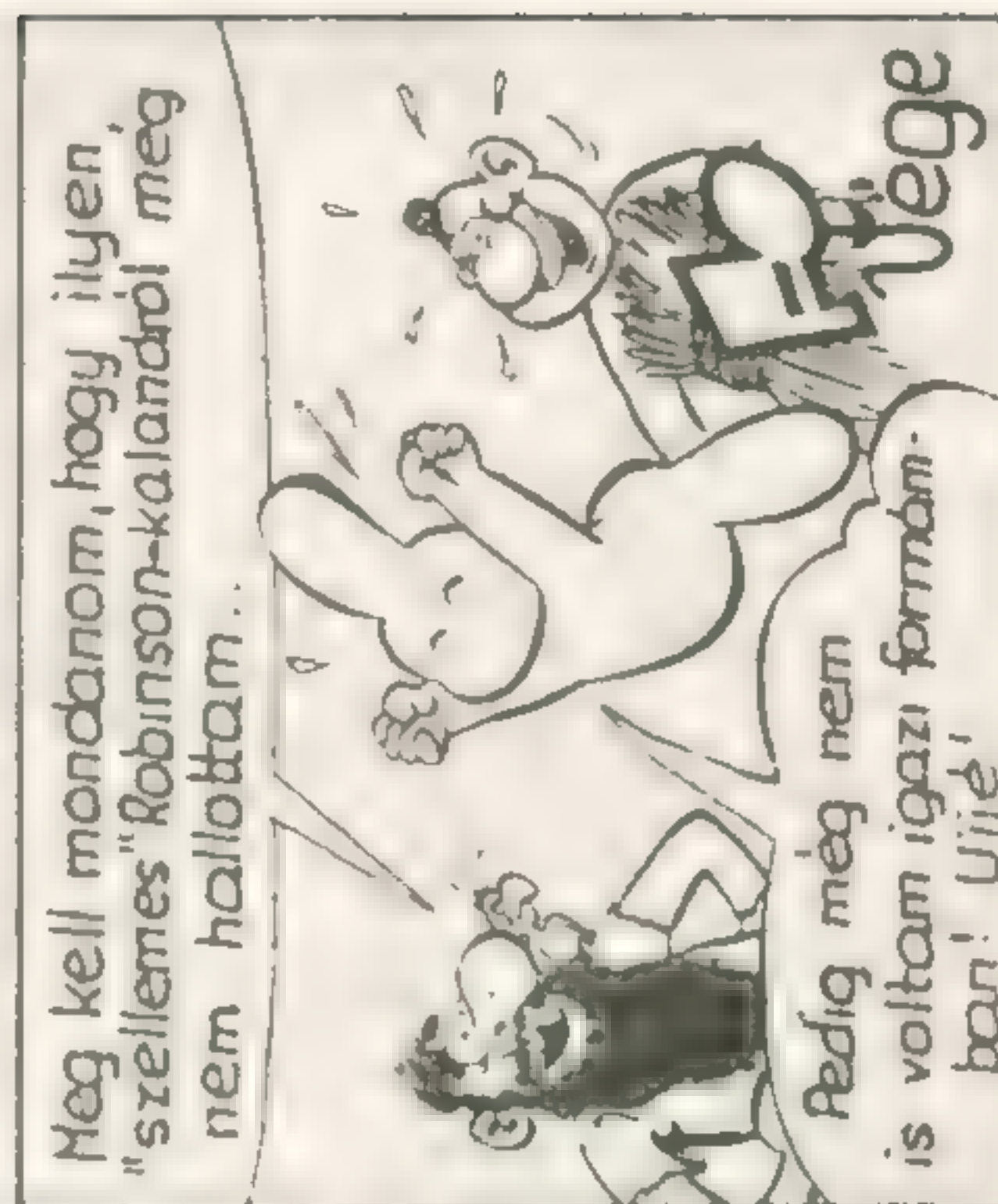
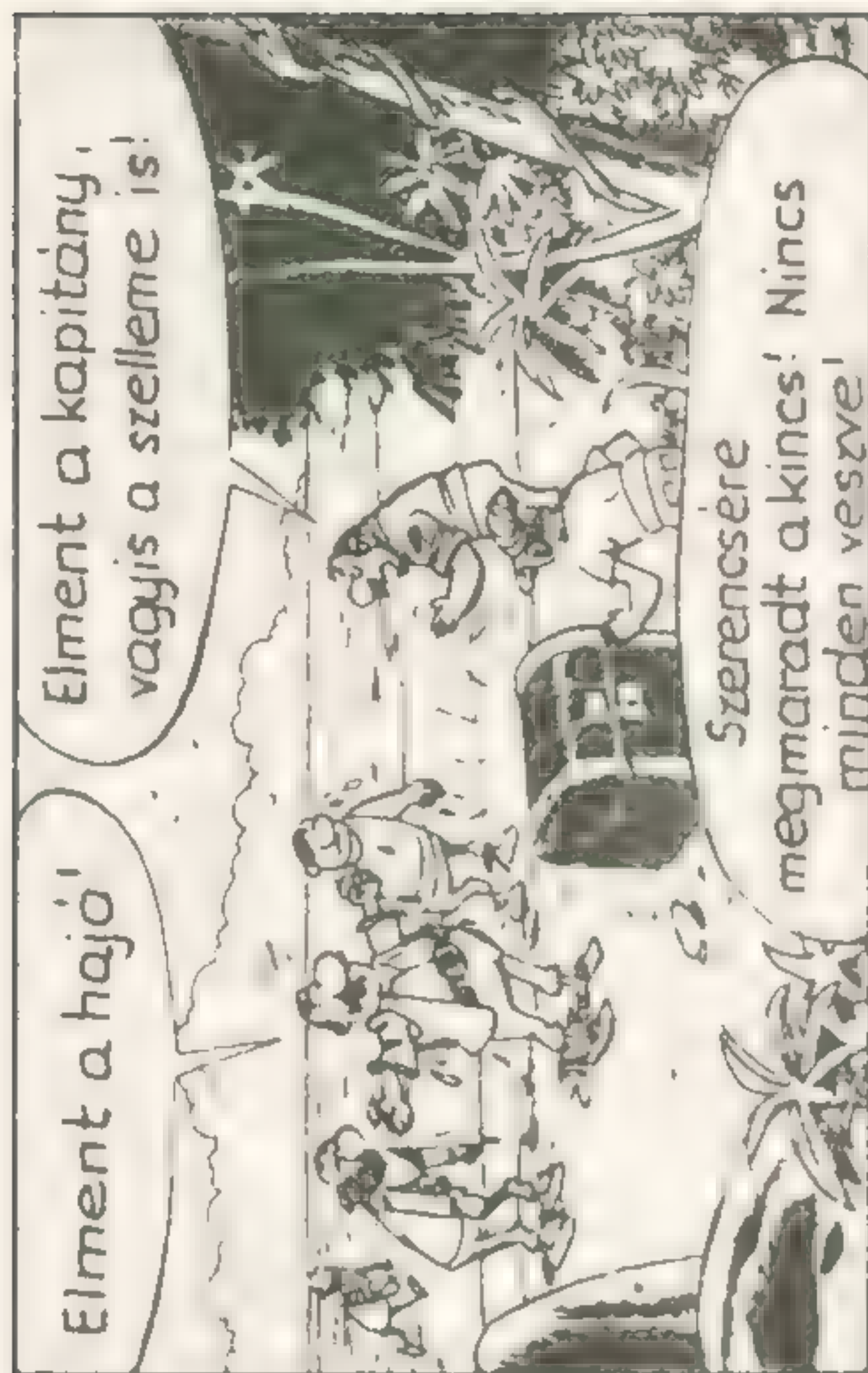
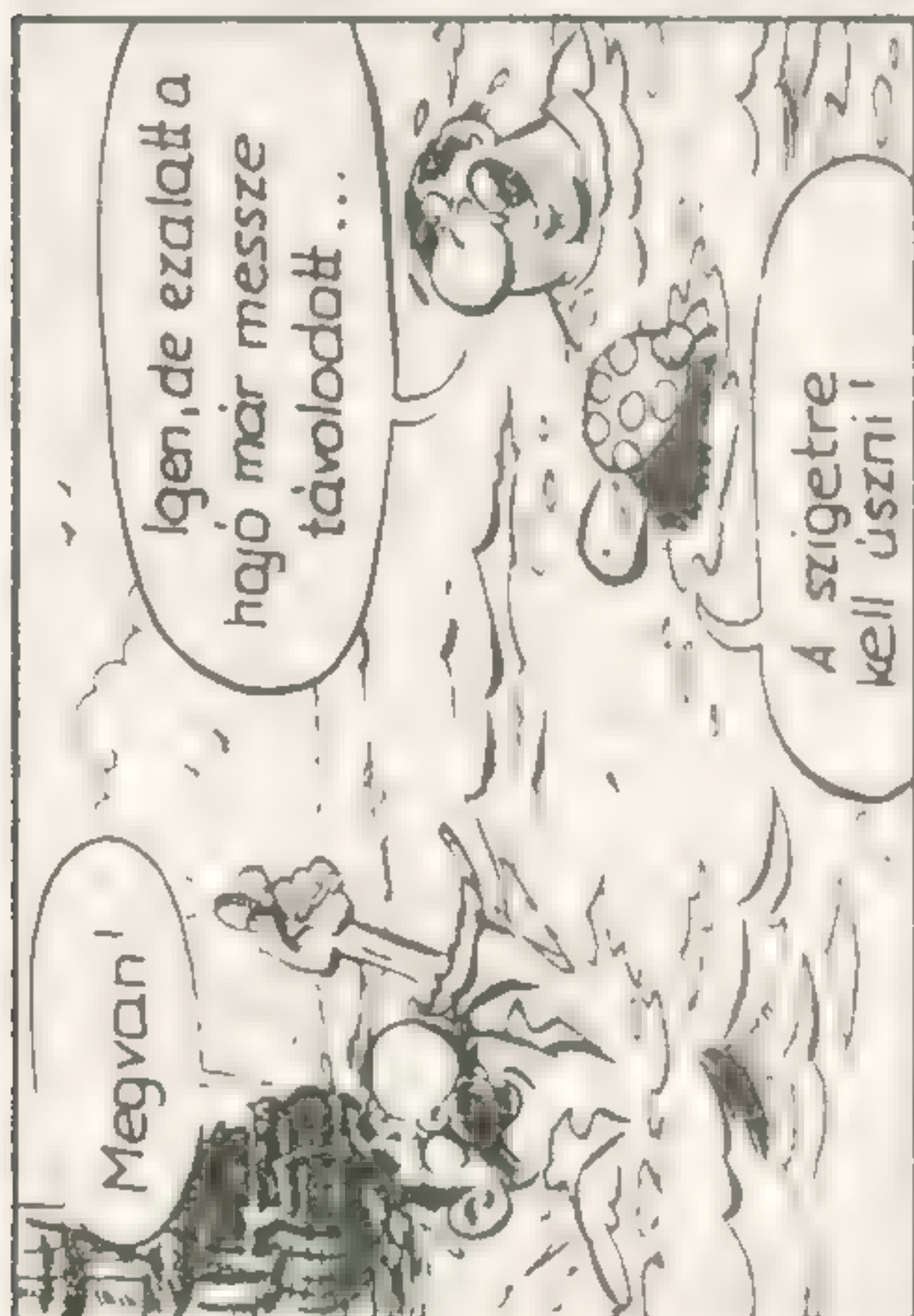

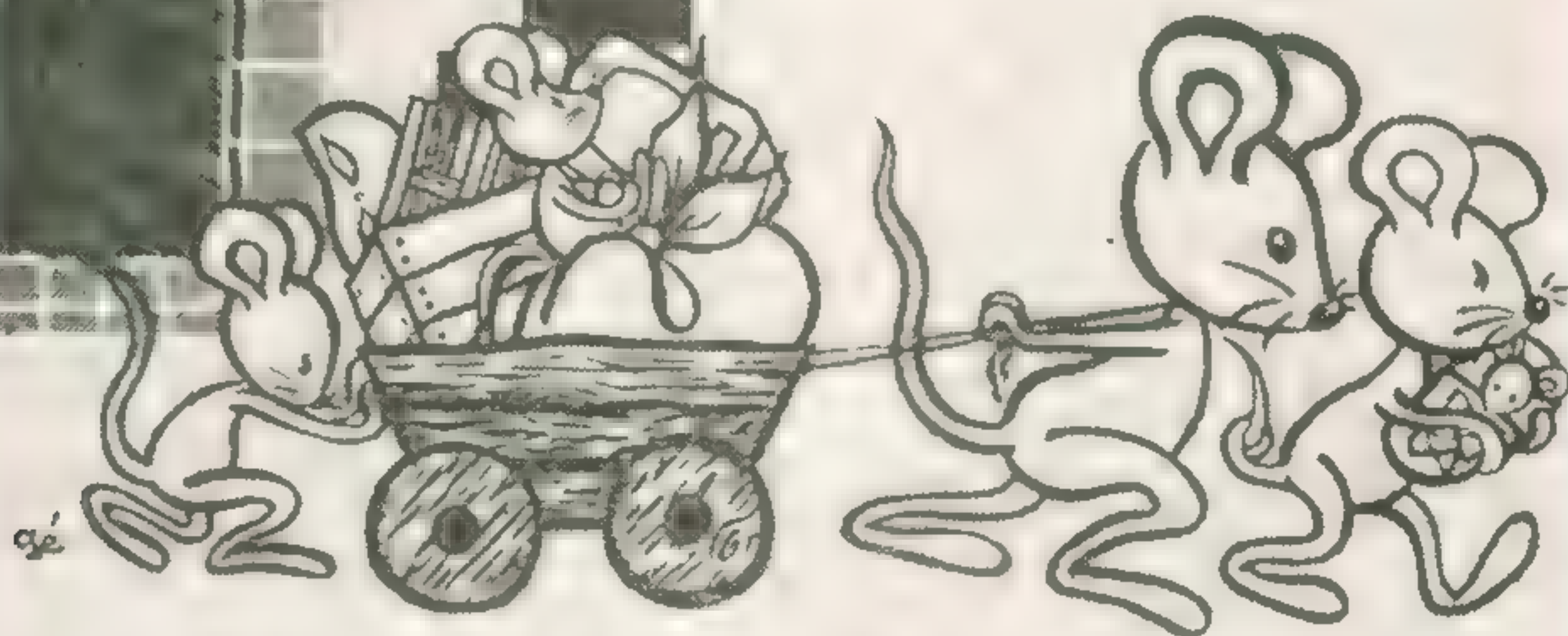

19.

-Na, innen is
elköltözzünk!

-Azt még eltűnénk, hogy a vas- és sűrűfémhulladékot
mind elhurcolják, de, hogy azt a sok, finom, jóru textil-,
még papírhulladékot is elviszik elölünk a gyerekek —
hát az már több a soknál!

-Persze, megveszi tőlük a

MEH!

Kedves barátom, Zsárd!

Ezentúl nem telefonálok, mert abból származott a baj:

Este, mikor először hívtalak, és odáig jutottam, hogy teve, a vonal megszakadt, és így a teljes mondatot már nem tudtam elmondani, hogy teveled szívesen játszanék holnap délután.

A második hívásom sem sikerült valami fényesre. Amikor a lényeget akartam mondani: hogy tetű... az öcsém lerántotta a telefont, és süket lett a készülék. Ezért nem hallhattad a bocsánatkérésemet,

miszerint te tűröd el legjobban a szeszélyeimet, és a félreértéseket is megbocsátod.

De az igazi botrány ezután következett. Másnap te hívtál, de ez a dög telefon megint elromlott (vagy te csaptad le) a majom szónál. Pedig örömben csak be akartam jelenteni: na jó, megyek délután bringázni.

Szóval ezután csak postagalambbal üzenek. Most kaptam két pár tibeti gatyásgalambot, pótgatyával együtt.

Barátod: Titusz.

RUHANA

Beszédes fiú — tere-Ferenc
piszkos, buta — koszostoba
nevető öltözék — ruhaha
félénk szülő — anyuszi
dohányzó muzsikus — cigitározó
falánk iron — ceruzabál
kémiai rosszság — cellurkó
tavaszi sorrend — áprilista
párszor hanyag — néhányaveti
feltételes állat — hamarha
pörgő madár — fogólya
hideg filmszínház — mozimankó
lakótárs beugrotó — szomszédító
vidéki lurkó — megyerek
megromlott teve — púposhadt
bűnét bánó állat — tevezeklő
egyedi nagybácsi — mintata

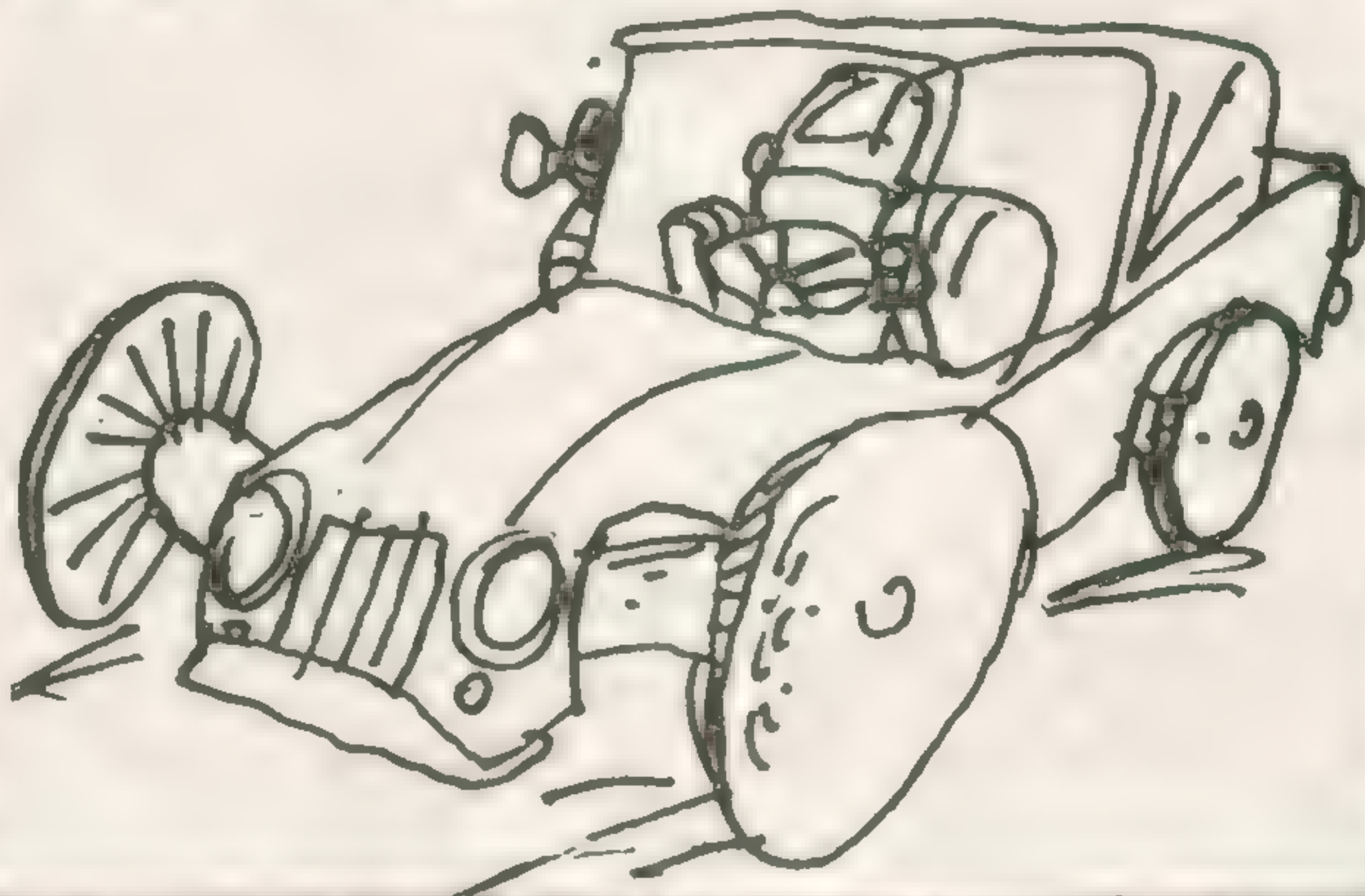

GOMBÁK

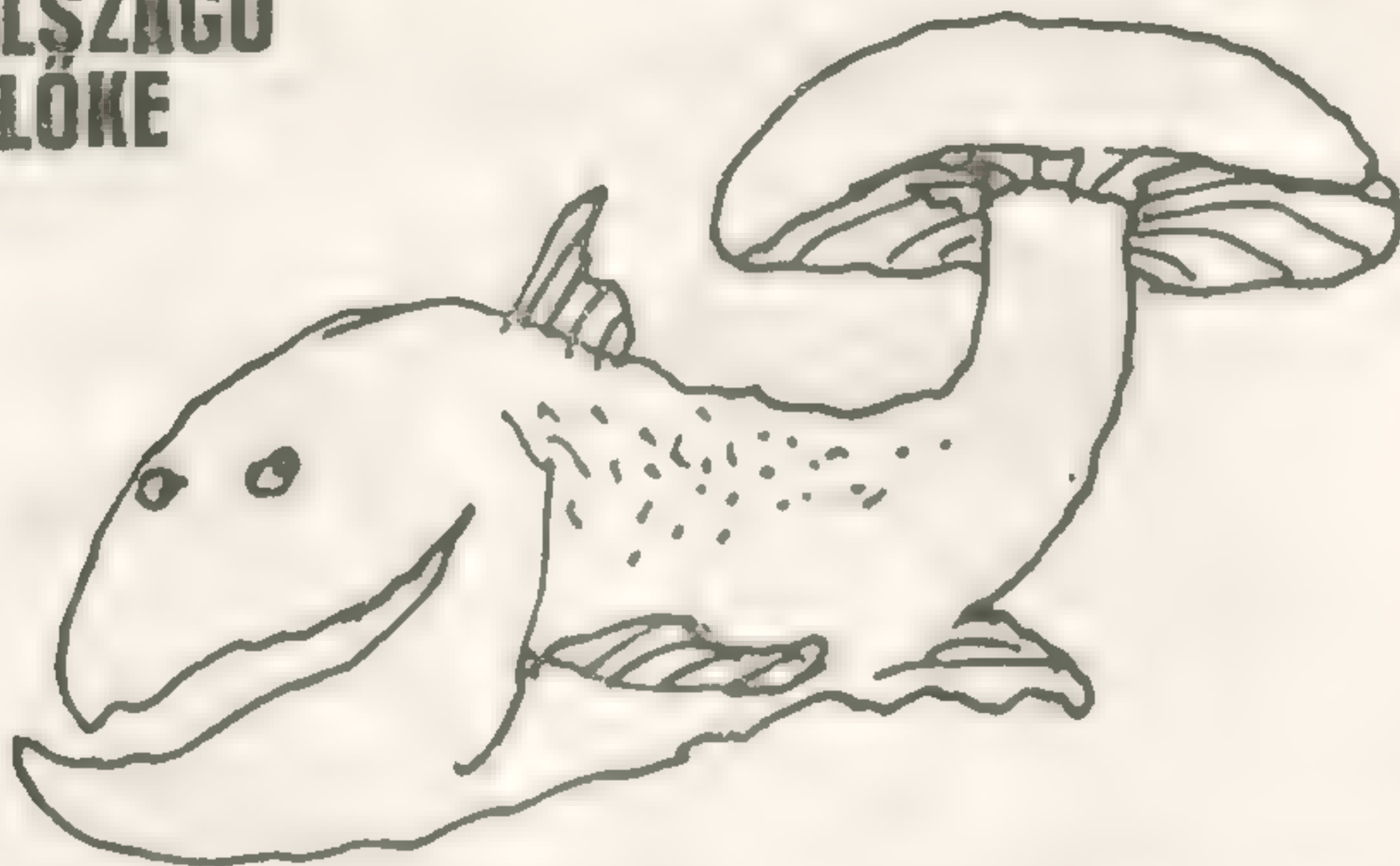

LÉGYÜLŐ GALÓCA

KERÉKPÓTLÓ NAGYGOMBA

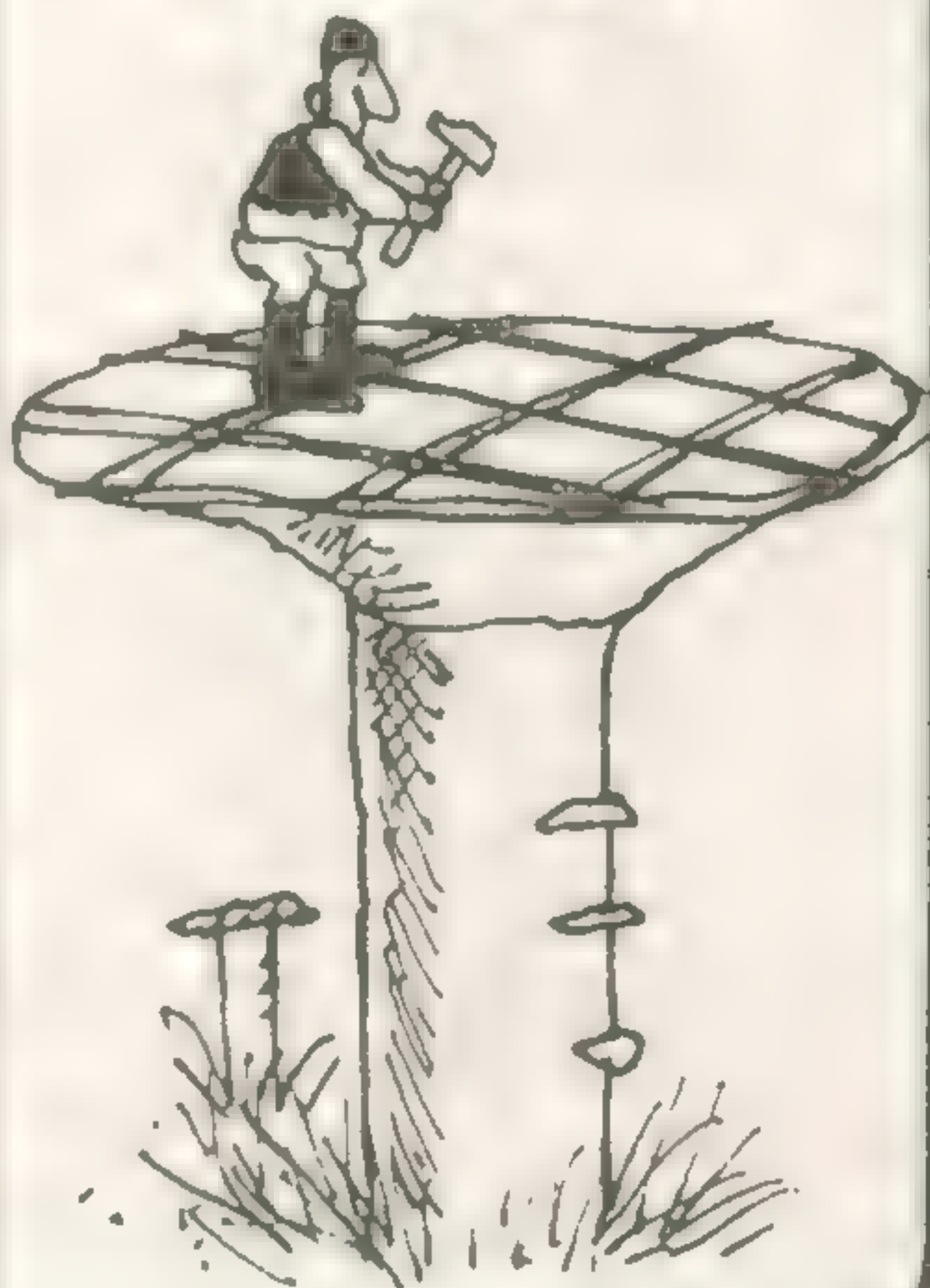
**HALSZAGÚ
FÜLŐKE**

**NAGY
ROLLER GOMBA**

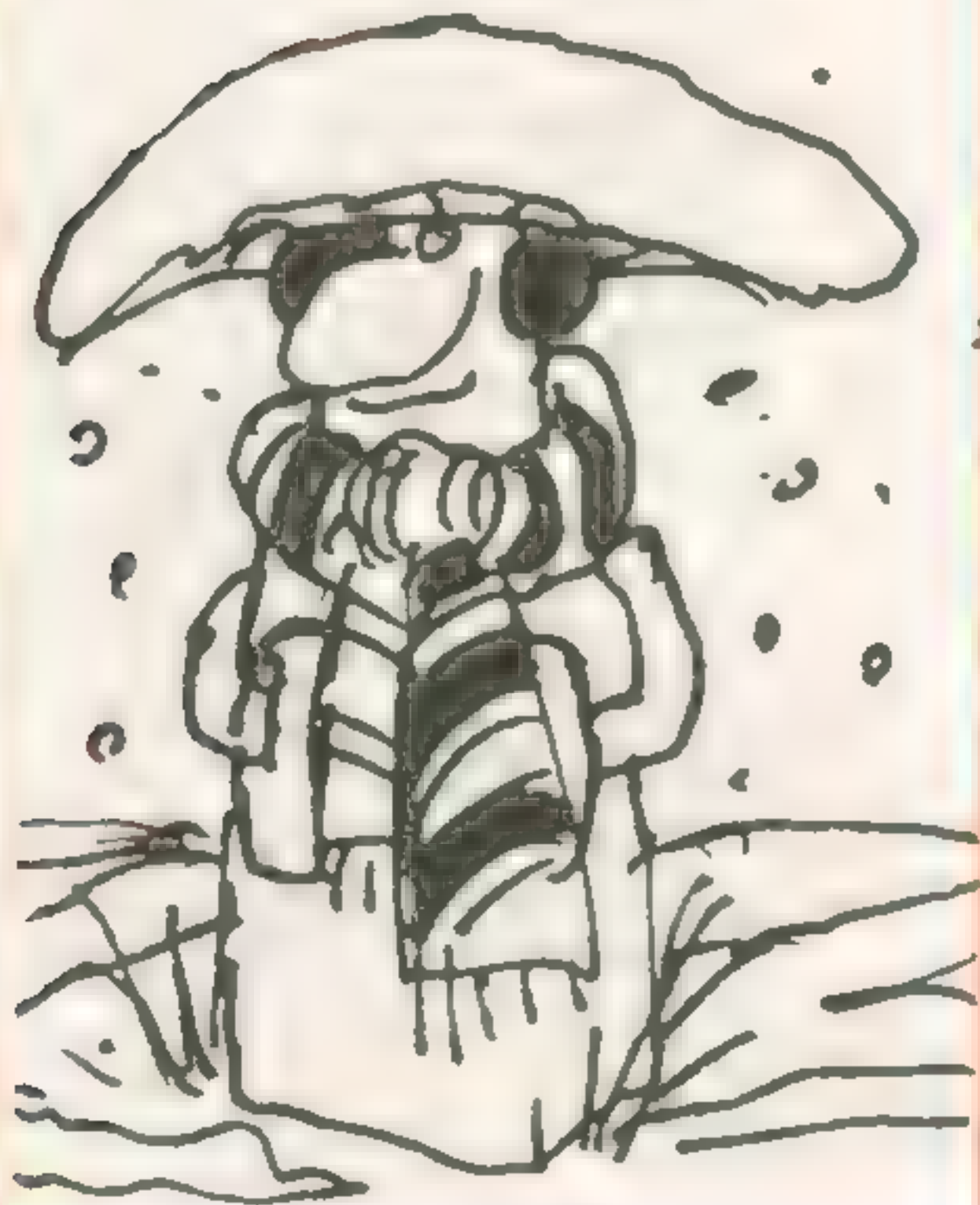
**VASÍZŰ
SZEGGOMBA**

NAGYORRÚ RÓKAGOMBA

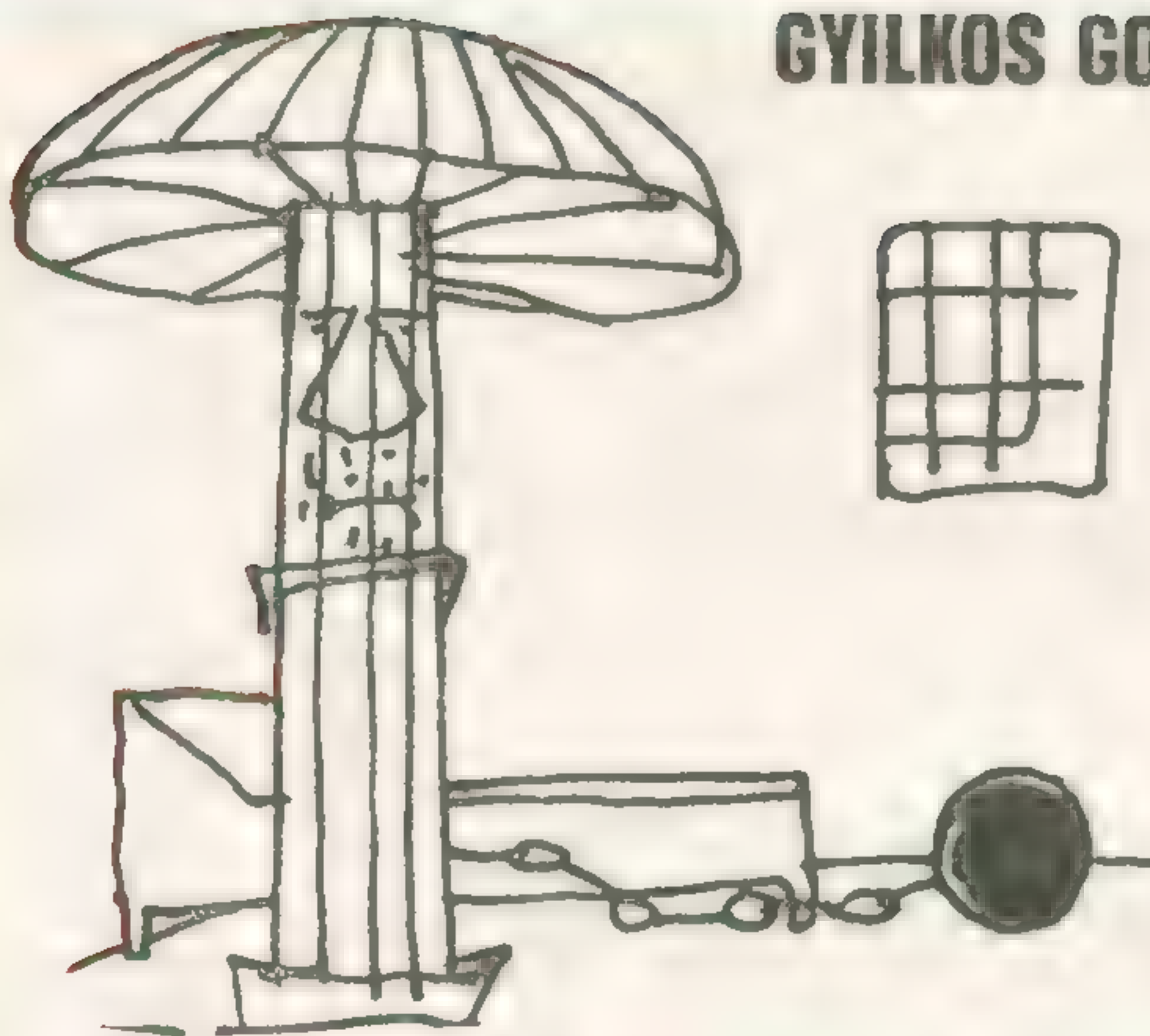
TÉLI FÜLŐKE

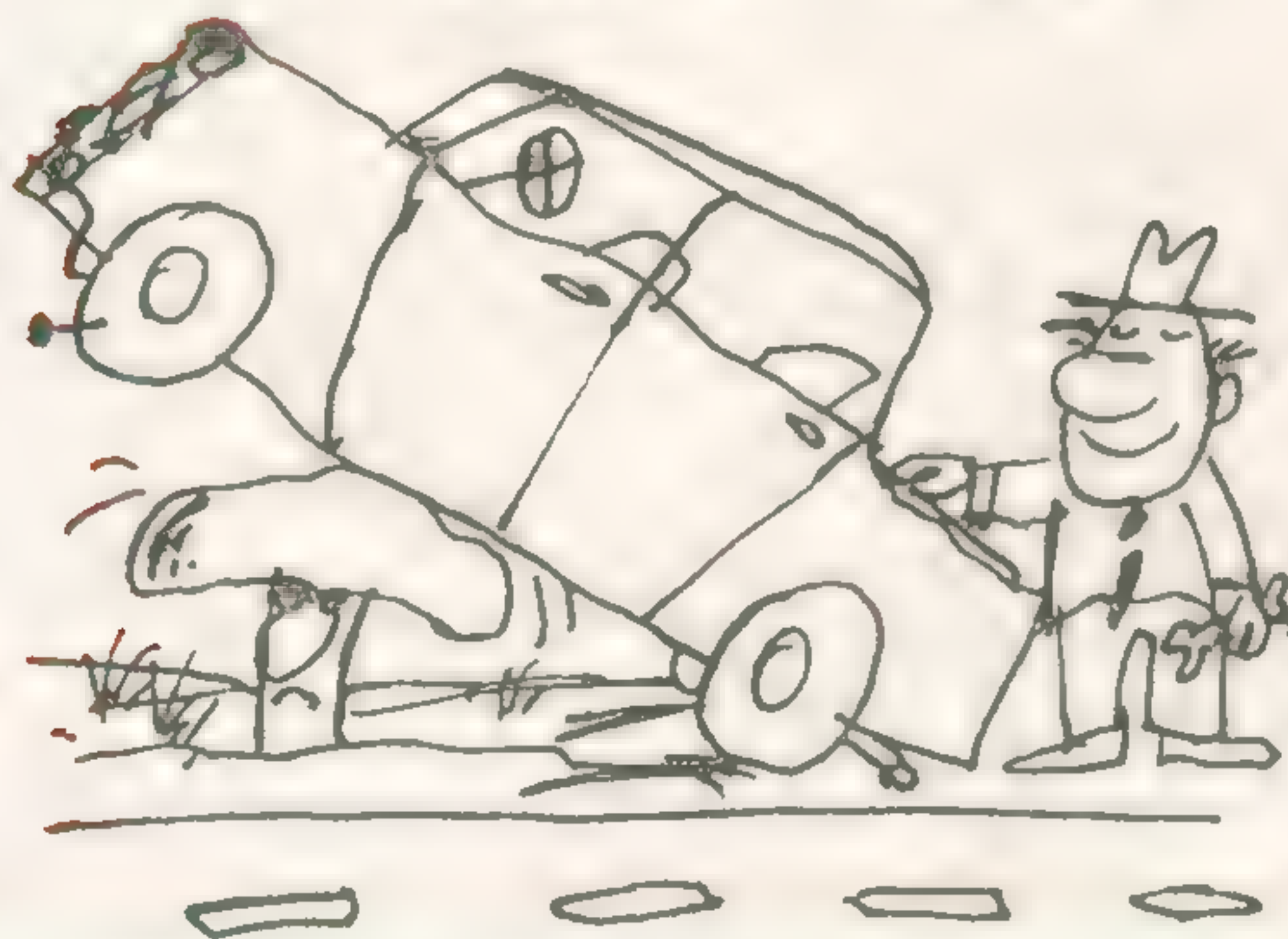
TÓPARTI LÉPCSÓS RAJTKŐ GOMBA

GYILKOS GOMBA

„SÁRGA ANGYAL” GOMBA

A tanulás játékos eszközei, különféle tanulókisérleti készletek kaphatók a

TANERT boltjaiban:

Budapest VIII., Rákóczi út 5.

Budapest VI., Népköztársaság útja 12.

Debrecen, Hatvan u. 1.

Pécs, Szalai András u. 10.

Győr, Munkásör u. 77.

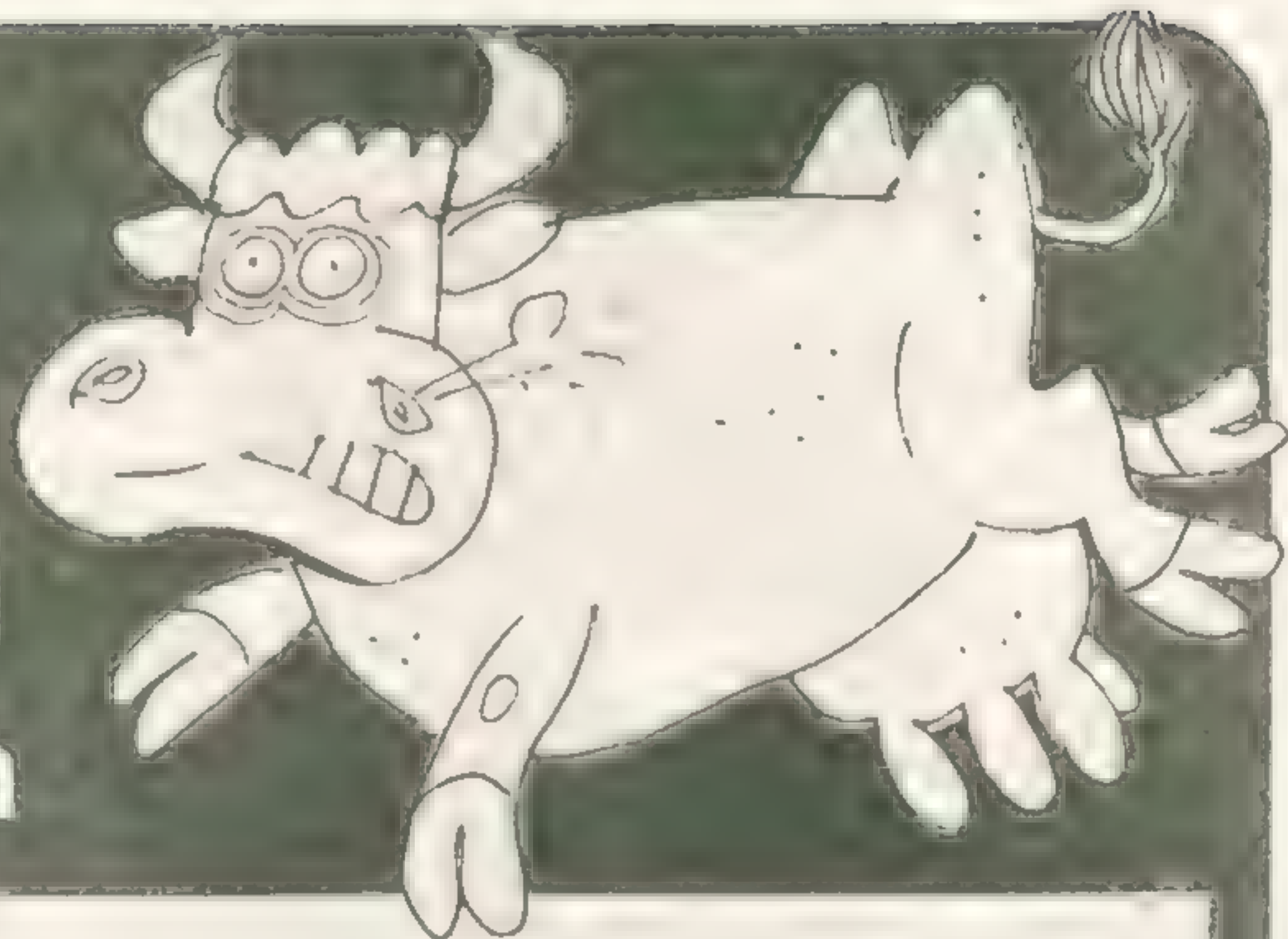
Zalaegerszeg, Stadion u. 2.

Miskolc, Korvin Ottó u. 11.

Szeged, Csongrádi sugárút 104.

Országos Tanszergyártó
és Értékesítő Vállalat,
Budapest VIII., Szentkirályi u. 8.

Emil, a játsszi tehén

Azon a nyáron, amikor nagyapéméknál nyaraltam, valami különös feszültség vibrált a levegőben. Apó kedvenc tehene, az Emil is alig-alig bírt magával. Hol két lábra állva cukorért pitizett, hol pedig lovasrohamban kívánt részt venni meglelt szarvasmarha létére.

Mint igen fiatal táncos, az egyik éjszaka úgy éjfél felé értem haza. A hatalmas kapualj alatt mintha valaki állt volna. A félelemtől jól hallhatóan vacogtam a kellemes melegben. Megdermedtem, mint a fagyott kutyaláb. Ha egyet léptem, az illető is lépett egyet. Aztán — nem lévén más választásom — velőtrázóan sikoltozni kezdtem. Valami selymes csomó az arcomhoz csapódott; ekkor elájultam. Összeszaladt a ház, és engem, valamint a rám hűségesen várakozó Emilt találták a kapualjban. Ekkor tudtam meg, hogy Emil igencsak ragaszkodó fajta.

Más alkalommal az új kerékpáromat rongáltam, fel és alá száguldozva a ház előtt, amikor Emil elszakította a kötőféket és rohant utánam. Mindenáron a kerékpárra akart pattanni. Miután a vasparipán csak egy ülés volt, ott pedig én ültem, Emil a vázra üléssel próbálkozott. A hely kevés volt, így szép, ívelt mozdulattal az árokban landoltam. A család ezt az esetet is Emil ragaszkodásának tudta be.

ΕΖΤ ΜΙΝΔΙΓ
ΛΕΝΕΤ ΕΝΝΙ !

PIR

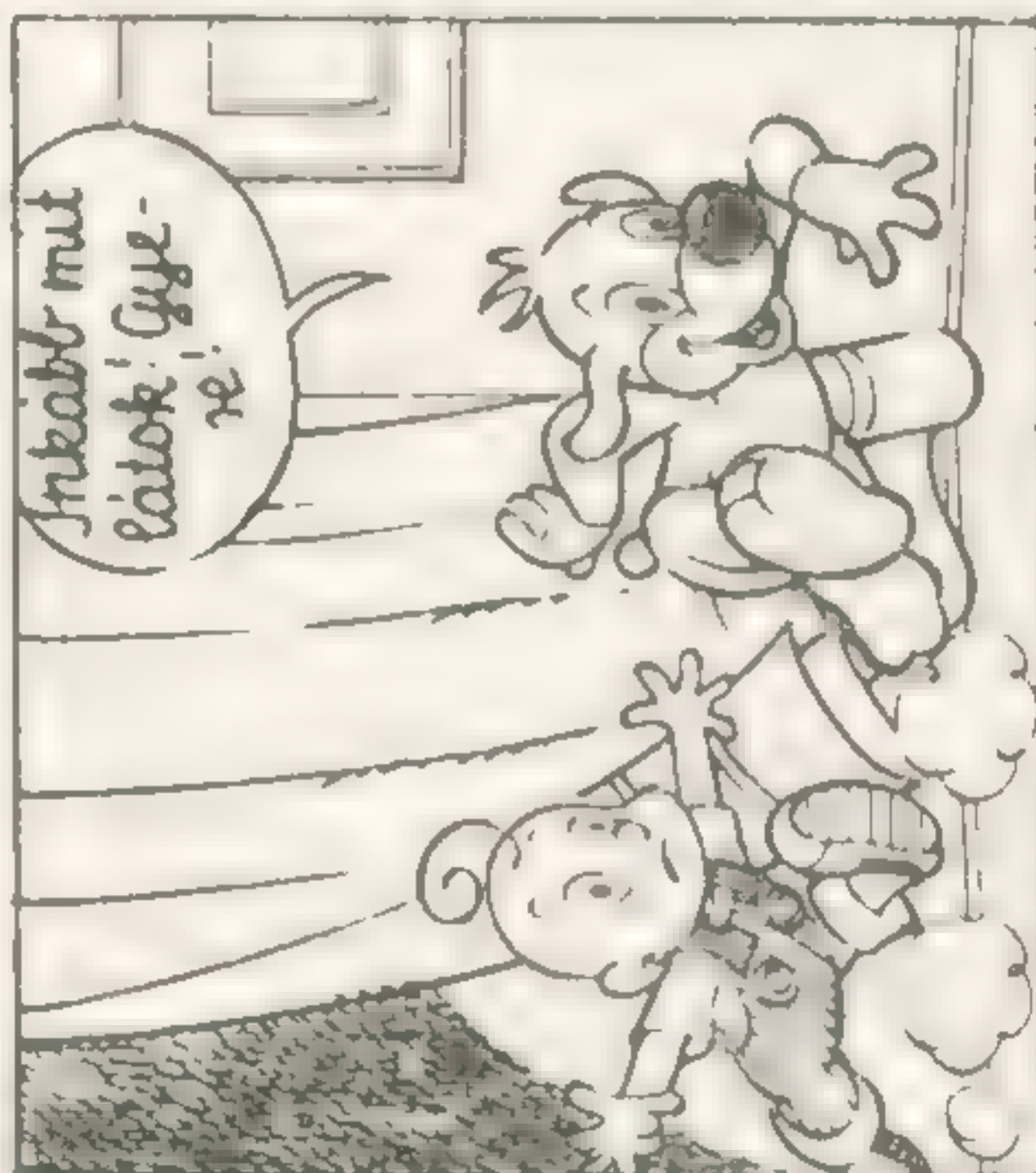
„KÉTÜTEMŐ HERKULES”

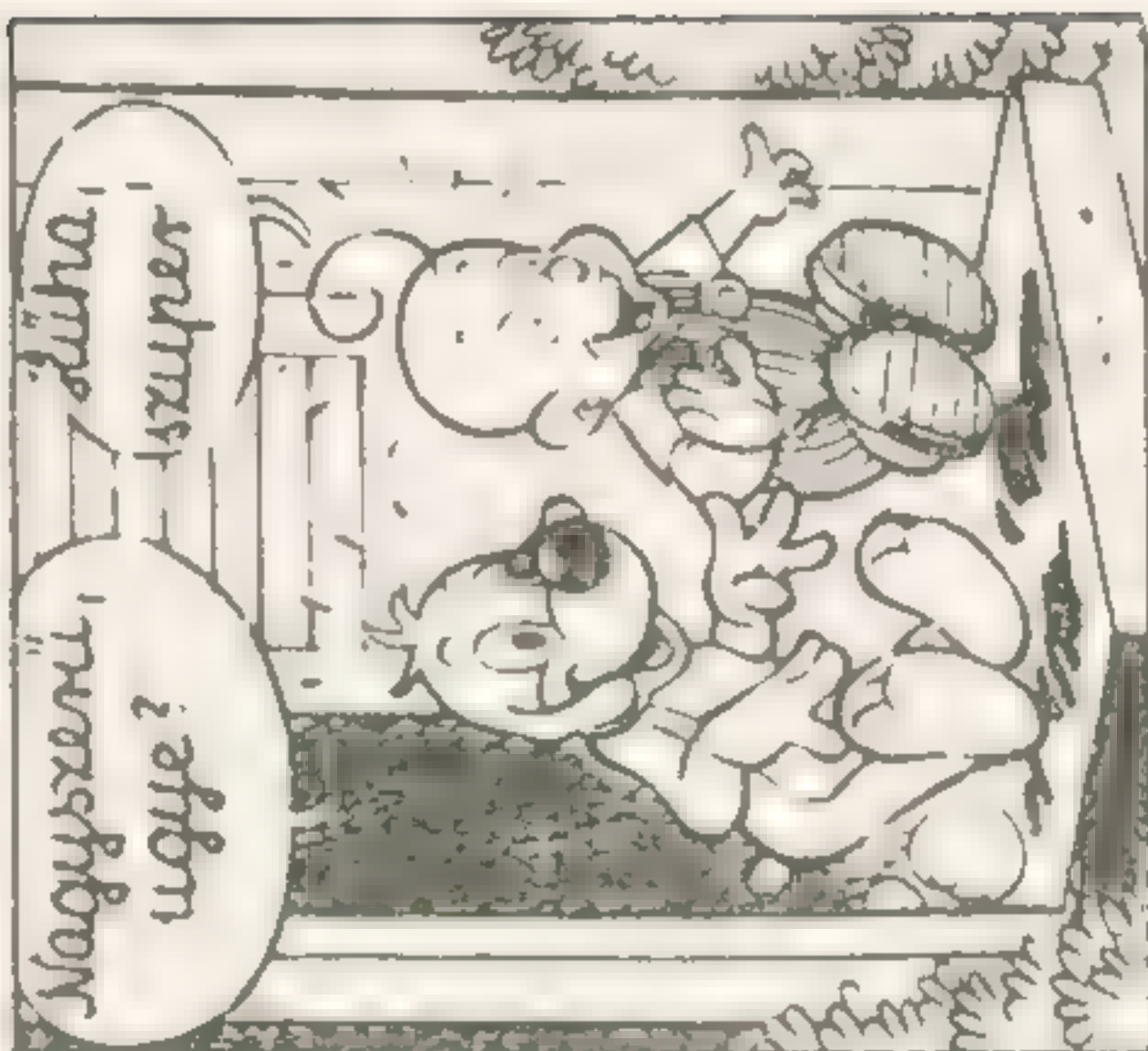
Hézd csak!

Ott van!

Hát
látod?

Intéskd mit
látok! Gyere-
te!

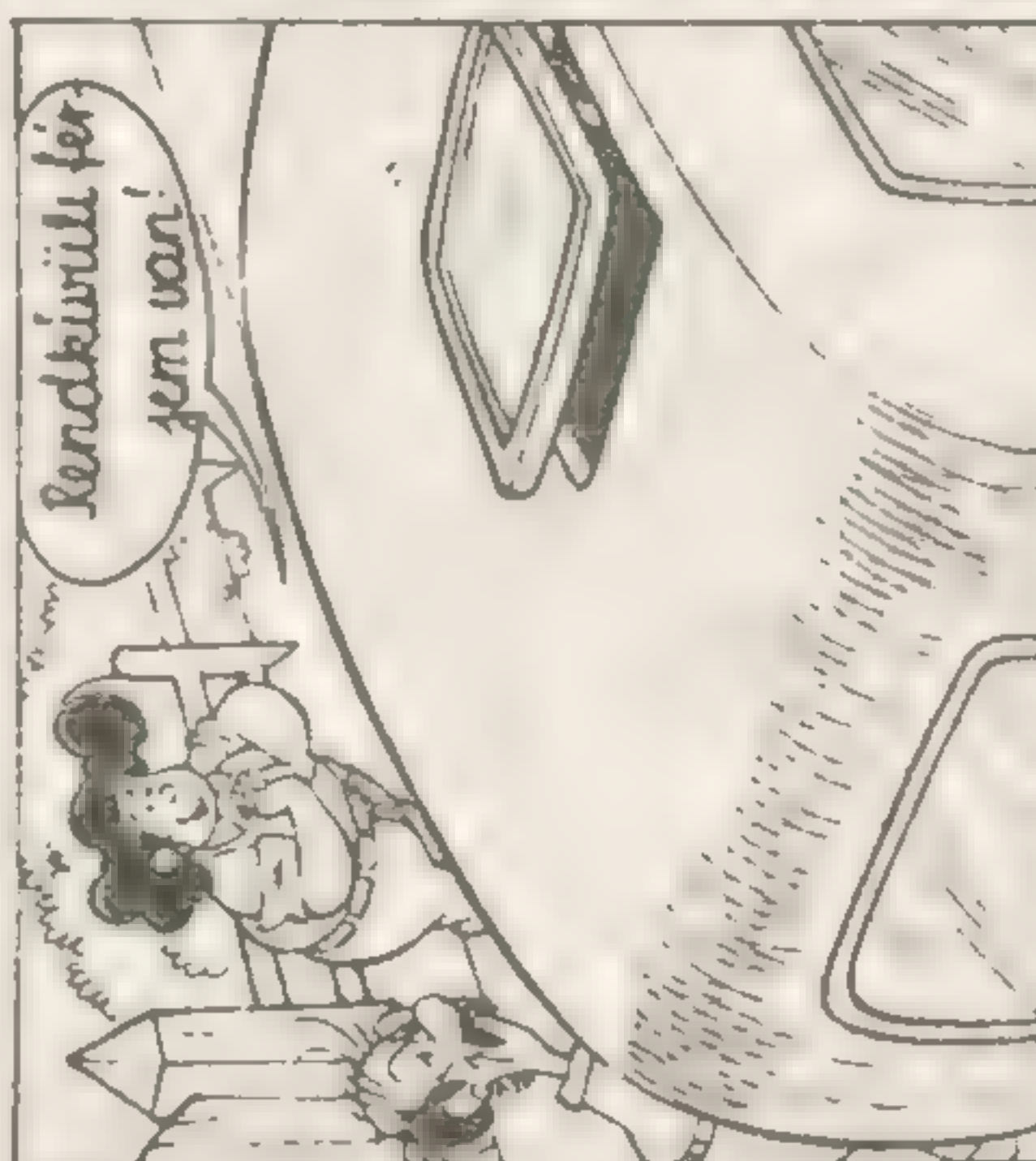
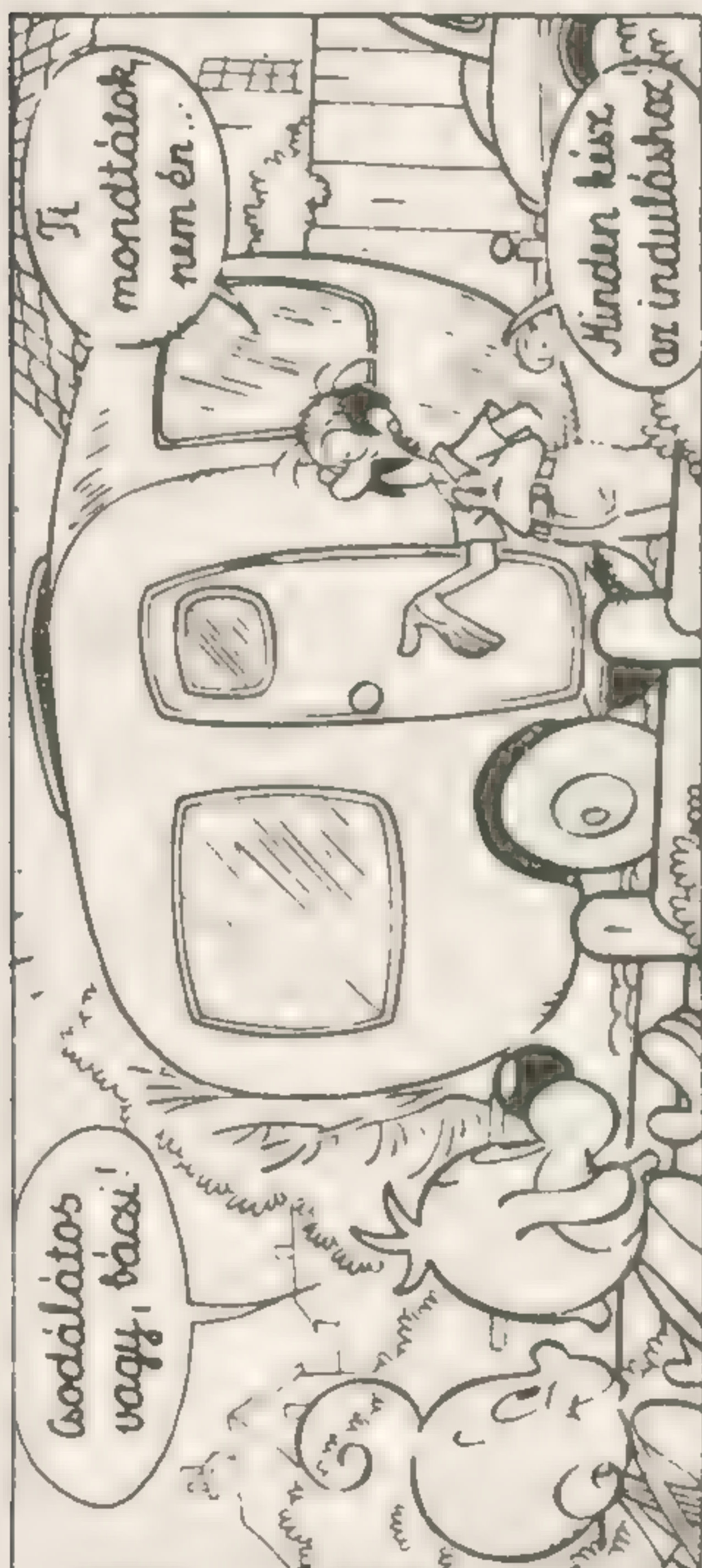

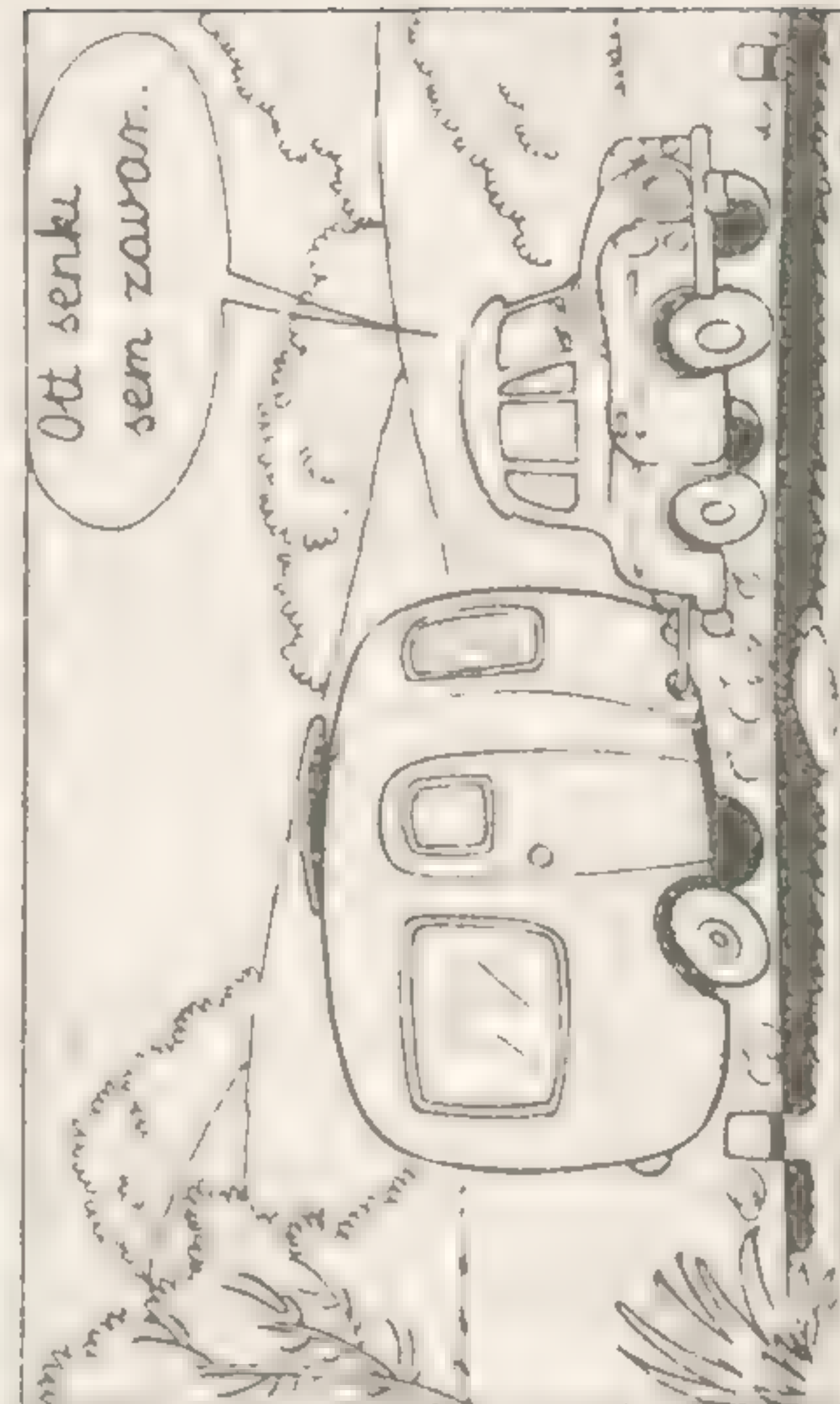
Nagyszemű,

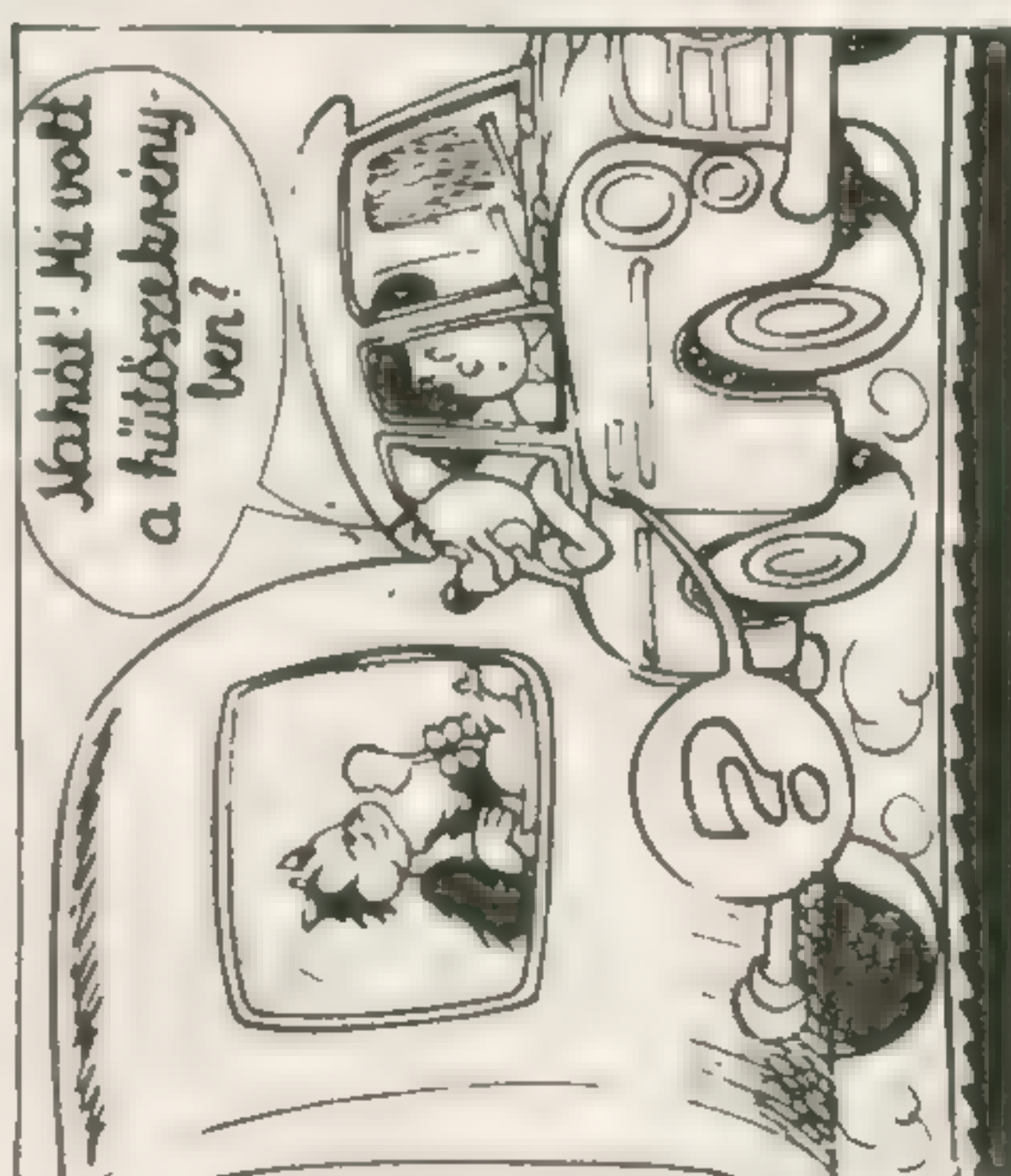
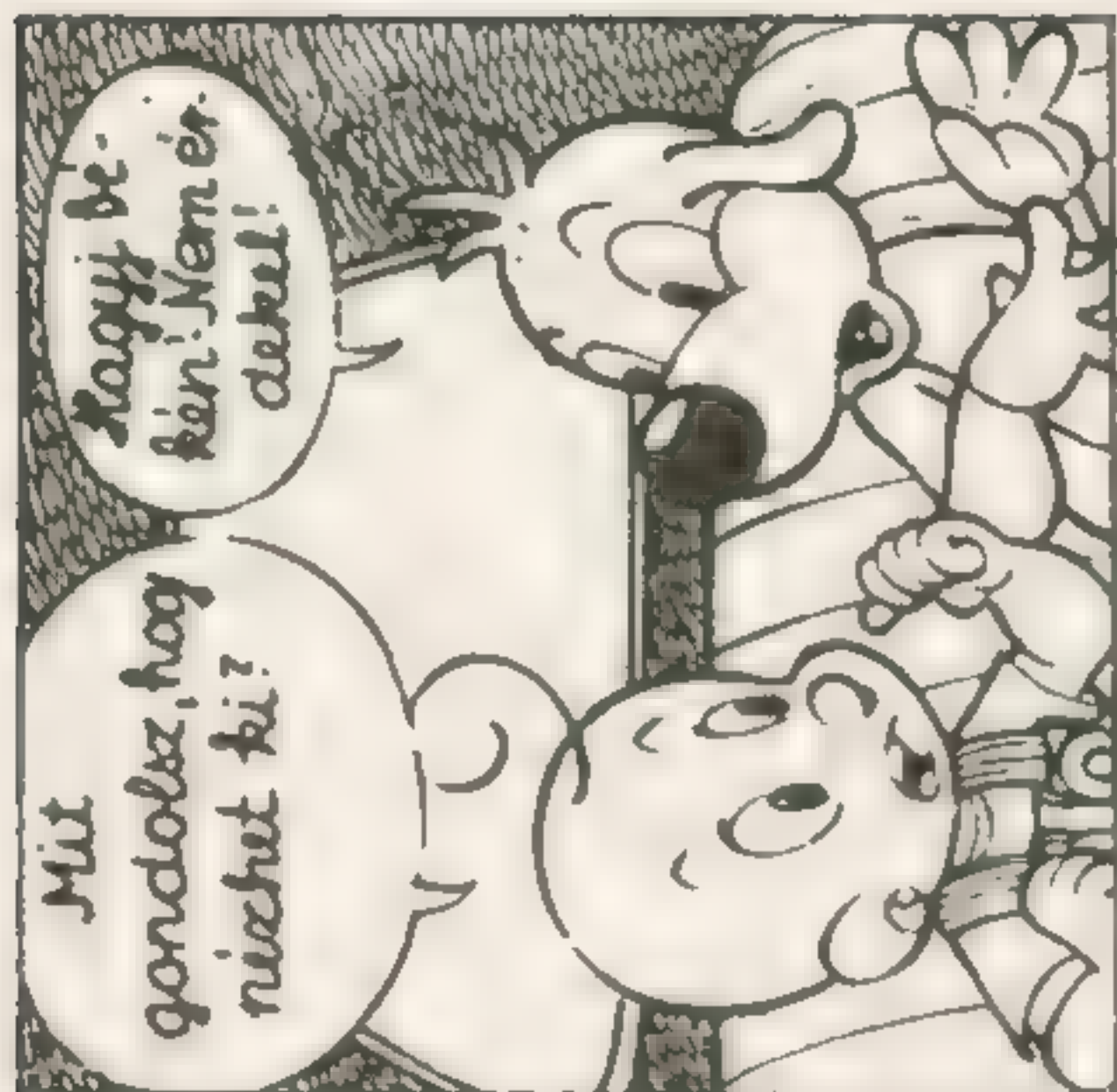
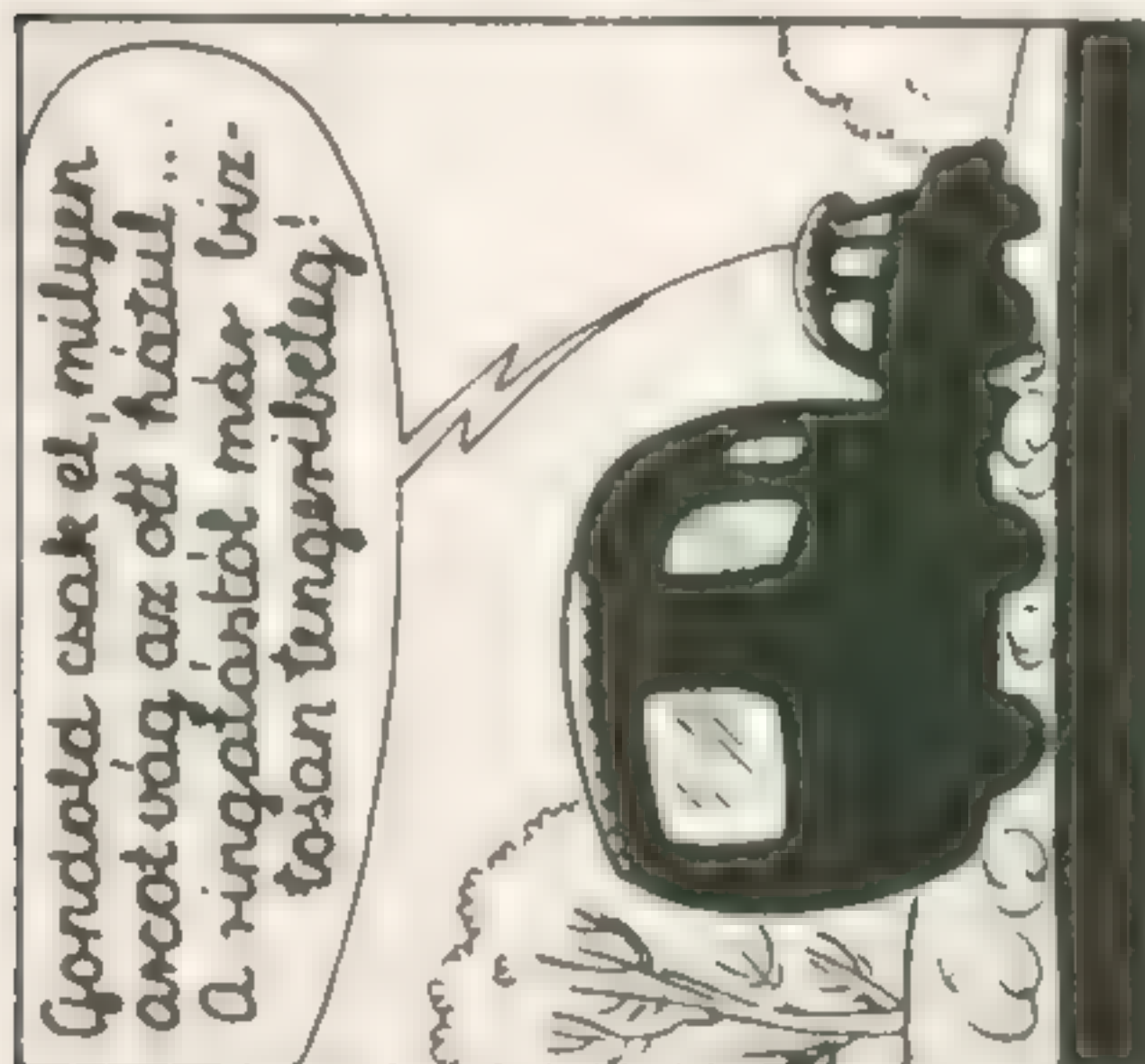
ugye?

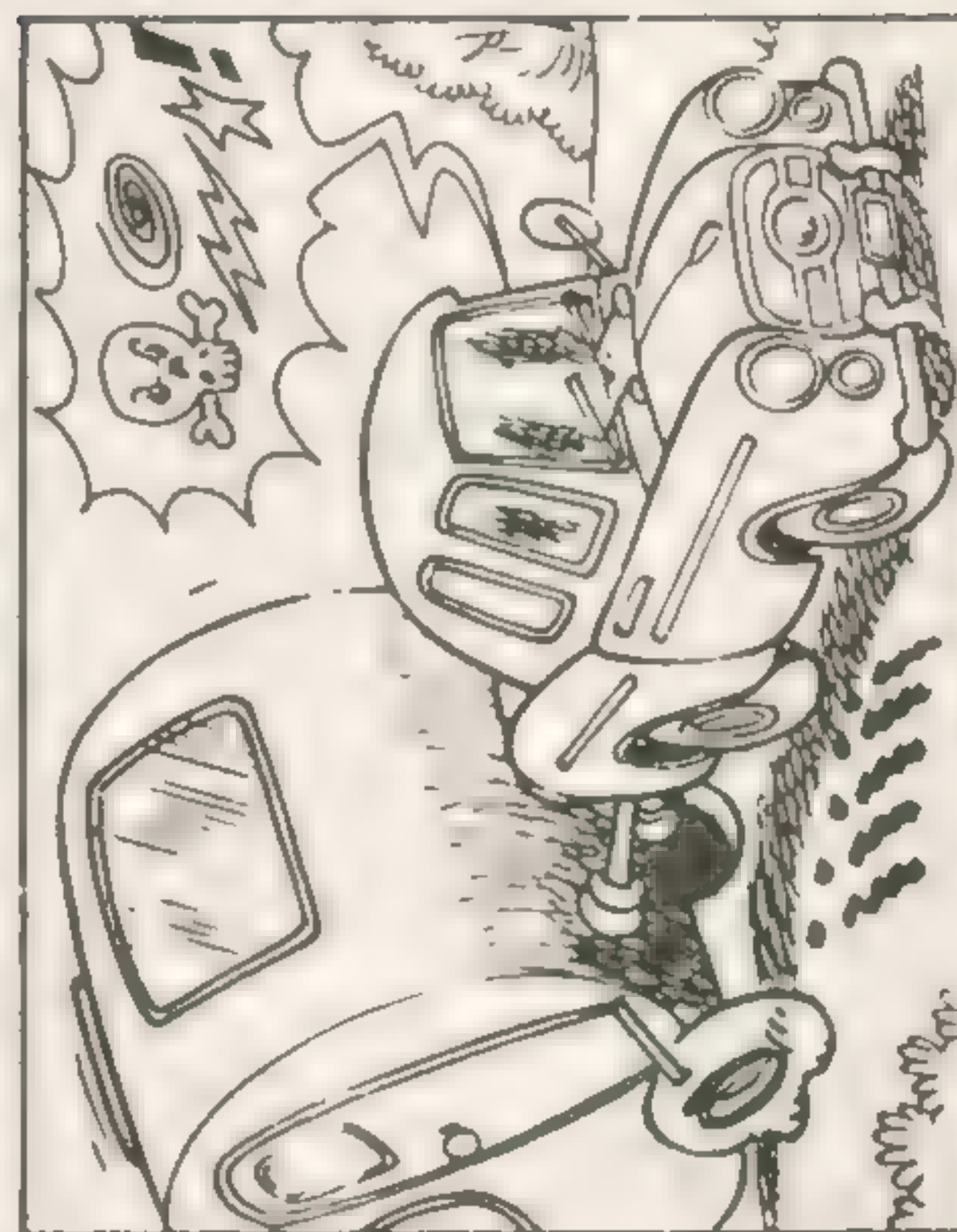
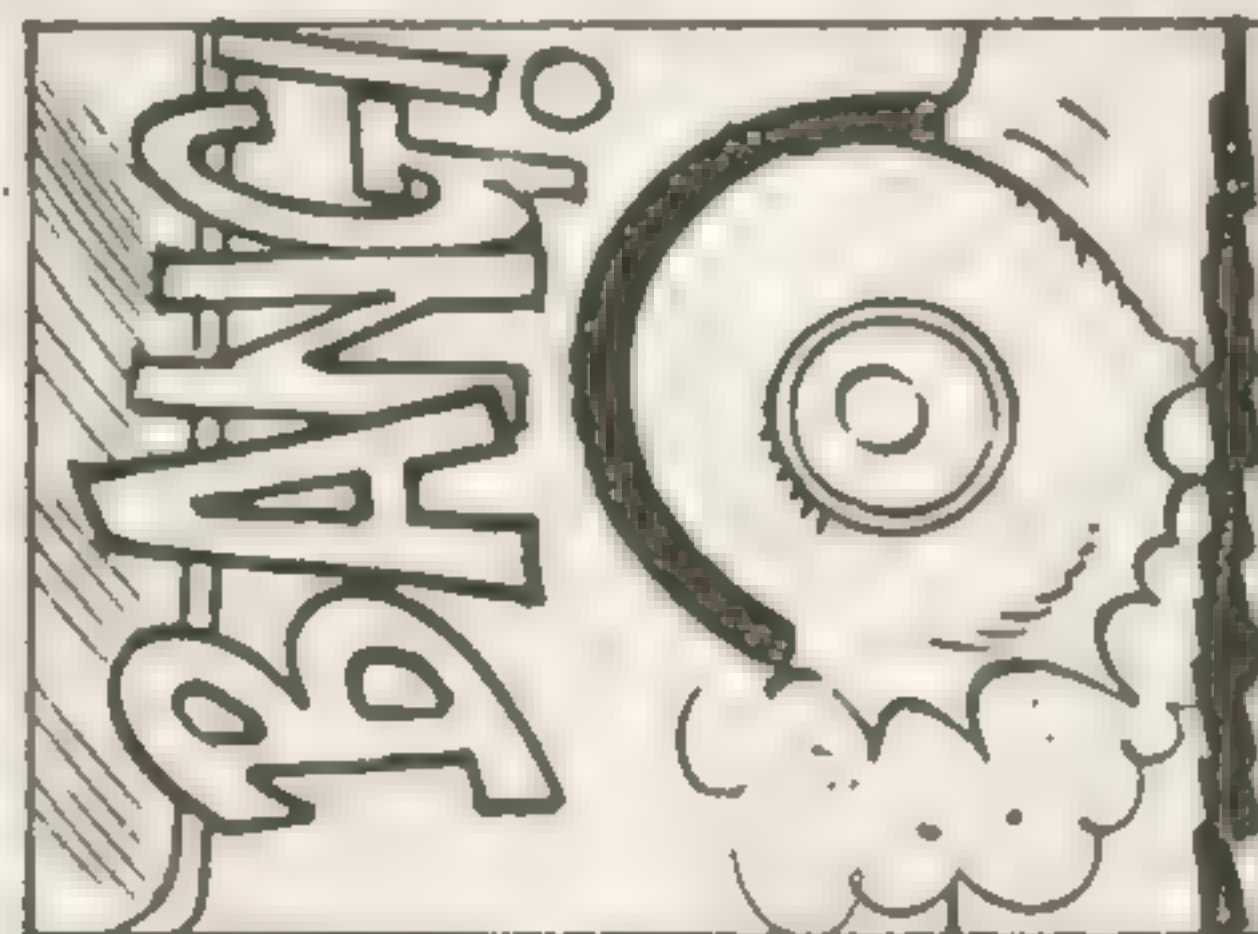
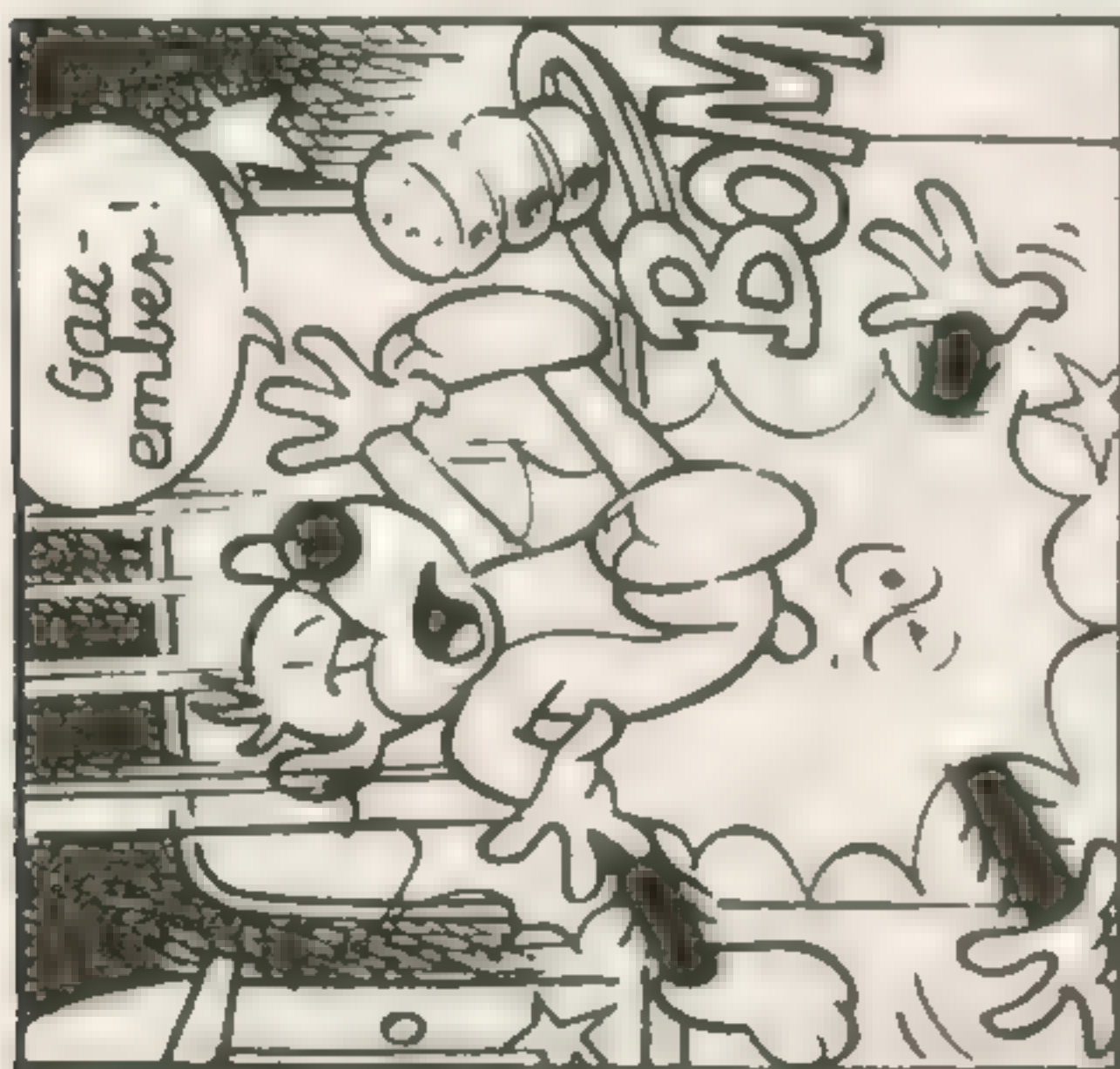
Áhha!

Iszuper!

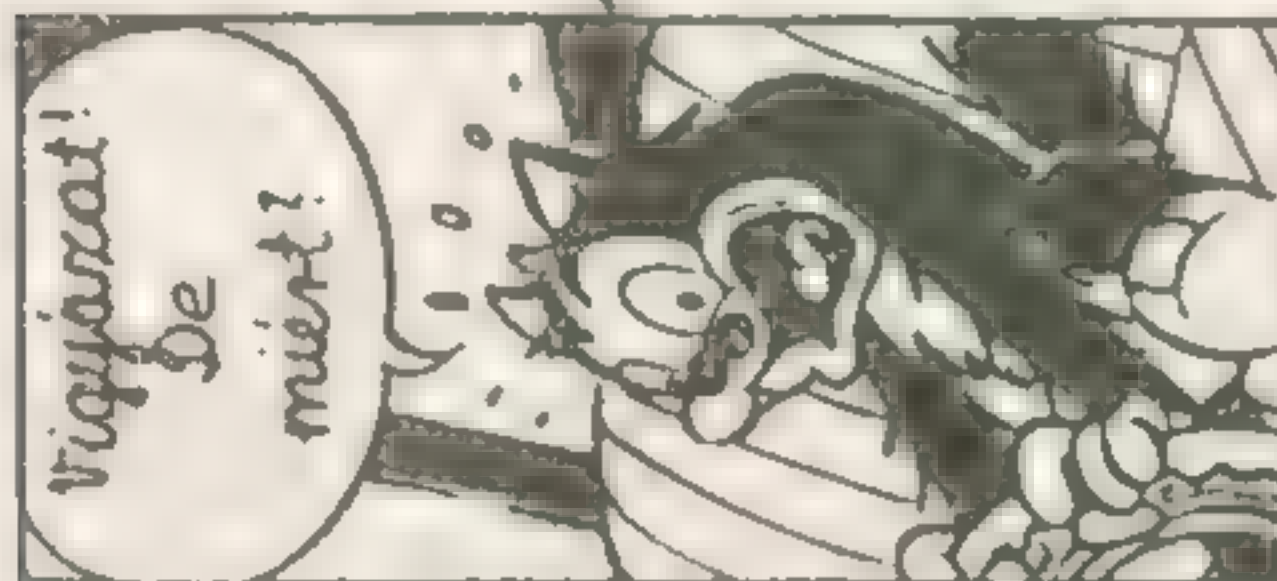

VÉGE

A nagy fehér vadász

Emelkedett hangulatban, már-már röpködve érkezett a csapat a táborba. Különösen Aprólék Béla lüktetett, akinek ezen a nyáron végre nem kellett pótvizsgáznia. Örömeben serénykedett. Őrsét elsőként oktatta ki az egészségügyi és balesetvédelmi tudnivalókról, majd halkán füttyörészve továbblibbent... az első gyökérig, ahol elvágódott és eltörte a karját. „Probléma egy szál sem” — mondta, hiszen a kórház közel volt, és hamar elkészítették számára a gipsz könyökvédőt.

E perctől kezdve aztán kissé furán telt Aprólék Béla nyaralása. Szinte pótolhatatlan lett a munkában. Ha sátorcöveket kellett verni, esetleg a konyhán diót törni, máris ott termett, és a gipsszel munkálkodni kezdett. Óriási népszerűsége tette szert. A faszobrász szakkör már a vésőütésre is fel akarta használni gipszszel súlyosbított jobbját.

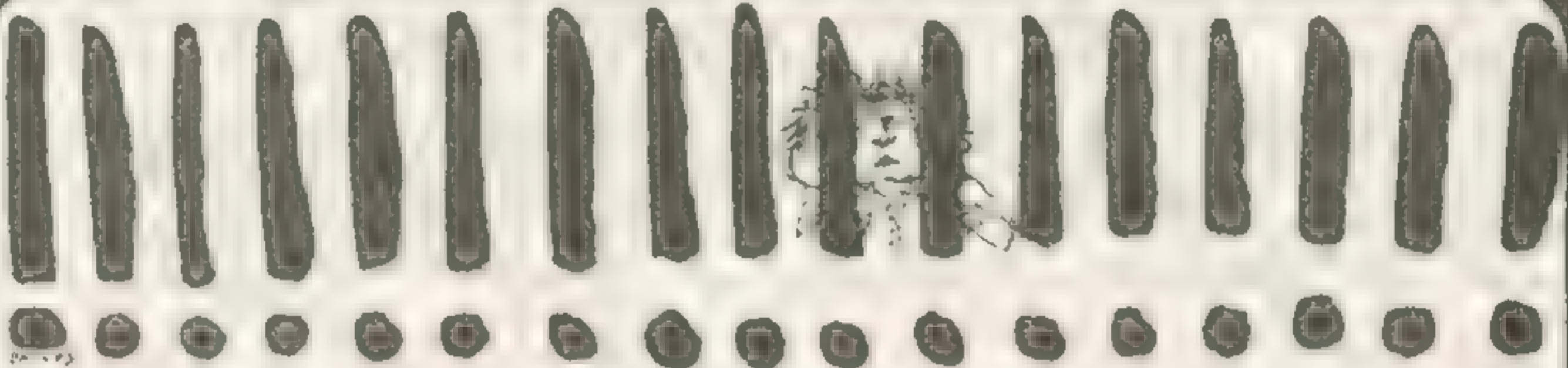
A legnagyobb elismerést azzal szerezte, hogy őrsét a tájfutóversenyen bajnokság-

hoz segítette. Tette ezt oly módon, hogy a gipszre felrajzolta a teljes részletes térképvázlatot. Ám a dicsőség sem tart örökké.

Vendég érkezett a táborba, és a parádét Aprólék Béla vezényelte. Ennek során már akkora igyekezettel tisztelgett, hogy a gipszes karja a homlokához csapódott. S mivel az úttörők egyenruhájának nem kötelező tartozéka a bukósisak, fejsérüléssel szállították a fent említett kórházba. Visszatérte után állandó lakója lett a betegsátnak. Hogy aztán valamelyik igaz cimborája, vagy talán a széplelkű és a harmóniára igencsak kényes szakkörösök voltak a tettesek...? Ki tudja? Tény, hogy a fehér gipszkötés és a hófehér homlokkötés ihletésére Aprólék Bélát egy holdfényes éjszakán harmonikussá tették. Tíz tubus, hófehér fogkrémmel. Valaki még a sátorra is tett egy táblát: „Halkan, csöndben járj erre halandó, mert itt pihen a nagy fehér vadász!”

Kényelmes lakótelep

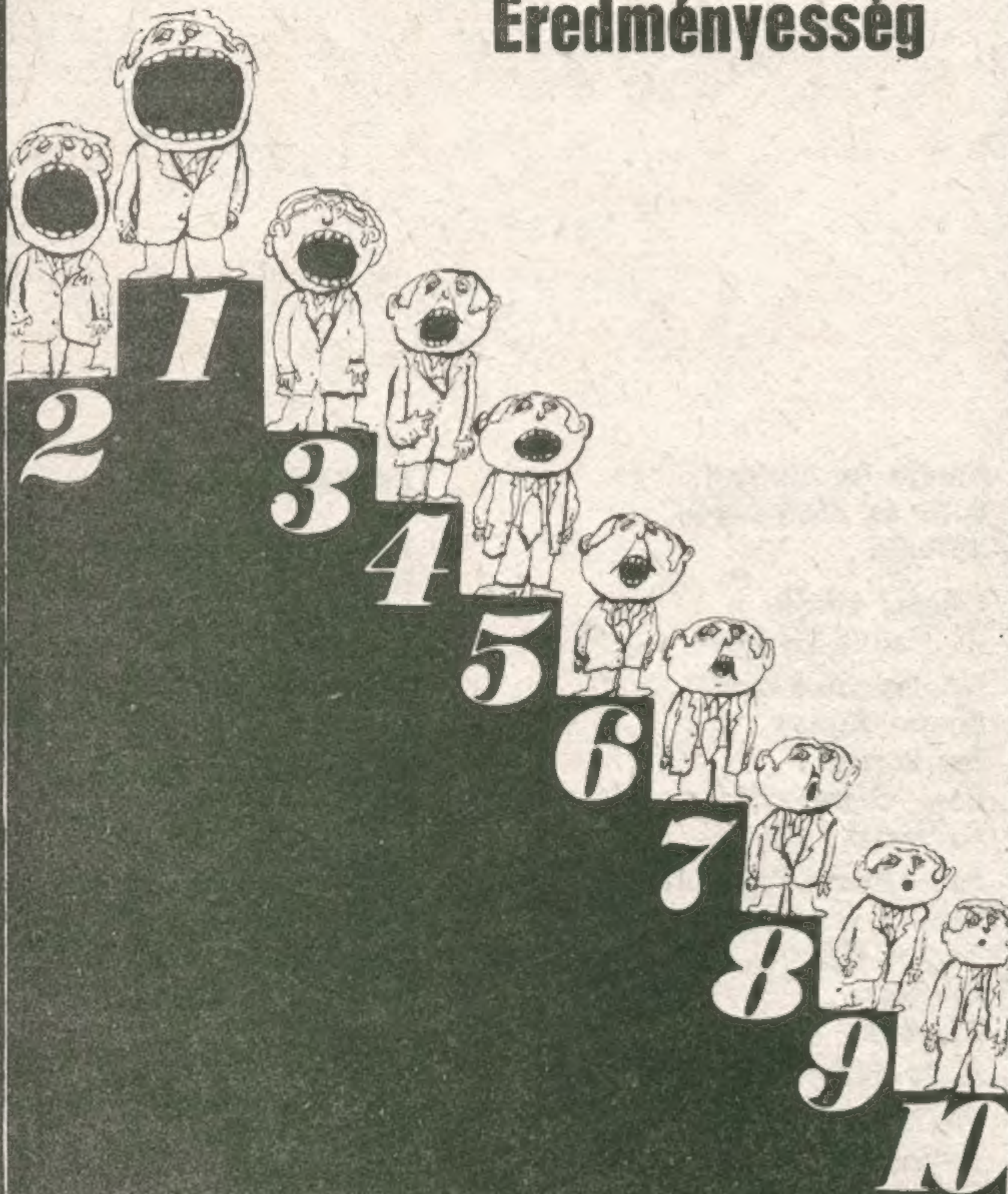

Tiltások erdeje

Füstparádé

Eredményesség

HAHOTA

20

**Kiadja az Ifjúsági
Lap- és Könyvkiadó
Vállalat**

**Felelős kiadó:
dr. Petrus György**

**Felelős szerkesztő:
Somos Ágnes**

**Szerkesztők:
Cser Gábor
Czifferszky Béla**

Pécsi Szikra Nyomda

Felelős vezető:

**Farkas Gábor
igazgató
85-1805**

ISSN 0230-1636

PAJTÁS-HAHOTA

Budapest,

**Jászai Mari tér 5.
1397**

**Megjelent 5,95 A/5
terjedelemben.**

KÉSZÍTETTÉK:

Balczó Marianna

Berkes Ákos

Czifferszky Béla

Csehi János

Cser Gábor

Csuzi Zsuzsa

Dluhopolszky László

Donkó László

Endrődi István

Faragó György

Forrai G. János

Füleki János

Horváth Mihály

Kelemen István

Lehoczky István

Magyar Katalin

Mező István

Peterdi Pál

Rohrmann Katalin

Sajdik Ferenc

Somos Ágnes

V. Sólyom Erzsébet

ÁRA: 14,- Ft

Kalóka

100%
MINŐSEG
GARANTÁLT